

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER SEY EMEGİN OLACAK!..

**15 EKİM
PROLETARYANIN
MÜCADELE GÜNÜ**

15 Ekim Eylemi ile işçiler iktidarı ele geçirme yolunda çok önemli bir adım daha atmış oldular.

**LEGALİZM
BİR
BATAKLIKTIR**

Oportünizm, yasalık batağına doğru, devrimciler ise silahlı bir halk ayaklanmasına doğru ilerliyorlar.

**DEVRİMCİ
ORDUNUN
BİRLİKLERİ**

Devrimci ordunun birliklerini ivedi bir biçimde oluşturmak, birleik tutarlı devrimci şairdir.

Devrimci Emek

Onbes Günlük Sosyalist Dergi
Yı-8/Sayı-34 / 1 Kasım 1998

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K. Önder İl

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık 200.000 TL
1 Yıllık 1400.000 TL

Yurtdışı
6 Aylık 120 DM
1 Yıllık 240 DM

Hesap No:
Sedat Hayta
Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL
Aksaray Şubesi/0078090-9

Adres
Hobyar Mah.
Demel Nadir Sk.
H.Faziloğlu İstasyonu D:53
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 511 00 10

Avrupa Temsilciliği:
Selahattin Karataş
Post. Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
H.Keçenak
Bue Du Lac 15/A
1620 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H.Aralan
Ginster Str. 22 44 225
Dortmund / Almanya

Baskı
Seriler Matbaacılık

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ

Merhaba,

Artık 15 günde bir çıkmakta olan dergimiz Devrimci Emek çalışanlarını tebrik ederim.

Dergimiz teorik olarak çok dolu değil. Bunun nedeni ise satırım haber-yorum yeganeliğe düşürülmesi. Teorik yazıların eksikliği ise daha uzun periyodlarla çıkan teorik bir dergi ile kapatılabilir. Kısa zamanda okurlarımızla ve dergilerimizle birlikte bu yolda adımlar atılmaması temennisi ediyorum.

Dergimiz şekil olarak daha iyi, ancak daha da pekici hale getirilmeli ve öğrenci gençliğe ilişkin daha fazla yazı bulunmalı diye düşünüyorum.

Tüm dergi çalışanlarını ve okur yoldaşlarımızı devrim ve sosyalizm inancıyla selamlıyorum.

DÖB'lü Bir Öğrenci

Yayın hayatına başladığından beri emellerim, somutluklarım, asudaklıklarım olana sallarında gördüğümüz Devrimci Emek Dergisiyle bundan sonra daha kısa sürelerde birlikte çalışmamız için nezdüydük. Dört aydır aramızda yürüttüğümüz kavramza destek veren, taleplerimizi ve sorunlarımızı yazmaktan çekinmeyen, haberleri ve teorik yazılarında dışarda ünlümlen mücadelemizdeki hava-ama bizlere taşıyan "yeni" Devrimci Emek'e merhaba diyoruz.

Sosyalistler Cezaevi TKEP/Leninist-Davası Tutsakları.

Merhaba Yoldaşlar,

Uzun zamandır her türlü engelle karşı mada yayını sürdürülen dergimiz Devrimci Emek'in 15 günlük yeni sayısını büyük bir sevinç ve gururla karşıladık. İçinde bulunduğumuz dönemde kitlelerde iletişiminizin ne kadar önemli olduğuna gelişmeler gösterdi. Dergimizin yayın periyodunun böyle bir dönemde 15 günlüğe indirilmesi gerçekten sevindirici. Tüm okurlarımızı ve mücadeleye omuz veren herkesin de katkısıyla hedefimiz daha kısa süreli yayınlar olmalıdır.

Kendisine sosyalist, devrimci diyerek insanları etkileyen tüm reformist-oporünist çevrelerin kitleler üzerindeki etkisini kırmaada yayın faaliyetinin öncüsü olarak. İşte bu nedenle bizler marksist-leninist bakış açımızı ve ideolojik-politik üstünlüğümüzü tüm emekçilere ulaştırabilmek, devrim mücadelesinin önünü açmak ve kitleler üzerinde reformist

etkiyi kırmaada kısa süreli yayın çıkarmanın büyük bir etki sağlayacağını düşünmüyoruz.

Baya yoluyla dağıtımın yeterli olmadığı hepimiz tarafından biliniyor. O nedenle biz okurlara düşen görev bulunduğumuz alanlarda dergimizin her yolla dağıtımını yapmak, geniş çevreye ulaşmasını sağlamak. Ben kendi adıma bu konuda çaba harcayacağıma söz veriyorum ve tüm okurlarımızı, yoldaşlarımızı aktif dergi dağıtımına çağırıyorum. Büyük emeklerle ortaya çıkan dergimizi sahiplenelim, militan dergicilik ve militan okur bakışıyla sokaklarda, fabrikalarda, okullarda, mahallelerde faşist devletin tüm egellerine karşı dağıtalım.

Evet yoldaşlar, 15 günlük yayının düzenli bir şekilde çıkması ve hedefimizin haftalık hatta günlük olması dileğiyle başarılar diliyorum.

Devrimci Emek Okuru

Merhaba Devrimci Emek Çalışanları,

İlk önce Devrimci Emek çalışanlarına başarılar diliyorum ve derginin 15 günde bir çıkarılmasının gerçekten çok iyi olacağını düşünüyorum. Bir de gündemde olan olayların yaşatırken okurlara canlı bir şekilde aktarılması daha iyi olacaktır. Dergimiz diğer dergilere nazaran daha ince, fakat burada önemli olan incelik veya kalınlık değil, bunu hepimiz biliyoruz, konuları gerçekten yaşadığımız güncel olayları tam anlamıyla anlatıyor ve açıklıyor.

Biz İkitelli emekçileri olarak hepimizi selamlıyor ve her zaman arkamızda olduğumuzu bir kez daha söylüyoruz.

İkitelli'den Devrimci Emek Okurları

Karşı devrim cephesi buraya basın-yayın kurumlarını kendi amaçları doğrultusunda kullanırken sesini koymaya çalışmaktadır. Eylemlerimiz, eylemlerimiz, yoldaşlarımız önünde bir kavrayışta hareketlenmektedir. Eylemlerimize düşmekte. İşkencelerden geçilmektedir. Tarih direnenlerin kazanacağını göstermektedir. Direnenlerin bayrağı olan Devrimci Emek'e devrimci tutsak aileleri olarak yeni yayın hayatında başarılar diliyoruz.

Devrimci Tutsak Aileleri Komitesi (DETAK)

PROLETARYANIN MÜCADELE GÜNÜ:

15 EKİM

Olayların gelişimi işçi sınıfını ön plana çıkardı. Sınıflara ve sınıf ayrımına dayanan kapitalist toplumda, sınıf nedenlerle engellenmediği sürece er-geç olaylar işçi sınıfını ön plana çıkarır. Türkiye'de, sermaye sınıfı, faşist devlet ve burjuva sendikacılar uzun süredir, demagoji, propaganda, hile ve zor yoluyla işçi sınıfının mücadeleye atılmaması için büyük çaba gösterdiler. Ancak, bu, bir süre için etkili oldu, zamanla işçiler üzerindeki burjuva etkiler dağılmaya başladı. Devrin bir ekonomik-toplumsal bunalım içinde bulunan kapitalist sistem ve burjuvazi gün be gün işçi sınıfını mücadeleye itti. Bu itiş öyle bir noktaya geldi ki, burjuvazinin birleşmeye zorladığı ve mücadeleye ittiği işçi sınıfının ağırlığı düzenin taşıyamayacağı bir düzeyde seyrediyor. Tekelci güçler artık ne olayları durdurabilirler ne de olayların devrimci yönde gelişimini. Kapitalist sistemin kendi temel çelişkileri öylesine keskin ve mücadele halinde ki, burjuva toplum daha fazla bu çelişkilerin ve çarışmaların ağırlığı altında kalamaz. Bir alt-üst oluş kaçınılmaz.

15 Ekim Büyük İşçi Eylemi, bu güne kadar ki 15-16 Haziran ve diğer büyük işçi eylemlerinin yanında yerini almıştır. 15 Ekim, 89 Bahar Eylemleri ile karşılaştırıldığında, mücadele ve kararlılık yönü ile, 15 Ekim Büyük İşçi Eylemi'nin daha ileri gittiğini söyleyebiliriz. Son otuz yıl içinde meydana gelen etkin işçi eylemlerinin hemen hemen tümüne özel sektör işçileri önderlik etti. Devlet işletmelerinde çalışan işçiler ise seyirci konumundaydılar. Oysa ki, son altı yıl içinde (harta daha da fazla) meydana gelen etkin işçi eylemlerinde devlet işletmelerinde çalışan işçiler öncülük ediyor. Özel sektör işçisi daha geniş planda geliyor. Bunun nedeni, özel sektör işçisinin durumunun "iyi" olması değil; devlet işletmelerinde çalışan işçilerin ekonomik durumlarının birden bire kötüleşmesi, işten çıkartılan ve sendikasılaşma ile karşı karşıya gelmesidir. Devlet işletmelerinde uzun yıllar boğaz tokluğuna çalış-

maya sırf "iş güvencesinden" dolayı boyun eğen işçiler, birden bire kendilerini ya kapı dışında buldular, ya da kapı açında. Bu durum, bu alanda çalışan işçileri zorunlu olarak kavşaya itti. Kavga yalnızca devlet işletmelerinde çalışan işçileri değil, tüm işçileri aynı alana çekti. Bu duruma yıllar önce işaret ettiik. Devlet işletmelerinde çalışan işçilerin mücadeleye atılmaması sonucu, emekçi sınıfın, sınıf mücadelesi tam bir gelişime gösteremedi. Ne zaman ki, ekonomik-toplumsal nedenlerle devlet işletmelerinde çalışan işçi-

diler. Böylece, Ankara'ya gitmeleri halinde başlarına nelerin gelebileceğini işçilere tasvirlattılar. Ankara Valisi, işçilerin eylemine "izin" vermeyeceğini açıkladı. Sendikacılar ise miting ya da yürüyüş yapmayacaklarını sadece bir "basın toplantısı" yapacaklarını açıkladılar. Bütün burjuva güçler işçilere karşı birleşti.

Polisler, önce sendikaları delayaarak onları "ikna etme" yoluna gittiler. Polisin bu "ikna" yöntemi gereği sendikacılar tek tek tehdit edildi. Çeşitli sendikacılar polis kuşatması altına alındı. Polis özellikle halen direnişte olan ya da mücadelesi ile öne çıkan işçileri ve işyerlerini büyük bir güçle kuşatmaya aldı. Polis ablukası İstanbul Ambar işçileri ve İzmir Petkim işçilerinin Ankara'ya yürünmelerini engellemek için önceden gerçekleştirildi. Bu arada Zonguldak maden işçileri polis ve asker ta-

ler mücadeleye atılmak durumunda kaldılar. O zaman sınıf savaşı tam bir gelişime sürecine girdi: işçi sınıfı etkin bir biçimde bu savaşta yerini aldı.

SERMAYE VE DEVLET
PANIĞE KAPILDI

İşçilerin Ankara'ya yürünmesi kesinlik kazanınca sermaye ve devlet paniğe kapıldı. Artık, Türk-İş yönetimi gibi burjuva uçakları da, eylemde karar almak zorunda kaldıklarına göre, zora bağvurmaktan başka bir yol kalmamıştı devlet için. Kurku ve panik devletin ve sermaye güçlerinin hemen harekete geçmelerine yol açtı. Önce Emniyet Genel Müdürü konuştu: İşçileri yürütmeyiz. Arkasından İçişleri Bakanı aynı şeyleri söyledi. MGK'nın sözcüsü olarak Demirel'de işçileri tehdit etti. Faşist-burjuva basın ve haberleşme araçları devletin tehditlerine geniş yer ver-

diğinden yakın takibe alındı. İşçileri eylemden vazgeçirmeye yönelik haskılar saat saat arttırıldı. Tüm bu devlet "öncümleri" eylemin nasıl bir havada geçeceğini gösteriyordu. Çatışma havası vardı, "bu havada" dövüşmek isteyenler de vardı.

Devlet, tüm asker ve polis gücünü "taakuz durumuna" geçirdi. Ordu ve poliste izinler kaldırıldı, silahlar yağlandı, saldırıya hazır duruma getirildi. Yalnızca Ankara'da 4000 polisin görev yapacağı açıklandı. Tüm illerde polis gücü ve ordu gücü harekete geçirildi. İşçi eyleminin nasıl bastırılacağı ile ilgili tatabikat yapıldı. Zaten kentlerin çıkışlarına ve ana yollarına kurulan askeri kışlalara her türlü bir hazırlığa girişinişdi. Zıtlık birliklerine büyük görev düşücekti, bunun için tüm zıtlık araçlar yeniden gözden geçirildi. Bun-

lar bir kurgu değil, burjuva basına da yansayan gelişmelerdir.

Olayların gelişimi, devletin nasıl bir askeri planlama yapıp yapıp gösterdi. Askeri planın tamamen iç savaş esasına göre yapıldığı kesinlikle kazanmıştır. İşçiler tüm illerden yola çıkıp Ankara'ya gideceklerine göre, ilk barikatlar işçilerin toplanma yerlerine, özellikle de kent çıkışlarına kuruldu. Barikatların kurulması ile birlikte, işçileri taşıyan otobüs işletmecileri tehdit edildi, şoförlerin ehliyeti ve kontak anahtarları alındı. Planın bu ilk bölümü kısmi sonuç verdi. Otobüsleri engellendiği için birçok alandan işçiler yola çıkamadılar. İlk engeli aşanlar için başka engeller kurulmuştu. Tüm kentlerden Ankara'ya kadar olan yollarda bir çok noktaya barikatlar kurulmuştu. Plan şöyleydi: İşçiler kesinlikle bir araya gelmemeliydi. Bunu sağlamanın yolu, her kent işçisini yollarda tutmak, bir kentin diğeri ile buluşmasını kesinlikle önlemek. Burada tam bir savaş planlaması vardır. Düşman güçlerinin arasına gir, aralarındaki koordinasyonu kopart, düşman güçlerinin hareket yeteneğini ortadan kaldır, ne yapıp yapıp karşı tarafta geçmelerini engelle, bunun için güçlerini birleştirmelerini önle, sık sık taciz ateşi ile kedini toplamaya fırsat tanıma vb. vb. Ordu ve polis merkezi, planlı ve koordineli davranmıştır. Devletin ciddi bir kapışmaya hazırlanan işçi sınıfı, devletin bu planlamasından ders çıkarmalıdır. Ciddi bir savaş, planlı, merkezi ve koordineli olarak kazanılır.

Devletin yaptığı planın diğer bölümlerinin şöyle olduğu ortaya çıktı: Eğer güçler yollarda engellenemezse, o zaman Ankara girişi daha büyük güçlerle tutulmalı. Ankara'nın tüm giriş ve çıkışları ordu tarafından tutulmuştur, tüm askeri birlikler buralarda üsleniyor. Bu da planın yürütülmesinde büyük sürat ve kolaylık sağladı. İşçilerin toplanacağı Kızılay Meydanı'nın etrafı tamamen asker-polis gücü ve zırhlı birliklerle tutuldu. Meclis-Çankaya-Genel Kurmay yolları etten ve zırhlılardan duvarlarla örüldü. Bu ne korku! yerdaki tedbirlere hava birlikleri de eklendi. Asker ve polis helikopterleri sürekli havada uçuş yapıyor, kara birliklerine bilgi ulaştırıyordu. Kızılay'ın çevresindeki binalara keskin nişancılar yerleştirildi. Savaş kurnayı artık buradaki tüm gelişmeye hakim durumdaydı.

Kesin olarak ortaya çıkıyor ki, eğer

işçiler kararlı davranmasalardı, barikatları aşma cesaretini göstermeselerdi, devlet güçleri işçilere büyük kayıp verdimirlerdi. Aynı biçimde işçiler Meclise ya da Çankaya'ya yürüselerdi gene kayıplar olacaktı. Devlet kesinlikle büyük kayıplar verdimine pahasına işçileri bu hedeflere yürütme konusunda kararlıydı. Bu durumda işçiler, mücadelesinin harikalarını yaratacaklardı. Belki kayıplar olacaktı ancak mücadelesinin yaratacağı direniş anlayışı, sınıf savaşında, işçi sınıfını daha ileri götürürdü.

İŞÇİLER KARARLIYDI YÜREKLİYDİ

Baskı, tehdit, engelleme, barikat, ateş açma, coplan konuşurma... Bunların hiç biri işçilerin Ankara'ya varmasını engellemedi. İşçi sınıfı bu sefer gerçek anlamda bir 'onur savaşı' verdi. Devlet tüm gücünü kullanarak işçileri Ankara'ya sokamayacağını açıkladı; işçiler ise her şeye rağmen Ankara'ya gireceklerini açıkladılar. Devlet için bu bir korku ve panik meselesiydi, işçiler içinse bu bir sınıfsal 'onur' meselesiydi. Sınıflar ve uluslar bazen yalnızca "onurları" için savaşır ve her tür tehlikeyi göze alırlar. Bunu yapabilen ulus ya da sınıflar, tarihte haklı bir 'onurluluk' elde ederler. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfları da bunu yaptılar. Onurlarını çiğnetmediler, gösterdikleri yürekli davranışlarla, tarihteki 'onurlu' yerlerini aldılar.

İşçiler daha sendikalarından, kentteki toplanma noktalarına giderken polis-asker engeli ile yüz yüze geldiler. İlk zayıf engel çabuk aşıldı. İkinci engel toplanma yerlerinde karşılanma çıkarıldı. Burada biraz daha uğraşmak durumunda kaldılar. Arabalar engellendi, işçiler, buna rağmen arabalardan inmediler, yürümeye kararlı olduklarını gösterdiler. Devlet güçlerinin istat ettiği noktalarda ise işçiler yolları keserler, trafiği engellediler, direniş içerikli sloganlarla kararlılıklarını gösterdiler: "Yıldırım Yok Direniş Var!" İşçilerin kararlı tutumu sonucu yollar açıldı. Ancak daha aşılması gereken engeller vardı. Yollara daha güçlü barikatlar kurulmuştu. İşçi konvoyları buralarda durduruldu. Bu noktada kapışmanın kaçınılmaz olduğu anlaşılmişti. Sonunda kapışma oldu. Polis ve asker büyük bir güçle yüklen-di, bazı yerlerde ateş açtı, sınıgileri taktı. Ancak boşuna... İşçiler kararlıydı, yürüyecekler, yolları açacaklar ve sonunda Ankara'ya varacaklardı. Aruk

hiçbir güç ve engel onları durduramazdı. İşçiler, polis ve askere karşı saldırıya geçtiler. Çatışmalar sonucu pek çok işçi yaralandı, tutuklandı ancak yol açıldı. İşçiler yollarını çarşı çarşı açıyorlardı. Aynı çatışma durumu hemen hemen her alanda yaşanıyor. İşçiler ise tamamen kendi güçleri ile hareket edip, her seferinde çatışmayı kazanıyorlar. Geri adım atmıyorlar. Buluşmalara da, böyle ne olmuştu? daha bir kaç gün önce sesini çıkarmayan, bu sessiz dev ne olmuştu da birden bire uyanmış ve önüne dikilen her engeli, yavaş yavaş pahasına aşıyordu. İşte bu durum devrim mücadelesinin canlı bir örneğidir. İşçilerin bilicinde sığrama oldu, yani devrim oldu. Devrimci ayaklanma dönemi böyledir işte. Küdelerin ruh hali çok ani ve herkesi şaşırta bir biçimde değişim gösterir. Aynı kildenin bir gün önceki durumuna bakıyorsun da, bir gün sonra nasıl böyle kararlı olduğuna bakıyorsun. Gazi Olaylarında da böyle olmuştu; bir kaç saat önce kahvelerde oturan ve evlerinde kendi halinde olan o cıvılcı insanlar, polis saldırısından bir iki saat sonra, birden bire kendilerini barikatların arkasında buldular; günlerce çatıştılar, ölümü kôşümsediler, ölümün usüne üstüne gittiler. Yollarda devlet barikatlarını yıkatırken, işçiler de böylesi bir ruh hali içindeydiler. Kavgaya tutuştular, barikatları yıkular. Akın akın yollara döşerler.

Ankara'ya girme için son etap başlandı. Devlet Ankara girişlerine daha büyük güç yığmıştı. Ancak işçiler de çeşitli kenderden gelenlerle büyük bir güç oluşturmuştu. Burada da kapışma başladı. İşçilerin büyük bir güçte kente girişi kesinlikle önlenmeyecekti. Bunun için her şey göze alınmıştı. Ancak bizim işçilerimiz de kararlıydı. Ankara'ya gireceklerdi. Ankara'nın çeşitli noktalarında meydana gelen çatışma sonucu, işçiler toplu olmasa da gene de Ankara'ya girdiler. Kimisi ise geri gönderildi. Bunlardan Adana'dan, İzmir'den gelenler ve Samsun'dan gelenler kente sokulmadılar, girenler çeşitli yollardan girdiler. İzmir işçileri daha İzmir içinde iken önce kendi burjuva sendikacıları tarafından ihanete uğradılar, sonra da devletin barikatları ile yüz yüze geldiler. Aynı durum bir çok noktada tekrarlandı. Kürdistan işçileri ise daha kentlerinin içindedeyken yola çıkmanın kesin olarak engellendi. Devlet, Kürdistan Proletarya'sını Ankara'ya sokmamak için her tür haksaya

baş vurdu. Tüm baskılara, saldırılara, engellemelere rağmen işçiler kararlı ve yöreldiydi, mudaka ama mudaka Ankara'ya varacaklardı.

"BARİKATLARI AŞTIK İŞTE GELDİK ANKARA!"

İşçiler, Ankara girişindeki son barikatları aşp, kente girdiklerinde son derece kararlı ve savaş kazanmış bir ordu tavını ile haykıyorlardı: "Barikatları aştık. İşte geldik Ankara!" Bu söz çok şey ifade ediyordu. Gerçekten işçiler Ankara'ya gelene kadar hazırlanmış en az beş barikat aşmışlardı. Yaralanmışlardı ancak yollarına devam etmişlerdi. Zonguldak işçileri daha önce Mengen'e kadar gelmişlerdi; bu defa Mengen'i ve daha başka yerleri de aşp geldiler Ankara'ya. Maden işçileri Kızılay Meydanı'na geldiklerinde Meclise çok yaklaşıklarını öğrenince: "Bu Ankara'da anıma küçükmüyü" demekten kendilerini alamadılar. Bu, işçilerin kararlılığını ve her şeye rağmen nasıl da Meclisin dibine geldiklerini, bunun mümkün olduğunu görmeleri bakımından çok anlamlıdır.

Büyük İşçi Mitingi yaklaşık 200.000 işçi-emekçinin katılımı ile gerçekleşti. İşçiler daha ileri yani Meclise gitmek istiyorlardı. Sık sık atıldıkları "Başkan Meclise", "Meclise, Meclise" sloganlarıyla hedefini gösteriyordu. Türk-İş'in burjuva liderleri ise bundan korktukları için, işi yarıya bırakmaya çalıştılar. Burada bir kez daha paradoksa yaşıyor: İşçilerin hedefi ile sendikaların burjuva yöneticilerinin hedefi farklıydı ve çatışma içindeydi. İşçiler buraya gelene kadar burjuva sendikacıların, devletin ve sermayenin harikatlarını aşmak konusunda kalmışlardı. Bu bile büyük bir gelişmedir. Meclisi işgal etme noktasında, devlet ve sendikalar birlikte, işçileri engellediler. İşçiler ise bu engeli aşamadılar. Ne var ki, daha büyük engelleri aşmak için gereken yürekliliği gösterdiler. İşçilerin eylemi Büyük Mitingle taçlandı.

15 Ekim eyleminin diğerlerinden önemli bir farkı da, bu defa işçilerin daha disiplinli olmaları ve sloganların devrimci özüdür. Daha önceki eylemlerdeki düzensizlik ve "liberal" davranışlar yerini, disiplinli ve nitelikli davranışlara bırakmıştı. Bunun nedeni Ankara'ya gelişin çetin ve çatışmalı bir mücadele sonucu olması ile koşulların genel karakteridir. Sloganları da bunu doğruluyor. Yol boyunca ve mitingde atılan sloganlar: "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yitkinlik Yok. Direniş

Var!", "Hükümet Yıkık, Sıra IMF'de!", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Ölmek Var, Dönmek Yok!", "Mengen'i Aştık Geldik, İşte Ankara!" Atılan sloganlar işçilerin ne kadar kararlı olduğunu gösteriyor.

İşçilerin başından sonuna kadar bilinçli davrandıkları şu iki örnekte de anlaşılıyor. Faşist yönetimi Haber-İş'in işçilerin gözetni bölme, moralierini bozmak için Mitinge bir-iki gün kala hükümetle anlaşma imzalaması, aynı olasılığın olduğu Orman İşçileri işçilerini önceden önlem almaya itti. Orman iş kolunun bilinçli işçileri, Orman-İş yönetiminin hükümetle anlaşma yapmasını önlemek, büyük eylem öncesinde, işçilerin moralierini yüksek tutmak için sendika liderlerini kaçıp "güveni" bir yere kaldırmışlardır. Böylece Orman-İş'in işçilerin birliğini bölmesi önlenmiş oldu. Oysa ki, eskiden, bu olaylar tersine olurdu, yani, san sendikacılar yandaşları ile birlikte, İlerici sendika muhalefet liderlerini kongre öncesinde kaçırıp ve böylece kongreleri güvence altına alır, yendik "kazanırlardı". Bu değişiklik hile tek başına ele alındığında, işçi sınıfının bilincinde, büyük bir değişiklik oluştuğunu gösteriyor. Diğer örnek, B. Meral'in, T. Çiller'le görüşmeye gönderilmemesidir. Eylem sırasında, Çiller, hem güvenoyu almak ve hem de eylemi bitirmek için Meral'i görüşmeye çağırıyor. Meral'in istediği de budur. Ne var ki, işçiler uyanıktı, bilinçliydi, öyle kolay kolay buna izin vermezlerdi. Bilinçli militan işçiler, meclise yönelmek isteyen Meral'in otobüsünün yönünü Türk-İş'e doğru çevirerek, uzlaşmayı önlediler. B. Meral ancak sonradan Meclise kaçabildi. Tabii o zaman da huzurluysa oldu. Oysa ki işçiler eylemin başında "Türk-İş Meclise" diye slogan atıyorlardı. Çünkü, Meclisin işgal edilmesini istiyorlardı. Sendika liderleri ise buna karşı direndiler. Bu sefer sendika liderleri Meclise gitmek istedi, o zaman da işçiler karşı çıktılar; çünkü, işçiler uzlaşmak için değil, işgal için Meclise gitmek istiyorlardı. Bu canlı örnek, işçi sınıfının çok uyanık ve bilinçli olduğunu gösteriyor. İşçi sınıfı devrimleşmiştir.

Büyük Ankara Eylemi tam anlamıyla işçi sınıfının kendi eseri oldu. İşçilerin Ankara'ya ulaşmalarını engellemek için kurulan tüm barikatlar, işçilerin kendileri tarafından aşıldı. Önlenemez, durdurulamaz bir güçle yollarına

devam ettiler. Devlet, onların hedeflerine varmasını için ne yaparsa kâr etmedi, işçiler hiç bir şeye aldımaksızın yola koyuldular. İşçi sınıfının bu davranışında, kendine güven vardı, hedefe varma bilinci ve azmi vardı, bunun için hiç bir şey O'nu durduramazdı. Bu öfke, bu bilinç, bu kararlılık öyle bir günde oluşmadı; yılların ekonomik-toplumsal sorunlarının birikimidir; bu birikimin patlamasıdır. Koşullar, "toplumsal patlama" durumunu yaratmıştır derken işçi bunu söylüyorlardı. Aynı koşullar süreceğine göre bundan sonra da daha birçok toplumsal patlama göreceğiz; hem de daha şiddetli olarak.

İşçi sınıfının eylem boyunca gösterdiği girişken, yörekl ve radikal tavırla, devrimin bilinçli öncü sınıfı olduğunu; ezilen tüm emekçileri baskıdan kurtaracak olanın yalnızca kendisi olduğunu kanıtlamıştır. Ömürlük esas olarak pratik bir iştir, bu ise yalnızca örgütlü eylemle sağlanır. İşte 15 Ekim'in yaradıcısı örgütlü, bilinçli, atak, mücadeleci tavırlarıyla bunu ortaya koydular.

Devrim deneyen şey, işçinin yüreğinden başka nedir ki?

EYLEMİN ASIL KAZANIMI

Bu yazı eylemden beş gün sonra kaleme alındı. Eylemden sonra, hükümet, üç işkolunda grevi erdelendi. Ertelenen işçilerce protesto edildi. Yazı yayınlandığı zaman, belki de grevler bitmiş ya da bitirilmiş olacak. Şimdiden grevin ve Büyük Eylemin sonuçlarını ele alabiliriz. Eylemin en önemli kazanımı, işçilerin ve işçilerle kamu emekçilerinin mücadele birliğinin sağlanması, işçilerin devlet güçleri ile çatışması, barikatları aşması, düzenden kopuş yönelimini hızlandırması, kendi sınıfsal gücüne güven duyması. Kazanımların sınıf savaşımındaki etkileri kendini mudaka gösterecektir. Emekçi kitlelerin düşüncede ve davranışta sığırına göstermesi geliyor. Bu olaylar gösteriyor ki, emekçi sınıflar isterlerse, burjuva hükümetleri yıkabilirler. Azınlık hükümeti bu nedenle yıkıldı. Yeni hükümetler kurulsun da, işçi sınıfı bir kez hükümet yıkmaya yollarını öğrendiği için, yeni hükümetler de aynı akıbete uğrayabilirler. Artık hiç bir hükümet yarından emin değildir.

15 Ekim Eylemi ile işçiler iküdan ele geçirme yolunda çok önemli bir adım daha atmış oldular.

Uğur GÜNDÜZ

LEGALİZM BİR BATAKLIKTIR

1. Bölüm

Sağ dalgayı geri çekiliyor. Çünkü devrim mücadelesi öylesine bir hız ve tempoya ulaşı ki, sağ dalgayı bu açık çatlama alanlarından çekilmek zorunda kaldı. En son, Gazî olayları sırasında çatlama alanını terk ettiği bilinen bir çevre, bugün kendisini ifade edecek bir projeye uğraşılıyor: Açık-legal parti.

Bu durumun kökeni sınıfın konumlanışında aranmalı. Son beş yıldır, oportünizmle devrimcilik, aynı alan üzerinde, gücünü sürekli arttıran emekçi hareketi içinde sadece sloganlardaki ve harekete egemen olma çabesindeki söylemlerin farklılığı ile kendilerini ortaya koydular. Başlangıçta, uzun yıllar kapsayan utanç verici bir sessizliği bozmanın büyük coşkusuyla, emekçi hareket, hem devrimcilerden, hem de oportünizmden etkilendi, politikayı öğrendi. Fakat uzun süren bu ekonomik mücadele süreci, artık emekçilere fazla umut vermiyor. Coşkunun yerini daha büyük girişimleri bekleyiş aldı. İşbirlikçi Bayram Meral'in dile getirmek zorunda olduğu gibi işçiler artık, bu güne kadar ki eylem biçimleriyle yaşamalarında bir değişim olacağını düşünmüyor: Gerek sendikaların, gerekse reformların hareketi küçük kırmızılar için budaması, bu taleplerle yola çıkan eylemlerleki coşku azalıyor.

Emekçi hareketinde ayırım artık iyice belirginleşiyor. Yorgunluğun pençesine takılanlar ve baştan beri reformizmin etkilediği bir grup; geride kalanları, tarafsız kalanları oturup bekleyelim tarzına adın atarken, ileri ilerlemek isteyen çoğunluk kesim ise, Türk-İş'in eylemlerinde şiddet talep ediyorlar. Bu iki tutum algılan birincisi, açık bir yanlısıma dayanyorken, ikincisi ise, gerçek siyasal süreç, sınıfın seçimiyle kavrayan proleter bilince dayanıyor. Çünkü, özellikle iç savaşın varlığı ve gün geçtikçe boyutlanması geride kalanları ve sessizlik içinde kuvarananları, adım adım ve sarsıcı gerçekleşen bir gelişmeyle en önde kılere yetişiyorlar.

Emekçi hareketindeki bu ayırım, oportünizm ile devrimciliğin sınıf içerisinde, sadece slogan ve taktik düzeyinde değil, farklılığı evrimleştiriyor. Elbette devrimci salt sloganlar düzeyinde

koymadılar farklılıklarını. Başta silahlı mücadele, oportünizmle devrimciliği ayıran en önemli ayraç oldu/olmaya devam ediyor. Fakat bir süre öncesine kadar sınıf hareketinin genel karakteri olan grev ve mitingler, devrimcilerle oportünizmin ayırımına sadece sloganlar düzeyinde izin veren mücadele biçimleriydi. Ama şimdi sınıf hareketinin en ileri kesimleri ayaklanmaya çoktan yönelmiş durumda. Aynı olanlar, şimdi aynı yerlere doğru yöneliyorlar: Oportünizm, yasallık bataklığına doğru, devrimci ise silahlı bir halk ayaklanmasına doğru. Sınıf mücadelesinin küresel olarak ileri sıçraması, oportünizmi arkada bıraktı. Tabii bu oportünizm ve reformizm tarafından etkilenen bir kısım emekçi de bu devrimci alanı terk edecektir. Ortada kalan ama ileri sıçrayamayan bu hareket, kendine uğraşacak bir alan açıyor.

Oportünizmin devrimci sınıf alanından tamamen ayrılmaması, birdenbire ortaya çıkmış bir şey değil. Öncesi var ve 89'dan bu yana huzun alışı sınıf mücadelesi içindeki geri kesimlerin, harekete taşıdığı karakterden beslendiler.

89 sonrası gelişmelerde şu iki olgu gözlenebiliyordu: Birincisi, örgütlere, özellikle illegal devrimci örgütlere mesafeli yaklaşım. Hatta çoğu kez işçiler, yasadışı pankart taşıyan gruplara bizzat müdahale ediyordu, zaman zaman bu olumsuz gelişmelerde karşılaştık. İkincisi ise, birinci olguya parznel olarak, sendikaların yükselişidir. Bir çok oportünist yapı, kendisine sendika bürokrasisinde yer açmaya çabaladı. Sendikalar neredeyse siyasal örgütler düzeyine yükseldi. 91 yılında 1 Mayıs gösterilerinde, sosyalist yapıların oportünist platformu, sendikaların alacağı karara tamamen tabii olacaklarını söylerken, sendikaların kendi siyasal bağımsız yapılarının üzerine çıkardıklarını göstermiş oldular.

Yeni gelişen reformizmin tipik temsilcisi TDKP, bu örgüt fobisine ve sendikalizme kendisini açıkça dayandırdı. Bir dönemin bütün kitle gösterilerinde yasadışı parti pankartları taşıyan bu grup, uzun zamandır bu davranış, küçük burjuva maceracılığın alametli farkası yapıyor. Bu gibi düşüncelerden ve dönüşümlerden sonra, kendisine sendika bü-

rokrasi içerisinde yer bulması pek zor olmaz, şüpheli de olmaz. Sendika bürokrasi, neredeyse iki yıldır bir işçi partisi baskısından bahsediyor. TDKP bu çağışı yeni ulaştırmış görüyor. Ama doğrusu büyük sıkıntılarla, bu noktaya geldi. Bütün yandaşlarını bu reformist noktaya çekilebilmek için büyük uğraşlar verdi, veriyor. Lenin'den alıntılarla bezediği yazılara Lenin'inin lafına dayandırmaya ustalıkını gösteriyor. Öyleyse biz Lenin'inin yasallık (onlar açık çalışma adını takıyorlar) sorununa nasıl yaklaştığımızı ve TDKP'nin çabasının nasıl Lenin'in mi tahrihi dayandığını göstermek durumundayız.

YASALLIK SORUNUNA İLKESEL YAKLAŞIM NE ANLAMA GELİYOR?

Yasallık eğilimi yeni değil. 86 yılından bu yana Doğu Perinçek ve Yakın Küçük gibi, biri karşı devrimci liberalliğin, diğeri küçük burjuva aydın oportünizminin tipik temsilcileri olan kişiler tarafından yasal parti dile geliyor, pratiğe geçiyor. O günden bu yana yasallık eğilimi, kendine bir çok reformist yandaş bularak, tabii bu arada bir çok siyasal yapıya da hak ettikleri yere, tarihin göplüğüne göndererek ilerledi. SBP, 70 yıllık TKP'yi tarihe gömmeyi başardı, TİP de aynı sonda kurtulamadı. İşçi sınıfından kopuk aydınlarla, kendi örgütsel yapısını dağıtmış grupların varlık koşulu oldu yasallık.

Ancak, bu kez yasallık eğiliminin şampiyonluğunu yapan TDKP'dir. Son yıllarda ciddi ölçülerde bir örgütsel atılım gerçekleştiren (nedenlerini yukarıda kısaca hatırladık) bu yapı, işçi sınıfı içerisindeki sendika bürokrasi aracılığıyla kurduğu bağlarla, kendisini işçi sınıfının bir kesimi üzerine oturtabilecek olanaklara sahip. Böyle bir eğilime karşı ellerimizi kavuşturup beklemek tevahna girmememizi gerektiren en önemli nedenlerden biri de budur.

Bu tasfiyeciliğin üzerine bir çok dergi ve gazetede eleştiriler çıktı. Bazen Özgürlük Dergisi'nde yayımlanan yazılara karşı, alıntılar yapılarak cevap verildi (Ekin). Bazen, "düzenle cepheden savaşmak" türünden altı baş bir sol çığı bu eğilim mahkûm edilmeye çalışıldı. (Devrim Dergisi). Ya da kaba bir an-

ti-amperyalizin kolay dile gelen devrimci görüntüsü arkasına sığınmış (Partizan Sesi). Ama tüm bu gelişimin ortak bir yanı vardı kuşkusuz. O da şu: Hiçbir eleştiri, anın koşullarını, sınıf mücadelesinin içinde bulunduğumuz momentini, iki sınıf arasında bulunan siyasal çığıyı temel almıyor. Parlamentarizmi reddederek, yasalığı reddederek bir ilke bulmaya çalışıyorlar. Böyle bir çaba, yasalığın günlükte taşıdığı somut tehlikeleri anlamamaya ve bu konuda sınıf bilinciyle işleri yeterince aydınlatılmama yol açıyor.

Marxist işçi sınıfının gerçek ideolojik gücü haline gelmeye başladığından itibaren legalite sorunu ile karşılaşmıştır. Bu durumun ilk önemli tecrübesi Bismarck Almanya'sında yaşandı. Bismarck, sosyalistlere karşı çıkardığı yasalarla tüm işçi örgütlerini yasadışı konuma itti. Burjuva iktidarı için somut bir tehlike haline alan ve tüm halkın Cumhuriyet istemlerini dile getiren bu talepler etrafında yüzbinleri toplayan Alman sosyal-demokrat partisi, 1878 yılından sonra illegal çalışmaya yöneldi. Dönemin ustaca tahlilini yapan Marx ve Engels, kendi ülkelerinden uzakta olmalarına karşın, Alman sosyal-demokrasinin önde gelen kâhillerine yazılı idare mektuplarında, bu partiyi yönlendirmeye çalıştılar. Yasadışı örgütlenmeyle açık çalışma biçiminin ustalıkla birbirine kaynaştırılmasının oldukça başarılı bir örneğini Alman komünistleri sevgiledi. Klüpler, yardım dernekleri, okuma salonlarıyla işçi sınıfını örgütlemeye ve onu devrimci ajitasyonla aydınlatmaya devam ettiler. Öyle ki sosyalistleri ve partilerini yasekleayan kanunlar, büyük ölçüde işçi sınıfının baskısıyla 1890 yılında kaldırıldığına Alman komünistleri oniki yıl önceden kat kat daha güçlüydü. Parlamento seçimlerinde çok büyük başarılar elde ettiler.

Aynı dönemin Almanya'sı için mutlaka kaydedilmesi gereken gerçek, doğrudan devrimci eylemler için arşinin yeterince gelişmemiş olmasıdır. 1860 yılları sonunda Bismarck'ın "Tepeden inme devrim" niteliğindeki faşist darbeleriyle ülke kapitalist gelişim yolunda büyük bir tiki kazanmıştı. Üretici güçler, kapitalist üretim ilişkileri içerisinde gelişmeye devam ediyordu ve bu durum, başlı başına bu durum, Almanya'nın gerçek bir demokrasi ortamı yaşayabilmesine olanak sağlıyordu. İşte bu barış dönemi-

nin ağır aksak gidişi içerisinde Alman komünistleri güçleri birleştirip toparlanmak ve gelecek firtinalı günleri hazırlanmak için, parlamenter biçimlere yöneldi. Bu yolu tam anlamıyla kullanabilmemesinin koşulları bence güçler tarafından yaratılıyordu.

Yasadışı parti ve yasal çalışma konusunda çok önemli tecrübeler içeren Rusya deneyimi, bize yol göstermeye devam eden en önemli kaynaktır. Lenin, baki en büyük ve en zorlu mücadelesini 1907-1914 yılları arasında, Bolşevik parti içinden çıkan sağ ve sol tasfiyeciliğine karşı verdi. Bu iki eğilim partiyi yok olma noktasına kadar getirmişti. Fakat başta Lenin'in stratejik çabalarıyla bu tasfiyeciler düşürüldü.

Sağ tasfiyecilik, yasadışı devrimci partinin tamamen yasal çıkması yönünde çalışıyordu. Bu çabalar çeşitli biçimlerde dile geliyordu. 1905-1907 devriminden hemen sonra, Menşevik liderlerin içinde bulunduğu aydın grubu, yasadışı partiyi lağvedip, yasal bir işçi kongresi toplanması çabasında bulundular. Gruplarüstü, amorf ve programsız bir yapıyı "gerçek sınıf çıkarlarının savunulduğu tek biçim" olarak ilan ettiler. Bu eğilimin temsilcileri uzun yıllar bu düşünceyi savunup durdular fakat Stollpin gericiliğinin siyasal koşulları, böyle bir girişime bile meydan vermedi.

Tasfiyeciliğin bir başka biçimi "sol" çıkışlar içerisindeki otsovizlerle tiltimatoculardan geldi. Tüm yasal çalışma alanlarının reddedilmesinden ve bu arada Duma'daki Bolşevik milletvekilleri geri çağırıp, hemen ayaklanma hazırlıklarının başlatılmasından yanaşarak. Bu tasfiyeciler, 1905 devriminde, partinin devrimci sloganlarının çekiciliğine kapılan fakat partinin programını bütünselliğini kavrayamayan küçük burjuva aydınların üzerinde güçlüydü.

Üçüncü bir tasfiyecilik biçimi ise, üzerinde pek fazla konuşulmayan ama Bolşeviklerin üzerinde durdukları bir şey değildir. Yasadışı partiyi yasal partinin aynı anda ve paralel çalışmasını savunan bir görüşür bu. Bu tasfiyeciler pek fazla taraftar toplayamadı. Yasadışı partinin lağvedilmesinden yana değillerdi. Fakat, yasal bir partiyle rejimin gelişmelerinden yararlanılması gerektiğini söylüyorlardı. Lenin, "Bir yasal ile bir tasfiyecilik karşı arasında konuşma" başlıklı yazısında, bu düşünce biçimi

mini eleştiriyordu. Yasal bir partinin kurulması üzerinde ikisel bir nemece duranlara şu soruyu sorar Lenin: (Stollpin gericiliği altında) Bayrağımızın üzeri ne yazacaktır?"

Lenin açısından sorunun özü, mevcut siyasal koşullarda, bağımsız siyasal bir eylemin yasal platformlarında hazırlanamayacağı düşüncesidir. Yasal dernekler, sendikalar, hatta parlamentodan yararlanılır ve buralarda en enerji, devrimci propaganda yürütülür, resit ve toplantılar yapılır. Ancak proletaryanın bağımsız siyasal eyleminin platformu olarak parti yasal alanda yaşayamaz. Bu açığa bir maceracılık olur. İşçiler, hem bir yasalık hayali içinde boşuna enerji tüketicektir. Yazının ileri bölümlerinde Özgürlük Dünyası yazarlarının ayrıntılarını ele alırken, tasfiyeciliğin bir biçimine yeniden döneceğiz.

Genel olarak az ele alınan fakat devrimciler açısından oldukça büyük dersler içeren bir başka tecrübe Bulgaristan'da yaşanmıştır. BKP, 1927 yılında, üstelik faşist bir devletin baskısı altında, yedinci boyunca yasal işçi partisi ve yasal işçi gençlik örgütünü, büyük güçlerin odağı haline getirebilmişlerdir. Fakat bu çalışma biçiminin gündeme geldiği siyasal ortamın irdelenmesi, bu konuda dersler çıkarmanın sağlayacaktır.

Bulgaristan'da 20'li 30'lu yıllarda iyice hederen, 44 yındaysa, başarı bir silehi ayaklanmayla taçlanan sınıf savaşımında BKP en önemli yeri tutar hiç kuşkusuz. 1923 faşist darbelerinden önce ülkede burjuva demokratik bir ortam hüküm sürmekteydi. Bu sistemde parlamento en önemli iktidar odağıdır. BKP yasal örgütlenmesiyle, emekçi kesimler içerisinde bulunan en güçlü partiydi. Halk Çiftçi Partisi ise küçük burjuva niteliğiyle darbeden önce ülkeyi yöneten hükümeti kurmuştu. Bulgar komünistlerin büyük hatalarından da önemli ölçüde yararlanan tekelci sermaye Haziran 23'te bir darbeyle Stambulski hükümetini devirdi. BKP küçük burjuva çiftçi partisine duyduğu düşmanlıkla darbeye karşı sessiz kaldı. Fakat darbenin faşist niteliği çok kısa bir süre içerisinde ortaya çıkar ve BKP Eylül 23'te ayaklanmaya girişti. Fakat parti içindeki sol kesimler görüş, emekçilerin en geniş anti-faşist cepheye buluşmaları engeller. Ve ayaklanmanın yenilmeyle birlikte komünistler illegal çekülürler. 24 yıl ortalarına dek, bu ayaklan-

manın verdiği devrimci dinamizmle mücadele silahlı biçimlerini koruyarak devam eder. Ancak 24 yıldan itibaren, ekonomik krizden çıkanın verdiği refahın etkisiyle kitleler cephesinde beltrgin ölçülerde devrimci ruhun zayıfladığı görüldü. Grev hareketi hızla söner ve BKP'nin büyük bir inat ve fedakârlıkla sürdürdüğü partizan hareketine katılma ve destek, yerini kaçışı ve ilgisizliğe bırakır.

Kızılmak yayımlanca basılan BKP TARİHİ adlı kitapta bu durum şu cümle ile değerlendiriliyordu: "Parti ve işçi hareketi örgütlü bir şekilde geri çekilmeliydi... Kitleleri kazanmak gerekiyordu. Ekonomik istekler, yani emeğin korunması, 8 saatlik iş günü, maaşların artırılması en büyük önem taşıyordu."

BKP işte böylesi bir değerlendirmeye 1924 yılında partizan hareketine son verdi. Yeni taktikler ve isimlerle, kitle içinde yeniden güçlenme, onları isimlerini denetlemek amacıyla, legal olanakları sonuna kadar kullanmayı ilke edindi.

Söz konusu olan faşist bir diktatörlüktür ama bu iktidar, oldukça nazik dengeler üzerine kurulu, emekçiler içerisinde kendine taban yaralayamayan bir hareket olmuştur. Faşist diktatörlük, varolan burjuva demokrasisini ortadan kaldırarak, yerine faşist devleti koyarak egemen oldu. Fakat geniş emekçi yığınlar arasında demokrasiye bağlılık ve güveni yok edemedi. Ayaklanmadan sonra komünist parti yasasına düşmüştü fakat yığınlar içerisinde hala sempatisi devam ediyordu. Ayaklanma ve sonrasında bir süre daha devam eden devrimci ortamın yerini alan geri çekilme yıllarında yasal parti gündeme geldi. Bu partinin gerekliliğini BKP tarihî şu cümlelerle açıklıyor:

"Halk arasında direnme, birleşme duyguları vardı, fakat komünist parti bunlara yeni bir yaklaşım biçimi bulmalı, örgütlere "daha yumuşak" bir şekil vermeliydi."

Birleşme arzusunun varlığı, reformist ve güven sosyalist partisine akan yığınların varlığıyla tartışılıyordu. Henüz bir istek düzeyinde gündeme gelen emekçilerin birleşmesini sağlamak için, ayaklanmanın önderi ve partizan savaşının sürdürücüsü yasadışı komünist partiye "yumuşak" bir görüntü çizmiyordu. Fakat, üstelik yasal ve 'yumuşak bir

biçimde' kurulmuş bir parti, faşist diktatörlük için önemli bir açmazdı. Devrimci dalga çekilmişti, evet, fakat geniş emekçi yığınların burjuva demokrasisine özlemi tüm canlılığıyla ortadaydı. Bu nazik dengelerde faşist diktatörlük, açık terörist yöntemlerini demagojiyle örtmeye çalışırken, yasal işçi partisine izin vermek zorunda kaldı.

Emek bir program çerçevesinde kurulan yasal parti, kısa sürelerde bulunduğu geniş destekle büyüdü. BKP tarihinden aktaralım:

"Yasal parti programı, minimal isteklerden oluşuyordu. Genel af, 8 saatlik iş günü, emek yasası, grev ve toplantı yapma hakkı, işkoşullarının iyileştirilmesi, barış ve Sovyetler Birliği ile diplomatik ve ticaret ilişkilerinin kurulması istedi."

Görünen o ki, işçi partisinin programı, emekçilerin mücadele potansiyelini açığa çıkartmak için, ekonomik kazanımlara yönelik bir hedefliyordu. Kitleleri büyük sessizlikten kurtarmak için işçi Partisi bir olanak, bir araçtı.

Ancak, ne zaman ki ekonomik refahın yerini bunalım, ve bununla beraber işçi partisinin kitleselleşmesi, alınca faşist diktatörlük yeni bir darbeye ihtiyacı duyar hale geldi. Parlamentoyla birlikte tüm yasal partiler kapatıldı. Bulgaristan'da komünistlerin yasal parti deneyimi de burada bitti.

Bir kez daha toparlarsak, Bulgaristan komünistleri yasadışı partinin yanında kurulan yasal partiyi geri çekilme sürecinin bir parçası olarak gördüler. Faşist diktatörlüğün üzerinde şekillendiği dengeler böyle bir partinin kuruluşunu olanaklı kıldı. Ayaklanmalar ve devrimci eylemlerden yorgun düşen geniş emekçi yığınların ekonomik ve kısmi siyasal talepleri etrafında toplandı, dayanışması ve örgütlenmesi önleyerek, faşizmin devlet içerisinde ve toplum üzerinde kurumsallaşmasını önledi. Bulgaristan örneği, yasadışı devrimci parti ve yasal çalışmanın en başarılı örneklerinden birini oluşturur.

Açıklığa kavuşturmanın çalıştığımız konu açısından TIP tecrübesi, önemli ve bu tartışmaya katılacak bir deneyim değildir. Çünkü, TIP devrimci bir parti değildi veya yasadışı bir partinin yasal uzantısı değildi. Aynı doğrultuda, TIP'den çok daha önemiz bir yere sahip STP vs., deneyimlerine de yer vermeyeceğiz. Öne çıkartmaya çalıştığımız, leni-

nist dünya görüşünün yasal partiye baskının ne olduğudur. Şimdiye dek gördük ki, dünya proletaryasının devrimci deneyimi, bu konuda çok çeşitli biçimlere ortaya çıkartmış, her ülkenin kendine özgü sınıf yapısı, devlet oluşumu ve mevcut siyasal koşullar, yasal partinin yerini, işlevini ve biçimini farklılaştırmıştır. Yasal partiye ilkesel yaklaşımca, aynı şekilde onu reddetmek de ilkesel bir dayanaktan yoksundur. Bu konuda temel alınacak tek ölçüt mevcut siyasal koşulların hesaba katılmasıyla, yığınların hangi araçlarla devrimci eğitimden geçireceği sorununun aydınlatılmasıdır.

Türkiye'de demokratik burjuva demokrasi hiç bir dönemde varolmadı. Ne burjuva sınıfı, ne de devlet, böyle bir demokratik esneklik barındırmıyorlar. Bu nedenle Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da demokrasi sorununun devrim sorunu olması başta söylenmiş bir söz değildir. Bu siyasal şekilleniş Türkiye'de yasalılık konumunu maceracılığa sürükleyen ve reformizmin sınırlarında boğan en büyük etkenlerdir. Şimdiye dek işçi sınıfı adına kurulan bütün yasal partiler, bu reformcu sınıf aşkıları anda kapatılmışlardır. Kaldı ki, bu sınıf aşamayenlerin bile kapatılmış olması Türkiye Cumhuriyeti devletinin ve burjuvazinin, mevcut siyasal koşullar içerisinde reformcu bir esnekliğe en ufak pürüm tanımadığının göstergesidir. Anayasa mahkemesi başkanı Yekta Güngör Özden, bir tarihte şunu beyan etmiştir: "Erzane kapatılıyor da parti niye kapatılmasın?" Anayasa beklüğünün bu en yetkili kurumunun başkanı olarak Özden, 82 anayasasında siyasal partilerin sistem içerisindeki yerini çok güzel özetliyor. Bir erzane ile bir partinin yerli farklı değil. Burjuvazinin çatlaklarına sızmak, aralarındaki gelişki ve boşluklardan yararlanmak hayalinde olanlara dayanulur.

Bu siyasal-kurumsal şekilleniş, yasal olanaklardan yararlanma taktiğimizi belirleyen tek etken değildir hiç kuşkusuz. Yığınların devrimci eğitimini, mevcut siyasal koşullar içinde değerlendiren ve taktiklerini bu değerlendirmeye dayandıran leninist bakış, bir sonraki sayımızda Özgür Düşünce'nin aynı konuyla ilgili yazılarını ele alarak ortaya koymaya çalışacağız.

Setenay BERDAN

DEVRİMCİ ORDUNUN BİRLİKLERİNİ OLUŞTURMALIYIZ!

Gazi, Nürtepe, 1 Mayıs Mahallelerinde ki isyanlar, yaşanan sokak savaşları; uzun bir süreden beri varolan ve alacak-verecek, namus meselesi gibi olaylarda dahi açığa çıkan toplumsal patlamaların tesadüf olaylar değil, toplumun içinde birikmiş kin ve öfkenin bir biçimde dışı vurumu olduğunu bize gösterdi. Uzun bir süreden beri devrim cephesinde yerini alan Kürt halkının, Türk ve diğer uluslardan emekçilerin de kin ve öfkelerini açık bir biçimde dışı vurarak aktif bir şekilde katılmaya başlaması, faşist devlete karşı, devrimci hareketin gelişmesinde ileriye doğru atılmış yeni ve büyük bir adım işaret etmektedir. Devrimci durumun sürekli olgunlaştığı içinden geçmekte olduğumuz koşullarda, olaylar, şaşırtıcı bir hızla devrimin temel ve birincil sorunu olan politik iktidarı ele geçirme; burjuva sınıf egemenliğini yıma propagandasının zamana uygun olduğunu doğruladı. Devrim ateşinin yeniden alevlenmesi, bu propagandanın pratik önemine ışık tutmakta, Türkiye ve Kürdistan devrim savaşçılarının görevlerini daha kesin olarak belirlemeyi zorunlu kılmaktadır.

Genel silahlı halk ayaklanması, olayların kendiliğinden gelişiminin etkisiyle gözlerimizin önünde olgunlaşmakta ve örgütlenmektedir. Faşizme ve genelde egemenlere karşı halk mücadelesinin biricik tezahürünün isyanlar olduğu, yani bilinçsiz, örgütsüz, kendiliğinden ve yer yer barbar öfkeler olduğu zamanlar yavaş yavaş geride kalıyor, onun yerini bilinçli ve örgütlülük unsurunun daha ağır olduğu sınıf karakterinin daha belirgin olduğu yerel ayaklanmalar ya da ayaklanma girişimleri alıyor. Fakat en ileri sınıflar, proletaryanın hareketi olan işçi hareketi, yoksul emekçilerin, küçük burjuvazinin, esnafın ve halkın diğer kesimlerinin dağılma, bilinçsiz, öfkeli hareketinin bu baş-

langıç safhasını hızla geride bıraktı. Öte yandan, komünistler genel sosyalizm propaganda ve ajitasyon sırasında çoktan savdı. Vahşi askeri infazlar, polis ve jandarma saldırıları proletaryayı ve sade halkı birkaç yıl içinde eğitti ve devrimci mücadelenin daha yüksek biçimlerine hazırladı. Özellikle faşist devletin Kürdistan'da yürüttüğü vahşi ve çirkin savaş; Kürt halkını karşısına çıkartılmak istenen Türk halkının sabrını taşımada önemli bir etken oldu. Kürdistan'dan hemen hemen her gün, uçaklarla, otobüslerle gelen onlara ceset; tekeli sermayenin umduğu sonuçtan (Türk halkının Kürt halkına karşı derin bir nefret ve intikam duygusunun doğmasından) çok, tekeli sermayeye yönelik nefret ve kinin doğmasına yaradı. Ailelerin çocuklarını askere göndermemek için, tüm tehditlere rağmen elinden geleni yapması; çeşitli kışlalarda baş gösteren firarlar ve eylemler; halkın, büyük bir saygınlığı olduğu samimiyetle karşı karşıya gelmekten çekinmemesi ve Gazi ile birlikte İstanbul ve birçok ilde yaşananlar bize bunu ispatlıyor. Özgürlük cellâtlarının aşajılık davranışları gittikçe askerlerin de gözünü açacaktır. Ordu yalpalanmaya başlayacaktır. Burjuvazinin özel tim vb. yeni örgütlenmeler yaratması da, burjuvazinin orduya duyduğu gıvensizlikten kaynaklanmaktadır.

İsyanlar, gösteriler, sokak çatışmaları, ordunun parçalanması ve devrimci ordunun oluşmaya başlaması, işte halk ayaklanmasının gelişme safhaları bunlardır. Artık nihai son safhaya, ordunun parçalanması ve devrimci ordunun oluşturulması safhasına gelmiş bulunuyoruz. Elbette bu, bir bütün olarak hareketin bu yeni, en üst aşamada bulunduğu anlamına gelmez. Hayır, hareket içinde daha bir çok şey gelişmemiştir. Gazi olayları halk eski isyanların özelliklerini taşıyor. Ama bu gelişme biz-

zar halkın ileri temsilcilerinin, teorik düşünceler sonucunda değil, büyük hareketin baskısı altında, mücadelenin, Kürt ve Türk halklarının düşmanına karşı nihai mücadelenin, yeni, daha üst görevlerine ulaştıkları anlamına gelir. Faşist devlet bu savaşa hazırlanmak için her şeyi yaptı. Halkı yıllardan beri silahlı mücadeleye itti ve şimdi ektiğini biçiyor.

Şimdi bize düşen görev, devrimin sonuçlanmasında belirleyici rol oynayacak olan, 'zora dayanan devrimci mücadele ve devrimci zorun asıl olayı olan örgütlü silahlı eylemleri' örgütlemektir. Devrimci ordunun birliklerini (milisler, gerilla birlikleri vb.) oluşturacaktır. Bu birliklerin görevi ayaklanmayı hazırlamak, bütün savaşlar gibi iç savaş için de zorunlu olan, kitlelere askeri önderlik sağlamak, genel açık mücadelenin üstlerini oluşturmak, ayaklanmayı yaymak, tam politik özgürlüğü güvence altına almak, devrimci dönemlerde öne çıkan halkın alt katmanlarının devrimci yaratıcılık faaliyetini bütün kapsamıyla geliştirmektir. Bu birlikler, silahlı mücadele ve faşist devletin askeri gücüne karşı halk kitlelerinin askeri yücetini için gereklidir. Büyük tarihi meseceler ancak şiddet yoluyla çözülebileceği için gereklidir, moderat savaşta şiddetin örgütlenmesi ise askeri örgütlenmeden başka bir şey değildir.

Burjuvazi yanlılarıyla halk kitleleri arasındaki savaşın nihai sonucunun nasıl olacağı, bir ölçüde değerlendirme yeteneğini korumuş hiç kimse için kuşku değildir. Ne var ki, ciddi savaşa asıl şimdi başladığı, önümüzde hala büyük sınavların bulunduğu gerçeğine gözlerimizi kapamamalıyız. Devrimci bir hükümet gibi devrimci bir ordu du öylesine yüksek tipte organizmalar teşkil etmekte, öylesine karmaşık kuruluşlar, öylesine gelişmiş bir bilinci gerektirmektedir ki, bu görevlerin basitçe bir vuruşta derhal ve doğru biçimde uygulanmasını beklemek yanlış olacaktır. Hayır, bunu beklemiyoruz. Leninistlerin her zaman yerine getirdiği ve getireceği inatçı, yavaş ve çoğu kez görünmez politik eğitim çalışmasının değerini biliyoruz. Ancak yaşadığımız şu anda daha tehlikeli olan halkın güçlerine inançsızlığa izin vermemeliyiz; muaz-

zam tarihsel olaylar, dar kafalı insanların inlerinden, tavan aralarından, bodrumlardan zorla çıkarıp onları "insan" olmaya zorladığında, devrimin ne muazzam bir aydınlatıcı ve örgütleyici güce sahip olduğunu düşünmeliyiz. Devrim ayları insanları onlarca yıllık politik durgunluk dönemlerinden daha hızlı ve kökten biçimde eğitir. Devrimci sınıfın bilinçli önderlerinin görevi, bu eğitime görevinde sınıfın daima önünde olmak, yani yeni görevlerin önemini anlatmak ve onları ileriye, büyük nihai hedefimize yürümeye çağırmaaktır. Devrimci birlikler oluşturma girişimlerimizde kaçınılmaz olarak karşılaşacağımız başarısızlıklar, bize sadece bu görevin pratik çözümünü öğretecek, sadece, şimdi kuytularda uyuyan yeni ve taze halk güçlerini bu çözüme çekecektir.

Devrimci ordu ve demokratik halk iktidarı aynı madalyonun iki yüzüdür. Bunlar, ayaklanmanın başarıya ulaşması, kazanımların pekişmesi için aynı derecede gerekli olan iki olgudur. Devrimci ordunun birliklerini ivedi bir biçimde oluşturmak, biricik tutarlı devrimci şiarıdır. Bu şiar, mutlaka ileri sürülmesi kitlelere anlatılması gereken şiarıdır. Leninistler, sosyalist hedeflerine, sınıf ve parti olarak bağımsızlıklarını bir an bile unutmadan, tüm halkın önünde bu ileri şiarları haykırmalıdır. Bizim için, proleterya için, demokratik halk iktidarı emeğin her türlü sömürden tam kurtuluşu yolunda, büyük sosyalist hedefe giden yolda sadece ilk evredir. Ve bu nedenle, bu ilk evreyi bir o kadar hızlı geride bırakmak, halkın özgünlüğüne karşı olanları bir o kadar kararlı biçimde ortadan kaldırmak, şiarlarımızı bir o kadar yüksek sesle ilan etmek zorundayız; Devrimci bir ordu yaratmak için gerekli birlikleri oluşturma ve Demokratik Halk İktidarı...

DEVRİMCİ ORDUNUN SAVAŞ BİRLİKLERİNİN GÖREVLERİ (**)

- 1) Bağımsız askeri eylemler.
- 2) Kitlelerin sevk ve idaresi.

Birlikler iki üç kişiden başlayarak istenilen sayıda olabilir.

Birlikler kendi kendilerini silahlandırmalıdır; kimin neyi varsa onunla (tüfek, tabanca, bomba, bıçak, demir mızık, sopa, yangın çıkarmak için benzine batırılmış bezler, ip ya da ip merdiven, barikat yapmak için kürek, patlayıcılar, dikenli tel, çiviler - süvari alayına karşı - vs. vs.) Hiç bir koşul altında herhangi bir taraftan, dışarıdan ya da yukarıdan yardım beklenmemeli, her şey bu birlikler tarafından yapılmalıdır.

Birlikler mümkün olduğunca birbirine yakın oturan ya da sık sık düzenli olarak belli saatlerde bir araya gelen kişilerden oluşturulmalıdır. (En iyisi bu iki hususa da dikkat etmektir. Çünkü ayaklanma düzenli buluşmayı kesintiye uğratabilir.) En kritik anlarda, en bek-

lenmedik durumlarda bir araya gelecek şekilde örgütlenmek bu birliklerin görevidir. O nedenle her birlik' ortak eylem için önceden yöntemler saptamalıdır: Birbirini daha kolay bulabilmek için cama işaret koymak vs. kalabalık içinde yoldaşları tanıyabilmek için daha önceden tıslık ve ses parolaları saptamak; gece buluşmaları için işaretler kararlaştırmak vs. vs. Her enerjik insan iki üç arkadaşla, düzenlenmesi, ezberlenmesi ve pratikte çalışılması gereken buna benzer bir dizi kural ve yöntem

hazırlayabilir. Olayların yüzde doksan ihtimalle beklenmedik anda patlak ve receği ve olağanüstü koşullar altında bir araya gelineceği unutulmamalıdır.

Silahsız birlikler de çok önemli bir rol oynayabilirler. Bunlar:

1) Kalabalığı yönetebilirler.

2) Zaman zaman bir polise ya da tesadüfen yolunu şaşırmış bir kazağa (jandarma timine bn.) saldırıp (Moskova'da olmuştur) silahlarını alabilir.

3) Polislin sayıca fazla olmadığı koşullarda tutuklananları ya da yaralananları kurtarabilirler.

4) Damlara ve binaların üst katlarına çıkarak birlikleri taşıyabilir, üzerlerine kaynar su dökülebilir vs. Gerekli enerji mevcut olduğunda, örgütlü ve ortak tavır alan bir savaş birliği muazzam bir güç olabilir. Böylesi birliklerin kurulmasında hiç bir koşulda silah yetersizliği bahanesiyle vazgeçilmemeli ya da kuruluşları ertelenmemelidir.

Birlikler mümkün olduğunca önceden görev bölümü yapmalı ve bazen birlik başkanına, yöneticisine önceden seçmelidir. Elbette rütbe oyununa düşme aptalca olur, fakat tek elden önderlik ile hızlı ve kararlı hareket etmenin de muazzam önemi unutulmamalıdır; kararlılık, hızlı saldırı, başarının dörtte üçüdür.

Birlikler kurulduktan hemen sonra, yani daha şimdiden kesinlikle sadece teorik değil mutlaka pratik türden çok yönlü bir çalışmaya girmelidir. Savaş biliminin incelenmesi, askeri sorunların öğrenilmesi, askeri sorunlara ilişkin konferanslar, askerlerin (subaylar, astsubaylar vs. ve işçi sınıfı içindeki askerler) ortak görüşmelere davet edilmesi; sokak çatışmaları vs. üzerine illegal bildirilerin ve gazete makalelerinin okunması, değerlendirilmesi ve incelenmesini teorik çalışma içinde ele alıyoruz.

Yineliyoruz, pratik çalışmalara derhal başlanmalıdır. Bunlar hazırlık operasyonları ve askeri operasyonlar olarak ikiye ayrılır. Hazırlık çalışmalarının her türlü silah ve cephanenin temin edilmesi, sokak çatışmaları için uygun evlerin önceden belirlenmesi (yukarı-

dan mücadele için bomba ve taşların, polislerin üzerlerine dokünck için asitlerin depolanması, aynı zamanda karargâh, istihbarat merkezi, izlenen ya da yaralananların sığınak vs. uygun olarak yerlerin tespiti) dahilidir. Hazırlık operasyonlarına aynı zamanda keşif ve istihbarat çalışmaları da dâhildir: hapishanelerin, polis merkezlerinin, bankaların vs. planlarının ele geçirilmesi. Devlet kuruluşlarında, bankalarda vs. işhölümlerinin nasıl olduğu, nasıl konduklarının öğrenilmesi; yararlı ilişkilerin (polis, banka, adliye, hapishane, posta ve telgraf memurlarıyla) kurulması, silah depolarının ve kentteki bütün silah dükkanlarının yerlerinin öğrenilmesi vs. Bu hususta yapılacak çok şey vardır ve böyle bir çalışmada berkes, sokak savaşları için uygun olmayan insanlar bile, son derece güçsüz kişiler, kadınlar, gençler, yaşlılar vs. bile yararlı olabilirler. Daha şimdiden, ayaklanmaya katılmak isteyen herkesi her halükarda ve mutlaka savaş birliklerine alma yönünde çaba gösterilmelidir. Çünkü silahsız da olsa, kişisel olarak savaşta uygunluk göstermese de çalışmak istediğinde muazzam bir yarar sağlayacak insan **yoktur** ve olamaz.

Ayrıca devrimci ordunun birlikleri kendilerini asla sadece hazırlık çalışmalarıyla sınırlandırmamalı ve mümkün olduğunca çabuk:

- 1) Savaş güçlerini sınamak
- 2) Düşmanın zayıf noktalarına öğretilmek
- 3) Düşmana kısmi yenilgiler yaşatmak
- 4) Tutukları (tutulmuş olanları) kurtarmak
- 5) Silah temin etmek
- 6) Ayaklanma için para sağlamak (devletin parasal olanaklarına el konulması) vs.

İçin askeri eylemlere geçmelidir. Birlikler canlı çalışma için her fırsatı dâhil kavramalı ve çalışmayı kesinlikle genel ayaklanmaya kadar ertelememelidirler, çünkü **ates içinde** hazırlanmadan ayaklanma için yeterliliğe ulaşmak da olanaksızdır.

Elbette her abartma kötüdür; iyi ve yararlı olan her şey, ifrata vardırıldığında kötü ve zararlı hale gelebilir, hatta belirli bir sınırdan sonra böyle olmak zorundadır. Disiplinsiz, bazıraksız

yapılan küçük terör eylemleri, sınırsızca uygulandıklarında sadece güçleri parçalar ve bu güçlerin boga harcanmasına neden olur. Bu doğrudur ve elbette unutulmamalıdır. Fakat öte yandan şimdiki **artık** ayaklanma parolasının **yerildiği** ayaklanmanın (küçük ve yerel ayaklanmaların) artık **başladığı** asla unutulmamalıdır. Saldarıya elverişli koşullar altında başlamak her devrimcinin sadece hakkı değil, aynı zamanda doğrudan görevidir de. Mubbirlerin, polislerin, jandarmaların öldürülmesi, polis karakollarının havaya uçurulması, tutukluların kurtarılması, ayaklanmanın gereksinimleri için hükümet partilerine el konulması... devrimci ordunun her birliği, her an bu tür operasyonlara hazır olmalıdır. Her birlik, bir operasyon için uygun bir fırsatı daha bugünden değerlendiremezse **atletizm** bir **atalet**, bir pusulilik suçu işlemiş olacağına düşünmek zorundadır ve böyle bir süreç ayaklanma aşamasında (iç savaş koşullarında bu,) bir devrimcinin işleyeceği en büyük suç ve sadece sözde değil, eylemde de özgürlük için çaba sarf eden herkes için en büyük ayıptır.

Bu birliklerin bileşimi üzerine şunlar söylenebilir: En uygun üye sayısını ve işhölümünü deneyim gösterecektir. Düşmandan gelecek talimatları beklemeden deneyim biriktirmeye başlanmalıdır. Askeri eğitim görmüş bir devrimcinin konferans vermek, söyleşiler yapmak ve öğütler vermek amacıyla gönderilmesi için elbette yerel devrimci örgütlere (Leninist partinin birimlerine bu.) başvurulmalıdır; fakat böyle bir kişi yoksa, birlikler mutlaka bu konuda kendi başlarının çaresine bakmalıdırlar.

Partisel gruplaşmaya gelince, aynı partinin üyelerinin elbette aynı birlikte olmayı yeğleyecekleri söylenmelidir. Fakat diğer partilerin üyelerinin herhangi bir birliğe (işyeri ve mahalle komitesi, nüfus, konseyine bu.) girişleri ille de engellenmemelidir. Sosyalist proletaryanın devrimci demokrasiyle birliğini, pratik anlaşmasını (elbette partiler birbiri içinde erimeden) tam da burada gerçekleştirmek zorundadır. Özgürlük için mücadele etmek isteyen, buna hazır olduğunu pratikte de kanıtlayan biri devrimci demokrat olarak görülmeli ve onunla ayaklanmayı hazırla-

mak çalışması yürütmek **güçsüzdür** (abç) alınmalıdır. (Elbette söz konusu kişi ya da gruba tam güven olduğu koşullarda.) Birim diğer 'demokratlar', devrimcilerin güvenmeleri affedilmez olarak sözde demokratlar, liberal laf beleri olarak kesinlikle reddedilmelidir.

Birliklerin kendi aralarında birleşmesi elbette arzu edilir bir şeydir. Ortak faaliyet biçim ve yöntemlerinin hazırlanması olağanüstü yararlıdır. Fakat bunu yaparken, karmaşık planlar, genel geneller vs. keşfetmek abartmasına düşmemek, canlı olmaları kılı kırk yaran tuzluklere kurban etmemek gerekir. Ayaklanma kaçınılmaz olarak, örgütlenmemiş unsurları örgütlenmiş unsurlardan sayısal olarak bin kat fazla olacağı bir seyir izleyecektir; çeşitli yerlerde kendiliğinden gelişen, bir ya da iki kişiyi kendi başına hareket etmek zorunda kalacakları durumlar mutlaka yaşanacaktır ve bu durumlarda bütün tehlikeleri tek başına **güçsüzlük** almaya hazır olunmalıdır. İhmalcilik, geciktirmeler, tartışmalar, kararsızlık bir ayaklanmanın son demektir. En büyük kararlılık, en büyük enerjisi, her uygun andan derhal yararlanmak, kalabalıkların devrimci çarkısını geliştirmek, onları daha kararlı ve en kararlı eylemlere **taahhüt** (abç) etmek. İşte devrimcinin ilk görevi budur.

'Kara Yüzler'e (sivil faşistlere bu.) karşı savaş, devrimci ordunun askerlerini **edite**, ilk kez ateş altına girmelerini sağlayan ve devrime de büyük yararı olan mükemmel bir askeri eylemdir. Devrimci ordunun savaş birlikleri, Kara Yüzler'in nerede, kim tarafından ve nasıl örgütlendiklerini vakit geçirmeksizin ortaya çıkarmalı, sadece ajitasyonla yetinmeyerek (ajitasyon yararlıdır ama yeterli değildir), silaha da başvurmalı, Kara Yüzler'i dövmeli, öldürmeli, karargâhlarını havaya uçurmalıdır vs. vs.

26.9.1995

I. Cevat ÇETİNER

(**) "Devrimci Ordunun Savaş Birliklerinin Görevi", Ekim 1995'te kaleme alınmış bir makaledir. Lenin'e ait olan bu makale, İster Yayınları'nın *Seyir Fısıltıları* Cilt 3'ten alınmıştır.

"SOVYET HALKININ KANADALI DOSTLARI" 77 yıldır aktif

Sosyalist blokta yaşanan geçici gerin düşüş, uluslararası komünist hareket açısından sarsıcı olduğu kadar, seçici-eleştirel bir işlev de gördü. Gerçek partiler/hareketler, gerekse tek tek militanlar açısından böyle oldu bu. Komünist kimliğini kendisiyle aynı idealleri paylaşan birtakım devletlerin varlığına dayandırmış, gerçekte pozitifizmden marksizme geçememiş birçok kişi ve parti için bu geri düşüşler "her şeyin sonu" oldu. Onlara yıllık mücadele tarihi olan nice parti, Sovyetler Birliği'nin bir devlet olarak ortadan kalkmasıyla tarihlerine oranla kısa denilebilecek sürelerde silinip gitti. Bu söylediğimiz TKP örneğiyle yakından gözlemiş olduğumuzdan, ayrıntıya girmeye gerek yok. Zaten bu yazı, bu tür olumsuz örnekleri değil, bunlara ters düşen, olumlu bir örneği tanıtmayı amaçlıyor. Bazı okurlar şaşırabilir. Çünkü emperyalist-kapitalist medya öyle bir enformasyon (başka bir deyişle dezenformasyon) bombardımanı sürdürüyor ki, okurlarımızdan bazıların Devrimci Emek'i SSCB hakkındaki görüşleriyle "türünün tek ve son örneği" sanıyor olması ihtimal dışı değil. Oysa uluslararası haber tükellerinin çarpık aynalarından bize yansımayan, bu "üçüncü ağlamanın" ilmeklerine katılıp kalan nice örgütlenmeler var ve nice örnekler yaşıyor dünyada. Bu yazıda bu örgütlenmelerden biri olan "Sovyet Halkının Kanadalı Dostları Derneği"ni tanıtacağız. Politik bir örgüt olmayan, ama birçok politik örgütün -örneğin Kanada Komünist Partisi'nin- gösteremediği tutarlılık ve sağlamlığı göstererek 1918'den beri SSCB ile dayanışma faaliyetleri gösteren, bugün SSCB dağılmış olsa da "her şey bitmiş" demeyen bir dernek bu.

1918 yılının Eylül ayında Toronto Öğretmenler Federasyonu, yerel sendikalar ve başka ilerici kişiler tarafından "Rusya'dan Ellerinizi Çekin Komiteleri" adıyla bir örgütlenme oluşturuldu. Kasa sürede Kanada'nın belli başlı şehirlerinin yanı sıra dünyanın başka süayleşmiş ülkelerine de yayınlan bir komiteler, genç Rus devletine saldırı ve işlerinde Kanada'nın da bulunduğu 18 ülkeden askerlerle oluşturulan işgal güçlerinin geri çekilmesini hedeflemektedir.

Bu amaçla oluşturulan örgütlenme kalıcı bir yapı kazanır. Daha doğrusu yeni örgütlenmelere yol verir. 1920'ler ve 1930'lar boyunca, Sovyetler Birli-

ği'nin başlı ve ekonomik politikalarını tanıtmak ve kültürel alışveriş sağlamak amaçlarına hizmet eden çok sayıda örgütlenme oluşur. Bu örgütlenmeler genellikle küçük yapılardır ve genç Sovyet devletini ne pahasına olursa olsun boğmak isteyen büyük güçlerin iyiyüzünü gören ilericilerin yönetimindedir.

İkinci Dünya Savaşı yıllarında, Sovyet halkının kahramanca direnişi sürerken, Kanada'nın bütün büyük şehirlerinde şubeleri bulunan ve binlerce üyeye sahip "Kanada-Sovyet Dostluk Kongresi" kurulur.

Bundan önce, daha savaş padak vermemişken, Kanada'nın SSCB'yi nihayet tanımasıyla "Kanada-Sovyet Dostluğu Ulusal Konseyi" kurulmuştur. Bu örgüt, bütün Kanada'da belli başlı şehirlerde örgütlenmiş Başkanlığı Kanada'nın Sovyetler Birliği'ndeki büyükelçisi R. H. Davis, başkan yardımcılığı ise John David Eaton yapmaktadır. Kanada başkanı Lyon Mackenzie Chalmers başkanlık. Bakanların ve eyalet valilerinin neredeyse hepsi bu örgütün yer ahlıdır. Ayrıca bütün siyasi partilerin liderleri, yargıçlar, senatörler, sendika liderleri, bilim adamları, sanatçılar, müzisyenler, eğitimciler ve yayıncılar aktif roller üstlenmişlerdir. Ancak İkinci Dünya Savaşı'nın bitmesi ve soğuk savaşın başlamasıyla öncelikle resmi zevce, sonra da sosyalist olmadığı halde SSCB'yle dostluk adına bu örgütte yer alan diğer kişiler örgütü terk emeye başlar. Soğuk savaş dönemi örgüt için yoğun baskı ve saldırılara uğrama dönemidir. 1950'ler boyunca faal kalmasına rağmen gerici güçlerin yarattığı anti-komünist ve anti-SSCB histerisi nedeniyle etkisi çok azdır. Bu yıllar boyunca, Northern Neighbors dergisinin sahibi ve yazarı Dyson Carter örgütün yönetimini üstlenmiştir.

Durgun geçen bu yılların ardından 1960'lu güçler yeniden toplandı ve "Kanada-SSCB Derneği" kuruldu. Derneğin Vancouver, Toronto ve Montreal'de şubeleri vardı ve başkanı Leslie Hunt'tı.

1970 yılı bu dernek için bir reorganizasyon yılı oldu. Dernek yeni koşullara göre yenilendi. Kanada ile SSCB arasındaki ilişkiler gelişmiş, ayrıca uluslararası çapta da Sovyetler Birliği'nin kafalardaki görüntüsü değişmişti. Derneğin başkanlığını, o gün gündür bu görevde bulunan Michael

Lucas seçildi. Ülkenin belli başlı şehirlerinde şubeler açıldı. Bugün derneğin Kanada'nın bir ucundan diğerine yayınlan şehirlerde toplam 4500 civarında üyesi bulunmaktadır. 1970'ün heri dernek her yönden gelişmiş, iki ülke arasındaki barış ve anlayışın gelişmesi için azımsanamayacak başarıları imza atmıştır. Hâten çeşitli alanlarda çalışmalar yapan 16 komiteyi bünyesinde barındırmaktadır.

Şu anki adını ("Sovyet Halkının Kanadalı Dostları Derneği") bu yılın şubat ayında gerçekleştirildiği konferansında alan derneğin "Northstar Compass" adını taşıyan aylık bir dergisi var. Eski Sovyetler Birliği topraklarında yaşanan gelişmeler, eylemler ve örgütlenmeler konusunda, Rusça vb. dilleri bilmeyenler için eşsiz bir kaynak niteliğini taşıyan bu derginin her sayısı. Bunu büyük ölçüde derneğin başkanı olan Michael Lucas'a borçluyuz. Zira dergide yayınlanan ve yalnızca eski SSCB topraklarındaki değil, bütün Doğu Avrupa'daki yayınlardan derlenen çevirilerin tamamına yakını (Rusça, Beyaz Rusça, Ukraynaca, Çekçe ve Slovakça'dan) o çevirmektedir. Lucas'ın taradığı bu yayınlardan hemen hepsi komünist. Sovyet topraklarından yayınlardan ise yine hemen hepsi SSCB'nin yeniden oluşturulmasını savunan dergi ve gazeteler.

Northstar Compass, tümüyle "gönüllü emek" ürünü bir dergi. Katkıda bulunanların hiçbir bu katkıyı para karşılığı yapmıyor. Dergide Doğu Avrupa'nın komünist basınından yapılan çevirilerin yanı sıra dernek üye ve yöneticilerinin yazdığı teorik yazılar da yer alıyor. SSCB'de sosyalizmin kazanımları vurgulanarak yaşananların irdelemesi yapılıyor. Derginin sayfaları arasında kenar ya da alt boşluklarda sık sık göyle çağrılarla karşılaşılıyor. "Sovyet Dostlarımızı: AYAGA KALK, YENİDEN DOĞU BÜYÜK ÜLKEM!"

Dergide derneğin etkinliklerinin yanında, dernekle bağlantılı bir şirket olduğu anlaşılan Cansov Travel Ltd.'in Küba ve Doğu Avrupa'ya düzenlediği turların da duyurusu yapılıyor. Ayrıca dernek tarafından yayınlanan video kasetler de dergide sürekli duyuruluyor. Bu video kasetlerden vereceğiniz örnekler, derneğin çizgisi konusunda ek bir bilgi olabilir. Dzerinski, Marx, Lenin, Afganistan'da Nisan Devrimi, Ekim 1917, Büyük Anayurt, Evrenin Fatihleri (Sovyet Uzay Çalışmaları) ve en yeni kaset olan Rusya'dan Sosyalizmi Savunan Sesler... vb

Derneğin şu an ki adını da aldığı konferans olduğunu yukarıda belirtmişiz. Konferans, bütün Kanada'dan delegelerin ve ABD'den bazı konukların katılımıyla 18-19 Şubat 1995'te Toronto kentinde gerçekleşti. Bu konfe-

ransın ana konusu eski Sovyetler Birliği topraklarında sosyalizmi yeniden inşa etme mücadelesi veren hareketin dayanışma idi. Derneğin başkanı ve Northstar Compass'ın editörü Michael Lucas konferansa da başkanlık etti. Konferansın ev sahipliğini Kanada Karpat-Rus Göçmenler Derneği üstlenmişti. Eski Sovyet Cumhuriyetleri ile Doğu Avrupa'da komünistlere yönelik baskılar ve Yeltsin'in Lenin'in mozolesini Kızıl Meydan'dan kaldırma planları konferans kararlarıyla protesto edildi. Ayrıca Rusya'daki Komünist Partiler Birliği'ne bir dayanışma mesajı gönderildi. Konferans ayrıca bir eylem programı çıkardı. Bu programda Nazi Almanyası'nın Kızıl Ordu tarafından yenilgiye uğratılışının 50. yıldönümünde, 8 Mayıs'ta Toronto'da gerçekleştirilecek miting de yer alıyordu.

Kökleri 1918 yılına, "Rusya'dan Ellerinizi Çekin Komiteleri"ne dayanan bir çok ad ve biçim değişmesine rağmen SSCB'yi en zor günlerinde bile yalnız bırakmayan, hatta SSCB dağıldığında bile onu savunmaya devam eden Sovyet Halkının Kanadalı Dostla-

rı Derneği, hiçbir politik iddiası olmasına rağmen bütün dünyada esen sağ rüzgârlara direnmeyi sürdürüyor. Devrimci Emek olarak, bu türden oluşumlarla dayanışma içinde olmayı ve onları okurlarımıza tanıtmayı gerekli görüyoruz. Bundan sonraki sayılarımızda sık sık Northstar Compass'tan çevrilmiş yazılar, haberler bulacaksınız. Böylelikle okurlarımıza sosyalist ülkelerdeki gelişmeleri uluslararası haber tekellerine ihtiyaç duymadan -ve onlara rağmen- aktarabileceğimiz için mutluyuz.

Demekte ilgili yeni bir haberle yazımızı bitirmek istiyoruz. Sovyet Halkının Kanadalı Dostları Derneği Genel Konseyi, TKEP/LENİNİST davasından Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunan Mehmet Sinan Ördemci'yi derneğin onur üyeliğine seçti. Genel Konsey'in haziran ayında aldığı kararı bir mektupla Ördemci'ye bildiren Michael Lucas, Türkiye'de faşizme karşı yürütülen mücadeleyi desteklediklerini bildirdi.

M. Sinan ATEŞ

SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN BAYRAĞINI YÜKSELTİYORUZ

Gazetemiz "Sovyetler Birliği'nin bu ilk sayısıyla, dışişleriimizin -kardeşler, burjuva milliyetçileri ve söde demokratlar- yarınları değil Sovyet bayrağını da yükseltiyoruz. Bu bayrağı yükselttiğiniz, yelenişsel, ideolojik ve örgütsel anlamdadır. Kremlin'deki hainler hiç keredinden, gündünüzün "Moskovdıkları'nın (Rusça'da "Mosov'un ordusundaki kişiler" anlamında) Bu ordu Sovyet halkına karşı Almanlar'la birlikte savaşan bir hainler ordusuydu. çev.) tarafından atıldığı zamandan bu serbestliğin alıp çalma anlamındadır. Biz, bugünkü ülkeler içerisinde bulunan eskiden SBKP üyelerine, "Genel Sekreterlerine", Sovyetlerin ve diğer kurumların yöneticilerine, bakanlara ve diğer hainlere karşı mücadele edeceğiz.

Bizim tekler başlarımızın ve Sovyet topraklarının üzerinde yükseltilen bu kuzul bayrak sekülsiz değildir. Karadeniz filosundaki denizciler de gemilerin direklerinden kuzul bayrağı indirmeyi reddediyor. Çünkü onlar Sovyet topraklarını savunmak ve korumak için içtikleri anda ihanet etmediler.

Biz de sörünümü yazıya geçireceğiz. Bu bu bugünkü işimize karşı mücadele eden başka hareketler, partiler ve gazetelele birleşme başıacağız. SSCB'nin, Sovyetler Birliği'nin yazıyacağını bekliyoruz, bütün inanç ve enerjinizi bu kutsal amaca adanıyoruz.

Eylemlerimizin rüzgân başlarıdan alıp süpürülecek, ama SSCB her zaman yazıyacak!

(Ukrayna'nın Kiev şehrinde SSCB Yurttaşlarının Seef logosuyla yayınlanan SOVYETLER BİRLİĞİ adlı gazetedeki)

ÇEK CUMHURİYETİ ULUSLARARASI İLERİCİ KURULUŞLARI KOVUYOR

Çek hükümetinin anti-komünist kampanyası, içişleri bakanlığının bazı ilerici uluslararası kuruluşları ülke dışına çıkarma kararının yürürlüğe konmasıyla bir ilerleme kaydetmiş oldu. On yıllardır Prag merkezli olarak faaliyet gösteren Uluslararası Sendikalar Federasyonu (WFTU), Uluslararası Gazeteciler Örgütü (IOJ) ve Uluslararası Öğrenciler Birliği (IUS), şimdi Çek Cumhuriyeti'ni terk etmeye zorlanıyor.

Bu karar altında 1992 yılında alınmış, ancak uygulanmaya sokulmamıştı.

İçişleri Bakanlığından bir yetkili, bu ay örgütlerin, 1960'lı yıllarda "zamanın totaliter rejiminin partisinin aldığı siyasi bir kararın "Prag'a yerleştiğini, Çekoslovak Sosyalist Cumhuriyeti'nin ortadan kalkmasından sonra artık bu örgütlerin burada kalması için geçerli bir neden bulunmadığını öne sürdü. Aynı yetkili bu örgütleri Sovyet bloğunun ideolojik ve siyasi amaçlarını gözlemlemekte suçladı.

IOJ'nin Çek Cumhuriyeti'ndeki yabe-i olan Çek Gazeteciler Derneği bakanlığın tutumunu kınadı.

IOJ'nin, dünyanın dört yanından 500 bin üyesi bulunuyor. Gazetecilerin bütün siyasi ve dinsel haklarını savunan bir kuruluş.

(Prag'ta yayınlanan POST-MARK PRAHA adlı gazeteden.)

Rusya ve Ukrayna'da yayınlanan komünist gazetelerden birkaçı.

OLAYLAR DEVRİMCİ

Ekonomik-toplumsal ve politik koşulların yol açtığı devrimci durum sonucu olaylar uzun bir zamandır devrimci yönde gelişim gösteriyor. Burjuva toplumun tüm sınıfları; toplumsal, politik ve askeri örgütler iradeleri dışında çatışmaya sürüklendiler. İç savaş tüm bu olayların üstüne geldi. Olayların devrimci yönde gelişim önlenemediği için, her sınıf, olaylarda, kendi çıkarları için en iyi sonucu elde etme yönüne gitti. Ulaşmaz sınıflara, olaylara kendi yönlerinde müdahale etmesi sonucu, çatışmalar şiddetlendi; şiddetli çatışmalar yeni alanlara doğru yayıldı. Bugün toplumun her üyesi ya sınıflar savaşının içindeki ya da savaşın sonuçlarından etkilenmektedir.

İki yönden gelen ana etken nedeniyle bugünkü olayların, uzun süre gündemimizde kalacağını söyleyebiliriz. Bunlardan biri, Türkiye kapitalist toplumunun üyesi ve parçası olduğu uluslararası kapitalist ilişkilerin derin bir ekonomik-toplumsal kriz içinde olmasıdır. Uluslararası kapitalist ilişkilere egemen olan emperyalizm, sistemin krizden hem en az etkilenmek ve hem de krizden bile kurtulmak için, krizin latürasını bağımlı kapitalist ülkelere çıkartıyor. Bağımlı kapitalist ülkeleri, emperyalist ülke ve tekelere olan borçları bağımlı daha da artmıştır. Öyle ki, bağımlı ülkeler neredeyse tüm gelirlerini emperyalist ülkelere borç karşılığı ödemektedirler. Bunun sonucunda bağımlı ülkelerde her türden sefalet ve toplumsal afetler devasa boyutlara çıkıyor. Emperyalizme bağımlı bir ülke olan Türkiye, artan bağımlılık ilişkileri nedeniyle ekonomik-toplumsal krizden kurtulamaz duruma gelmiştir. Diğer ana neden, ülkenin kendi yapısal krizidir. Türkiye uzun süredir kapitalizme has yapısal ve bu nedenle kalıcı bir ekonomik-toplumsal kriz içinde haldedir. Bizdeki ekonomik-toplumsal kriz aynı zamanda politik krizle iç içe geçmiştir. Ekonomik-toplumsal kriz, politik krize yol açmakta; politik krizin derinleşmesi de ekonomik-toplumsal kri-

zin boyutlanmasına yol açmaktadır. Böylece, olayların devrimci yönde gelişim göstermesi için gereken maddi koşullar her zaman varolmaktadır.

İşçi sınıfının büyük Eylül-Ekim Grevleri ve 15 Ekim İşçi Eylemi, bu ekonomik-toplumsal ve politik koşulların yol açtığı ya da kaçınılmaz hale getirdiği bir toplumsal olaydır. Toplumsal başkaldırı niteliğinde olan bu olayın kendisi, toplumsal olayların bundan sonra bu biçimde gerçekleşimin en güçlü kanıtı oldu. 15 Ekim'den sonra kamu emekçilerinin 17 Ekim eylemleri gerçekleşti. Onbinlerce kamu emekçisi sokaklara döküldü. 20 Ekim'de ise öğrenciler sokakları çıktılar. Bununca olay yalnızca 5 gün içinde kaydedildi. Bununla da sınırlı kalmadı; Kürdistan'da savaş tüm hız ve şiddetle devam etti. Cezaevlerinde ise devrimci tutukluların mücadelesi yükseliyordu. Aynı zaman dilimi içinde tutuklu ailelerinin eylemleri, devrimci örgütlerin politik ve askeri eylemlerle aydınlatma eylemleri gerçekleşti. Bu kadar yaygın, kitlesel, şiddetli olay, bu kadar kısa zaman içinde gerçekleşiyordu. İşbirlikçi tekelci sermaye, daha büyük bir güçle ezemediği sürece, bundan sonra çok daha kapsamlı çatışmalar aynı koşulların kaçınılmaz sonucu olacaktır.

Olayların devrimci yönde gelişmesi önlenemediğine göre; işçi sınıfının devrimci atılım sürdürülmesine göre bundan sonra gelişmeler hangi biçimi alacaktır. Zaten iç savaş bugüne kadarki olayların ulaştığı düzey, aldığı üst biçim oldu. İç savaş kaçınılmaz hale geldikten sonra, yeni alanlara doğru yayıldı ve daha da şiddetlendi. Maddi koşullar, aleyhine olmasına rağmen burjuva sınıf iç savaşta üstün konumdadır. Kürt halkının uzun süreli mücadelesine, emekçi sınıfları eylemlerinin sürekliliğine, devrimci güçlerin askeri saldırılarına rağmen, burjuva güçlü konumdaydı.

Elinde büyük bir ekonomik güç, askeri ve polis gücü olarak büyük bir güce sahip olması bakımından burjuvazi üs-

tün komandadır. Ama durum strateji değişiyor. Durumun değişmeye başladığının en önemli göstergesi işçi sınıfının yükselen devrimci sınıf atılımıdır. İşçi sınıfı devrimci ise; ezilen ve sömürülenleri birleştirmişse, en önemlisi devrimci atılım içindeyse, burjuvazi üstünlüğünü sürdürülemez. 15 Ekim'i yaratan işçi sınıfı, daha ileri gitmek için daha örgütlü olmak gerektiğini de kavramıştır. Aynı bilinç silahlarına sorununda da ortaya çıkmıştır. Uzun süredir devam eden eylemler, son Ankara eylemi ile birlikte yeni bir aşamaya, devrimci atılım aşamasına girmiştir. Daha önceki sayılarda "Sessiz Ayaklanma" dediğimiz işçi sınıfının toplumsal başkaldırısı yeni yeni gelişmelere yol açacaktır. Artık Kürt halkı yalnızca değil, Ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi iç içe geçerek ileri mevzilere doğru yol alıyor. Kürdistan devriminin on yıldır devam eden önde gidışı ve yarattığı iç savaş sonucu Türkiye devrimini de atığa kalkmıştır. Bundan sonraki süreçte iki ülkenin birleşik devrimi daha iç içe bir özellik gösterecek; olaylara damgasını bu yeni gelişme vuracaktır.

Devrimci öncünün rolüne ve görevlerine sık sık işaret ettik. Devrimci öncünün toplumsal rolünün geçmişte görece arttığını, giderek olağanüstü özellik kazanacağını; bunun tarihsel önemde bir görev olduğunu defalarca söyledik. Bu alanda bir gelişme oldu mı? 15 Ekim Büyük İşçi Eylemi (İşçi Ayaklanması) durumumuzu anlatmak için temel kriterdir. İşçiler büyük bir öfke, coşku, bilinç ve kararlılıkla devletün tüm barikatlarını yıkarak Ankara'ya vardılar. İşçiler durdurulamaz bir akış gücüne sahiptiler. Daha büyük olaylara gebeyle gelişmeler. Devrimci güçler bu durumda ne yaptılar. Devrimciler örgütlü olarak hemen hemen tüm olaylarda yer alıyorlar. Zaman zaman geri kaldıkları da oluyor. Ama, genellikle olayların içindedirler. Komünistler olayların ve emekçilerin bir parçası oldular. Ne var ki, gelişmeler, bundan fazlasını istiyor. Sorun olay-

ÇEK-AL

**YAŞASIN
DEVİRİMCİ
TUTSAK AİLELERİNİN
MÜCADELE
BİRLİĞİ**

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR YALNIZ DEĞİLDİR

Cezavlerinde yayılan direniş dalgası, yüzlerce devrimci tutsağı kucaklayarak genel bir direnişe dönüştü. Bu dalganın cezavlerinin dışına taşınması, kamuoyunu ve devrimci demokrat kitlelerin hareketliliği ile bütünleştirilebilmesi hem eylemliliğin içeriğini daha farklı kılacak, hem de devrimci tutsaklar üzerinde büyük bir moral yaratacaktır. Ancak birçok etken, kamuoyunun dayatılı kılınması noktasında fazla zorlayıcı olusamamasına neden olmu. Bu etkenlerin üzerinde tek tek durmak ve giderek yönünde büyük övverilerle çalışmak zorundayız.

Devrimci tutsakların açlık direnişi bildiği gibi, son halkasını Boca Katliamı'nın oluşturduğu, devletin genel anlamda cezavlerindeki devrimciler üzerindeki baskı ve kişiliksizleştirme politikasının son bulmasına yönelik olarak başlatıldı. Baskı ve kişiliksizleştirme politikalarının son bulması cezavlerin de insanca yaşama hakkının sağlanmasına, insanca yaşama koşullarının yaratılmasına mümkün olmadığı Ümraniye Cezavli'nin kapatılmasına ilişkin taleplerle başlayan açlık direnişi 30. gününü geride bırakmasına rağmen kamuoyunun büyük bir kesiminin bu direnişten habersiz olması, eylemin yaygınlaşmasını olumsuz etkileyen bir faktördür. Faşist burjuva basın, savunucusa olduğu ezen ve sömüren sınıfın yanında yer aldığı için, devrimcileri de karşı saflarda görüyor. İsrarla, yaşananların özünü bozaltıyor, karalama kampanyaları başlatıyor, devrimci tutsakları hedef gösteriyor ve gerçekleri çarpıtıyor. Faşist burjuva basın sesimizi duyurmanın önünde bariyer oluyor. Haberleşmenin en ileri tekniklerle yapıldığı bu çağda, burjuva basının taşıdığı sınıfsal öz gereği gerçekleri balçıkla sıvamaya çalışması; yapılanların, eylemlerin haklılığının cezavlerinin dışındaki kitleye ulaştırılmalarını engelledi. Fakat bu engelleme de bir yere

kadar sürmek zorunda kaldı. Tutsak yakınları faradı eylemliliklere yönelince ve seslerini duyurmak için de en elverişli ve merkezi yerleri seçince, burjuva basın yüzlerce insanın gözü önünde cereyan eden olayları artık gizleyemedi. Ailelerin tavrı bu konuda gerçekten saygıya değerdir. Burjuva basının bu dayarızlığına karşı yılmadan, inatla eylemliliklere devam etmeleri olumludur.

Devlet devrimci tutsakların yalnız olmadığını, yalnız bırakılmayacağını bili-

Tutsak Ailelerinin Özgürlük Meydanı Eylemi.

yor ve bu sahiplenmeden oldukça rahat-suz oluyor. 30. günleri aşan ve birçok devrimcinin yaşamından endişe edildiği, sağlık durumlarının kötüleştiği aşamada bile umursamazlıkla tutsakları ölüme terk etme tavrını sürdürüyor. Fakat, bir yandan da olayın büyümemesi ve açlık direnişinin bir an önce bitirilmesi

için girişimlerde bulunuyor.

Devrimci tutsak yakınları yılmadan, yürekli ve kararlıca eylemlerine sahip çıktıklarını onların yalnız olmadığını haykırmaktadırlar. Aileler mücadeleye müdahale etmenin onurunu taşımali, ayrıca insan ve evlat sevgisinin yaratacağı meşru zeminde seslerini duyurmaktadırlar. Her koşulda insanlık onuruna sahip çıkmak meşrudur, doğrudur.

Ailelerin mücadele birliğini gerçekleştirmek için harekete geçmek gerektiğinden bahsetmiştik, geçmiş sayılarda Aradan geçen süre içinde görüyoruz ki, tutsak yakınları büyük bir hedefin yaşama geçirilmesi yönünde adımlar attılar. Devrimci tutsakların açlık direnişine destek amacıyla başlatılan eylemliliklerde tutsak yakınlarını birlikte mücadele ederken görüyoruz. Ancak eylemlilikler mücadele birliğini gerçekleştirmesine rağmen henüz istenen kitleselliğe ulaşmamıştır. Ailelerin mücadeleye katılımı konusunda, devletin engelleyici baskıları, korkutma ve dayatmalarını aşması yönünde çalışmalar yapılmalıdır. Devrimci tutsak yakınları dışarıda yaratacakları mücadeleyle tutsakların direnişine destek vermeliyizdir. Bu destek ve dayanışma güçlü bir morale ve coşkuyla yol açtığı gibi, devrimci tutsakların eylemlerinin amacına ulaşmasında da hızlandırıcı bir etken olacaktır.

Geçmişte de çok uzun süreli açlık direnişleri yaşandı. Hatta bu açlık direnişlerinde canlar verildi, bedeller ödendi. Ve bu bedellerle cezavleri direniş kalelerine dönüştü. Burjuvazinin sadıqları sürdükçe, devrimciler direnecektir. Ama biliyoruz ki, direnenler mutlaka kazanacaktır.

**YAŞASIN
DEVİRİMCİ TUTSAKLARIN
VE
TUTSAK AİLELERİNİN
ONURLU DİRENİŞİ!**

Zile Özel Tıp Cezaevi'ndeki DHKP-C, TDKP, PKK, TKP (ML), KİP davası tutsakları 29 Eylül'de iki günlük açlık grevine başladılar. Tutsakların yaptıkları basın açıklamasında burjuva basının cezaevlerini hedef gösterdiğini ve saldırının zemininin haftalar önce oluşturulduğunu belirterek "insanım" diyen herkesi duyarlı olmaya çağırıyorlar.

Yozgat Cezaevi'ndeki TKEP/LENİNİST ve DHKP-C davası tutsakları cezaevlerindeki baskıların son bulması, Buca Katliamı'nın katillerinin bulunması ve Ümraniye Cezaevi'nin kapatılması için başlattıkları açlık grevini 25 Eylül'den itibaren süresiz çevirdiklerini açıkladılar.

11 Ekim'de Trabzon Cezaevi'nde bulunan adli tutuklular ve hükümlüler cezaevlerindeki demokratik hakların verilmesi ve baskıcı uygulamaların son bulması için açlık grevine başladılar. Cezaevlerinde siyasi tutuklu ve hükümlü bulunmuyor.

Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi'nde, Cezaevi İdaresi ve tutsaklar arasında yaşanan gerginlik sonrası sayım vermeyen tutsaklara saldırı cezaevi idaresiyle yapılan görüşmelerde, saldırı sonrası meydana gelen zararın kaldırılmasının kabul edilmesi üzerine tutsaklar kurulan barikatı kaldırma kararı aldılar. Tutsaklar ayrıca meydana gelen zararın karşılanması için İHD, ÇHD, HHB ve Cezaevi Sevasından oluşan bir heyetin zarar tespiti yapmasını talep ettiler.

16 Ekim'de Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde tutuklu olarak bulunan

sosyolog-yazar İsmail Beşikçi, duruşmaya götürüldüğü sırada jandarmenin hakaret ve tartaklamasıyla karşılaştı. Ayrıca savunma dosyaları jandarma tarafından dağıtıldı.

20 Ekim'de açlık grevlerinin 27. gününe girdiği ve 9 devrimcinin durumunun gittikçe bozulduğu açıklandı.

22 Ekim'de Erzurum Cezaevi'nde, 4 Ekim'de devrimci tutsakların başlattığı açlık direnişinin sürdürüldüğüne ilişkin bir açıklama yapıldı.

Erzurum Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar, koşullarının çok kötü olması nedeniyle basın açıklaması bile yapamadıklarını, cezaevine kayfıplararak hiç bir şey alınmadığını ve avukatlarıyla görüşme haklarının bile kısıtlandığını açıkladılar.

Erzurum Özel Tıp Cezaevi'nde süresiz açlık direnişinde bulunan DHKP-C tutsaklarının bir kısmının sağlık durumunun bozulduğu ve mide kanaması geçirdikleri belirtildi.

Erzurum Cezaevi'nde yaşananlara ilişkin açıklama yapan devrimci tutsak yakınları faşistlerce sürekli tehdit edildiklerini ve kendilerine "buraya gelmeyin, sizin için hayırlı olmaz" dendiğini belirttiler.

23 Ekim'de Buca Cezaevi'nden tahliye olan devrimciler Buca'da yaşanan gerçeği kamuoyuna açıkladılar. Buca'da gerçekleşen saldırının planlı olduğunu, tutsaklara karşı faşist yöntemler uygulandığını ve katliam sonrasında başlatılan açlık direnişine devam edildiğini açıklayan devrimciler, haklarını almaya kadar devrimci tutsakların direnişe devam edeceklerini belirttiler.

Çanakkale E Tipi Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların başlattığı açlık direnişinde sağlığı bozulanlar artıyor. Tutsaklar talepleri kabul edilinceye kadar tedaviyi kabul etmeyeceklerini açıkladılar.

Malatya-Doğanşehir Cezaevi'nde daha önce 5 günlük başlatılan açlık direnişinin 'süresiz'e dönüştürüldüğü açıklandı.

Diyarbakır E Tipi Kapalı Cezaevi'ndeki siyasi tutsakların başlattığı açlık direnişi devam ediyor.

Sakarya özel Tıp Cezaevi'nde de, özellikle bayan tutsakların sağlık problemlerinin arttığı bildirildi.

Elaazığ Cezaevi'nde 40'lı günlere yaklaşan açlık direnişinde bayan tutsaklardan ikisi müdelerinden rahatsızlanarak baygınlık geçirdiler.

Bayrampaşa Cezaevi'ndeki B ve D Blok'ta kalan adli tutsaklar devrimci tutsakların açlık direnişine destek vermek amacıyla 1 gün karavana almayıp, açlık grevi yaptılar.

Bertin Cezaevi'nden 27.10. 1995 tarihinde yapılan açıklamada ölüm sınırına gelmiş olan açlık grevinin talepleri yerine getirilmezken, ciddi rahatsızlıklar yaşandığına ilişkin bir açıklama yapıldı. TKEP/LENİNİST ve DHKP-C tutsakları tarafından yapılan açıklamada ne pahasına olursa olsun direnişin süreceği vurgulananak Ekrem Kavel isimli tutsağın sağlık durumunun kötüleştiği, mide kanaması geçirdiği ve biling kaybına uğradığı ve talepler kabul edilmediği için tedaviyi kabul etmediği açıklandı. Açlık direnişi süresince yaşanacak olumsuzluklardan ve meydana gelecek ölümlerden başta Adalet Bakanlığı ve Cezaevi Genel Müdürlüğü olmak üzere diğer yetkililerin de sorumlu olacağı bildirildi.

1/11/95

DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİNDEN...

●●● 15 Ekim 1995 günü Genç Ekin Sanat Merkezi'nde cezaevlerindeki saldırıları konu alan bir etkinlik yapıldı.

"Cezaevlerinde Yaşam Ateşi" isimli etkinliğin geliri Buca Cezaevi'ne bağışlandı. Etkinliğe ailelerin mücadelesini anlatan DETAK'lı aileler de katıldılar.

16 Ekim 1995 günü, İHD'de Devrimci Tut-saklarla Dayanışma ve Mücadele Platformu (DETUDAP) tarafından yapılan süresiz açlık grevleri ile ilgili bir basın açıklaması yapıldı. 40 kadar devrimci tutsak ailesinin katıldığı basın açıklamasında, cezaevlerindeki son saldırılara yer verilerek DETUDAP'ın kuruluğu açıklandı.

DETUDAP, Devrimci Tutsak Aileleri Komite-leri (DETAK), Haklar ve Özgürlükler Platformu, Demokratik Haklar Platformu, Demokratik Müca-dele Platformu ve Yapı Sanatçı'nın katılımıyla oluşturuldu.

DETUDAP, Buca Cezaevi'nde devrimci tut-sakların onurlu direnişinin katliamla bastırılma-sına,

Devrimci tutsaklara yönelik son dönemde yeniden gündeme gelen sürgün-tecrit politikala-rına ve bu amaçla Ümraniye Cezaevi'nin açılma-sına,

Cezaevlerinde devrimci tutsakların insanlık onurlarına, siyasal kimliklerine karşı yönelik gi-rişilen saldırılara karşı,

Devrimci tutsakların haklı taleplerinin kabul edilmesi ve bu amaçla tüm ülke çapında direniş-te bulunan devrimci tutsaklarla dayanışmada bulunmak amacıyla oluşturuldu.

●●● 16 Ekim 1995 tarihinde İHD'de yapı-lan basın açıklamasından sonra aileler İstan-bul Barosu'na ve İstanbul Tabipler Odası'na git-tiler. Burada cezaevlerinde süren açlık direnişi ve cezaevlerinin durumu hakkında inceleme yap-ılması isteminde bulundular. Daha sonra aile-ler, Cumhuriyet Gazetesi'ne giderek görüşme yaptılar.

●●● Ümraniye Cezaevi'nde bulunan TKEP/LENİNİST davası tutsağı İbrahim Koyun, Muharrem Yançar, ve Mahmut Bakdaci'nin du-rumlarının ağır olduğu ve mide kanaması belirt-leri gösterdikleri bildirildi. DETAK tarafından tu-tukluların sağlık durumlarına ilişkin bir basın açıklaması yapıldı.

●●● 20 Ekim 1995'te analar, bir basın açıklaması yayımlayarak:

"... evlatlarımızı süresiz açlık grevlerinin taleplerini var gücümüzle bizler de destekliyo-

ruz. Bunları kabul edilmesi, saldırılara, hak gasplarına set olmak, evlatlarımızı sahiplen-mek amacıyla biz aileler de bedenlerimizi 20.10. 1995 tarihinden itibaren açlık grevine yatıyoruz. Bu hakkı direnişimizi fiili olarak de-steklemeyi bekliyoruz" diyerek Okmeydanı Pır Sultan Abdal Canlar Derneği binasında açlık grevine başladılar.

●●● 22 Ekim 1995 günü Bakırköy Özgür-lük Meydanı'nda yaklaşık 40 Devrimci tutsak ailesinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı ve imza toplandı. "Devrimci Tutsaklar Yalnız De-ğildir", "Ümraniye Tabutluğu Kapalsın!", "Ev-latlarımızı Öldürmeyeceğiz!" vb. yazılı dövizle-rin taşıdığı basın açıklamasından sonra Ümra-niye Cezaevi'ni temsil eden bir mektup devrimci tutsak yakınları tarafından yakıldı.

Aynı gün, devrimci tutsak yakınların eylemlere çağınmasına rağmen gelmeyen Cumhu-riyet Gazetesi'ne giderek, yetkililerle görüşmek istediler. Bu talepleri reddedilen aileler ısrar edince Cumhuriyet Gazetesi'nin bahçesinin dışı-na çıkartılmak istendi. Bunun üzerine aileler bu tutumu alkışlarla protesto edip "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz", "Çocuklarımızı Öldürmeyec-eğiz!" şeklinde sloganlar attılar.

●●● 23 Ekim günü Ümraniye Cezaevi'ne bakan Üsküdar Sarıcağzı'nın önünde DETUDAP tarafından basın açıklaması yapıldı. Tutsak Ai-lelerinin "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir", "Ümraniye Tabutluğu Kapalsın!", "Çocukları-mızı Öldürmeyeceğiz!" yazılı dövizler taşıdığı basın açıklamasında polisler sert tartışmalar ya-şandı. Aileler, polislerin tutumunu alkışlarla protesto ederek dağıldılar. Daha sonra Feriz Ger-çek'in ceza alması ile ilgili yapılan basın açıkla-masına katıldılar.

●●● 23 Ekim'de Ankara'da bulunan tutuk-lu ve hükümlü yakınları Yüksel Caddesi'nde por-tesito eylemi yaptılar. Öğe saatlerinde Kızılay Meydanı'nda toplanan bir grup tutuklu ve hü-kümlü yakını, Yüksel Caddesi'nde alkışlı protes-to eylemi yaptılar. Aileler bir basın açıklaması da yaparak devrimci tutsakları yalnız bırakma-yacaklarını haykardılar.

●●● 24. 10. 1995 tarihinde DETUDAP, Mil-liyet Gazetesi'nin önünde basın açıklaması yap-tı. Açıklamada cezaevlerindeki açlık grevini ve ailelerin eylemlerini görmeyen gelen Burjuva Basın protesto edildi. Dövizlerin taşıdığı, slo-ganların atıldığı basın açıklamasında ailelerle polis arasında tartışma yaşandı. Basın açıkla-ması sonrasında Devrimci Emek Dergisi Sahibi ve Yazışmaları Müdürü Sedat HAYTA gözaltına alınarak, götürüldüğü Eminönü Karakolu'nda tale-kaya alındı.

Yine aynı gün devrimci tutsak yakınları İHD'ye gittiler. İHD polis tarafından ablukaya alındı.

●●● DETUDAP tarafından Boğaz Köprü-sü'nde Anadolu Yakası'na gidip yönünde yol ke-sildi. Aileler kol kola girerek trafiği kesti, pan-kart ve dövizler açıldı. Polislin müdahale ettiği

ve aileleri tartakladığı eylemde 20 aile gözaltına alındı. Trafiklin birbirine girdiği görüldü.

Ayrıca iki radyo kanalıyla canlı yayın pro-gramı yapıldı.

●●● 26. 10. 1995 tarihinde gözaltına alın-an aileler serbest bırakıldı. Aileler tartaklandık-larına, hakarete uğradıklarını söylediler. Bırakı-lan aileler saat 17.00'da açlık grevinin sürdüğü Pır Sultan Abdal Canlar Derneği'nde bir basın açıklaması yaptılar. "Baskılar Bizleri Yıldır-maz!", "Çocuklarımızı Öldürmeyeceğiz!" dediler. Daha sonra açlık grevine 2 gün önce tabiiye olan bir bayan tutsak gelecek konuşma yaptı. Açlık grevinin gelişimi hakkında bir değerlendir-me yaptı. Cezaevleri ve ziyaretçilerin başında hedef gösterildiğini belirtti.

●●● 27 Ekim'de devrimci tutsak yakınları İstanbul Barosu'na giderek Baro'da oturma eylemi yaptılar. Çocuklarının haklarını alma mü-cadelesinde onlara destek olacağını söyle-yen analar, Baro'yu bu konuda duyarlı olmaya çağırdılar. Yoğun polis baskısı ve psikolojik an-lamda moral bozma çabasına rağmen aileler tutsaklarla görüşme yapılınca ve anlaşma sağlanıncaya kadar eyleme devam edeceklerini söylediler. Bu arada kayıp ailesi Hatice Toraman da açlık direnişini ziyaret ederek bir gün açlık grevine katıldı. Açlık direnişi gecesi, Hüseyin Toraman'ın kayıp edilmesinin yıldönümü ol-ması dolayısıyla Hatice Toraman şahsında tüm devrim savaşçıları için bir anma etkinliği düzenlendi. Devrimci Emek Dergisi Yazışmaları Müdürü de açlık direnişine 1 gün kablolarak destek verdi.

●●● 28 Ekim'de analar, devrimci avukat-lar, devrimci tutsaklar, cezaevi savcısı, Milletve-kili Salman Kaya ile yapılan görüşme sonucu Ümraniye Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların Sağlıkçılar Cezaevi'ne nakledilmesine, Ümrani-ye Cezaevi'nin hükümevi olmasına karar verildi. Tutsaklar, tüm cezaevlerinden "baskılar son bul-du, taleplerimiz kabul edildi" mesajını alıncaya kadar açlık direnişine devam edeceklerini açıkladılar. Bu arada tutsak aileleri de sonuna kadar evlatlarının yanında olduklarını dile getirdiler.

Aynı gün Genç Ekin Müzik Grubu direnişi zi-yaret etti. Türküleri ve halaylarıyla direnişe coş-ku kattı. Kendilerini Çağlayan Gençliği olarak ta-nımlayan bir grup genç de açlık direnişini "Ya-şamın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganıyla se-lamladılar. Liseli Devrimci Öğrenci Birliği'nden direnişi ziyaret eden gençler, okudukları mesajı direniş panosuna astılar. Ertesi gün eylemi zi-yaret eden Devrimci Emek okulları, direnişdeki ailelere şilir dinletisi sundular.

●●● 30 Ekim'de analar, İstanbul Barosu'nda bir basın açıklaması yaparak "Devlet bizim ölmemizi amaçlaya kalkmasın" dediler ve cezaev-lerindeki açlık direnişi süresince kendileri de di-renişlerine devam edeceklerini vurguladılar.

1/11/95

Analar Susmasın, Uyumasin Susmaya Devam Edersek Bir Gün Ağlayacağız...

Bir ışık parladı Buca'da ve sardı 23 cezaevinde 1200 yüreği... 1200 yürek binlerce atıyor şimdi. O binlerin parçası analar bizim analarımız, evlatlarımızın açlık grevlerini desteklemek için açlık grevleriyle ve eylemlerle çıktılar meydanlara. Yol kesmelerle, işgallerle büyüttüler umutlarını.

Onlarla yaptığımız röportajı yayınlıyoruz:

DETAK: Bizim de içinde yer aldığımız bir direniş başlattınız. Bu direniş cezaevinde baskılara karşı devrimci tutsakların başlattığı direnişin bir uzantısı. Bu direnişi bu anlamıyla destekliyor musunuz? Allelemler birlikte mücadeleleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Çemile Ana: Ne düşünüyem? Tabutluk kapatılana kadar çocuklarımız devam edecek, biz de devam edeceğiz. Ben çocuğumu çilelerle büyüttüm. Çocuğumu öldürtmem. Yolunda ölürüm, şerefli ölürüm, aklım erdiğince, ayağım gittikçe çocuklarımızın peşindeyim. Eskiden evlerde öldürtüyorlardı, şimdi Buca'da saldırdılar. Bayrampaşa'da izin vermeyeceğiz. Ben okuma bilmem, ama ölene dek çocuklarımızın yanındayım. Faşistlere çocuklarımızı öldürtmeyeceğiz. Onlar öldükten sonra yaşayıp ne yapayım? Birlikten kuvvet doğar. Bak Milliyet'in önünde saldırdılar bize ama birşey yapamadılar çünkü biz fazla idik.

Saray Çelik: Çocukların yaptığı açlık grevini destekliyorum. Onlar işkenmeye karşı. Bütün çocuklarımızı destekliyorum. Gelin bütün analar birlikte mücadele edelim diyoruz.

Gülşah Tağaç: Çocuklarımızın tek silahı açlık grevi. Canlarını, bedenlerini koydular... Haklılar. Devlet onların yaşamsal haklarını gasp etmese onlar bunu yapmaz, canlarını, bedenlerini ortaya koymazlar. Çocuklarımız o hakları almak için ne bedeller ödediler, se-

hitler verdiler. Açık görüşü, her şeyi aldılar şimdi elimizden. Tüm anne, babaları, insan olanları duyarlı olmaya çağırıyorum. Evladı olanlar bu acıyı düşünün, olmayan düşün. Dünya alem biliyor ki, bizim çocuklarımız haklı bir dava için yatıyor. Bizim çocuklarımız mafya değil, hırsız değil. Birlikteliğe gelince, bir elin nesi var, iki elin sesi var demişler. Ben yıllardır bunu savunuyorum. Bizim amacımız da aynı. Devrimciler insanlık için çalışıyor, en güzeli bizim birliğimiz.

Naciye Ceylan: Açlık grevini çocuklarımızın hakları için yapıyorlar. Haklılar. Ölüm tehlikesi var. Ölen de olur, kalan da olur. Ben onlarla beraberim... Her söylediklerini onaylıyorum, yapınlar. Birlikte mücadele edilmelidir, haklar birlikte alınacaktır.

Fadime Tokmak: Açlık grevini destekliyorum. Onlar dürüst, şerefli insanlar, birlikte mücadele etmek, elimizden geldiğince gücümüze güç katmak, onların mücadelesini güçlendirmek istiyorum. Evlatlarımızın mücadeleleri bizim mücadelemizdir. Onların elleri bağlı olursa, mücadeleyi biz sürdüreceğiz. Köpeklerle çocuklarımızı öldürme fırsatını vermeyeceğiz.

Müşerref Pekdemir: 75 Yaşındayım... Üç yıldır alanlardayım. 100 yaşına kadar yaşasam da yorulmadan devam edeceğim. Devrimci olan evlatlarımızın tümünün mücadelesini destekliyorum. En başta, taviz verilmemeli, mücadele edilmeli. Bunca bedel ödedik, bunca hakkı geri vermeyiz. Tüm analar birleşmeli, bir araya gelmeli. Eğer evlatlarımızı öldürtsek istemiyorsak, hep beraber olmalıyız. Evlatlarımız kararlı. Biz anayız... evlatlarımızı seviyorsak el ele vermeliyiz. Mücadelemiz şerefli bir mücadeledir. Yılmadan, çekinmeden mücadele etmeliyiz. Analar eğer "ben çocuğuma para götürüyorum, yiyecek götürüyorum" diyorsa yanlıyım. Bizim evlatlarımız parayı değil, yanlarında olmanızı istiyorlar. Anneler susmasın, uyumasın, susmaya devam edersek, bir gün ağlayacağız. Mücadele etsinler. Ölmekse şerefli ölelim.

Ayrıramadılar olan birbirlerinden. Cezaevlerinde dostunu, yoldaşını, evladını korumak isteyen birer anaydı her biri... Polise karşı ortak tavır koydular. Onları ayırmak isteyen polise, birbirle-

rine kenetlenip, aynı karakolda sabahlayarak cevap verdiler. Şimdi onlardan dinleyelim bu çığlığı.

25 Ekim'de Boğaz Köprüsü'nü trafiğe kapatan devrimci tutsak yakınlarına kulak veriyoruz.

Biz arabadan indik, ilk başta pankartı açtık, arabaları durdurduk. Şöförler korna çalmaya, bağırmağa başladı. Bu arada gazeteler gelmemişti. Biz de hiç bir arabaya izin vermedik, direndik, kol kola girip zincir oluşturduk. Polis geldi... Arandan kameralar... Biraz daha direndik ardından dayak başladı. Beni saçım-dan tutup almak istediler. Boğaz Köprüsü kesildi.

Analar minibüsten indiler. Beyaz başörtüleri, kırmızı banları ve üzerinde "Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın" yazan siyah tişörtleri vardı. Pankartlarını açtılar, dövizler açıldı. Kol kola girdiler. Zincir oluşturup İstanbul Anadolu Yakası'nı, Avrupa Yakası'na bağlayan yolu, İstanbul'un ulaşım damarını 30 dakika boyunca trafiğe kapattılar. Yüreklere cezaevlerinde yatan tüm çocuklarının yanındaydı. "Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın, Çocuklarımızı Öldürmeyeceğiz" diye bağırıyorlardı. Sivililer arkadan yetişip dövmeye başladılar.

Benim ayakkabılarımı ayağımdan çıktığı. Slogan atmaya başladım. "Baskılar Bizleri Yıldıramaz" diyerek yürüdüm. Biraz sonra bizi almak isteyenlere doğru yürüdüm, polis silahı belime dayadı. Ben de kendimi kenanmak için elimdeki bezle silahı çektim, silah düştü ben de bezi yere bıraktım. Beni tek başıma almak isteyip, ağzımızı kapattılar. Ama analar beni vermediler, bana sarıldılar. Bir polis çekti, bir analar. Copta sırtıma vurular, gözlüklerini yere atıp kırıldılar, ben slogan atmaya devam ettim. Aynı arabalara koymak ve bizi ayırmak istediler, kenetlendik. Karakolda bize orada ne aradığımızı sordular. Çocuklarımızın açlık grevinde olduğunu sonuna kadar onları destekleyeceğimizi söyledik.

— * —

Devrimci Tutsaklarla

Dayanışma İçin

Hesap Numaramız

İş Bankası Sirkeci Şubesi

Hesap No: 1047 30000 627417

YÖNDE GELİŞİYOR

ların bir parçası olmak değil, en ileri yönü olmak, yani öncüsü olmaktır. 15 Ekim neyi gösterdi; komünistlerin halen olayların ardından sürüklendiklerini. Yollarda, barikatların aşılmasında belirli rol oynamakta birlikte, mitingde ve genel olarak tüm gidişat üzerinde belirleyici rol oynayamadılar. Örgütlü olmayan, yüksek bir komünist bilinçle donanmayan işçiler bu olaylarda örgütlü komünistlerden daha atak, yaratıcı ve yürekliydi. Bu, işçi sınıfı için büyük bir gelişmedir; öncüler için ise büyük bir geriye düşüştür. Her devrimci içine düştüğü bu durumu gözden geçirmelidir.

İşçiler, sendika liderleri olan B. Meral, Ş. Denizler gibi "Papaz Gaponlar"ın etkisi altında kalırsa, bunun sorumlusu öncül devrimciler olacaktır. İşçiler, uzun süredir kendi liderlerini aşmıştır. Hatta son eylemde, sendika liderlerini eyleme iten, işçilerin en ileri bilinci ve gücü olmuştur. Kolektif olarak işçiler mücadelesinin en iyi örneğini verdiler. Bu mücadele mutlaka kendine denk düzen liderler çıkaracaktır. Bu kesindir. Ne var ki, bugün halen işçilerin büyük bir bölümü "Gaponların" peşinden gidiyor. Her devrimci, bu sendika liderlerinin büyük bir işçi kitlesini etkileme gücünü kavramak için ısrarlı bir çaba göstermelidir. Böylece bizde eksik olan yön de bulunmuş olacaktır. Unutmayın, Zonguldak eylemi sırasında işçiler, Ş. Denizler için: "Başkan, 81 de 81elim" diyorlardı. Benzer durum 15 Ekim öncesi ortaya çıktı. B. Meral "Ankara Eylemi sırasında gerekirse önce ben ölürüm, sonra sıra size gelir" demesi üzerine işçilerin yanıtı: İşte başkanı, işte sendika" biçiminde oldu. Bu, şu anlama geliyordu: İşçiler, işte ölümü göze alan, mücadelecilerdir ve sendika istiyorlar; eski uzlaşmacılığı değil. Bu aynı zamanda B. Meral'lerin isterlerse birer "Papaz Gapon" olabileceklerini, bu etkileme gücüne sahip olduklarını gösteriyor. İşçi sınıfına öncülük edecek devrimcilerin anlaması gereken budur.

OLAYLARIN GÖSTERDİKLERİ

Bugüne kadar tüm somut göstergeleri ve sonuçları ortadayken, devrimci durumu ve iç savaş durumunu kabul etmeyenler, gelip gelip kafalarını reddettikleri bu gerçeklere çarptılar. Olaylar inatçıdır, en bön solculara bile bir şeyler öğretir. Devrimden korkan bızan reformistlerimiz belki de başka yapacakları bir şey olmadıktan sonra nedir nedendir, bir de bakıyoursunuz ki, durumu yansıtan ne kadar ifade varsa, kullanmaya başlıyorlar. Durumun adını koymasalar da, ortaya koydukları, söyledikleri, durumu anlatıyor. Yeni bir örnek ortaya çıktı. Son dönemlerde, tüm burjuva güçlerin, işçilere karşı birleşmesi karşısında, TDKP gibi reformist bir hareket duramayıp yayınlarında "Şer Cephesi" sözünü kullandı. Burada "Şer Cephesi" gibi politik olarak anlamsız bir ifade üzerinde durmayacağız. Önemli olan bu çevrenin "cephesi" sözünü kullanmasıdır. Eğer burjuva güçler bir "Şer Cephesi"nde birleştilerse, bu demektir ki, orta yerde cepheleşmeyi gerektirecek bir durum vardır. Sosyal-reformistlerin kullandıkları "Şer Cephesi" sözündeki "Cephesi" kavramı, askeri bir kavramdır. Yalnızca askeri bir kavram değil, aynı zamanda bir savaş durumunu anlatır. Bizdeki duruma uyarlandığında "Şer Cephesi" iç savaş anlamına gelir; iç savaş birleşik haldeki karşı-devrim güçlerinin cepheleşmesini anlatır. Gerçekten öyle olmuştu. Karşı-devrim güçlerini bir "cephede" birleştirmişti. Bu karşı-devrim cephesi yeni değildi; sınıf mücadelesi iç savaş sürecine girdiği zamanları bu yana "sıraat içindedir". Gerçek durum böyledir; durumu geç kavrayanlar ise bizim reformistlerimizdir. Geç olsun kavrayanlar yeter; hiç değilse, bundan sonraki süreçte doğru ifade ederler.

Olayları yanlış gösterenler en sonunda olayların baskısı ile sözlerini değiştirmeye başlıyorlar. Bu işi bir "özeleştirme" yapmadan geçişirsel de, biz durumu

anlıyoruz, proletarya onların bu "sorumlu" anlayışlarını kavrayacaktır. Devrimci durumu ve iç savaş durumunu kabul etmeyenler, yayınlarında, reddettikleri durumu anlatan ifadeler kullanıyorlar. Bu ifadelerin bir kısmı şöyle: "Topyekûn saldırıya karşı; topyekûn savunma", "Barikatların kurulması", "Savunma Birliklerinin kurulması", "Geniş savunmanın geliştirilmesi" ve çoğunun kurdukları ya da düşündükleri "askeri örgütlenme". Tüm olanlar ve söylenenler, söyleyenler farkında olsun, ya da olmasın, devrimci durumu ve iç savaş ortamını ifade ediyor. Denecek ki, ne olacak yani, onlar da, aynı şeyi ifade etmiş olmuyorlar mı? Hiç de öyle değil; sosyal-reformistler istemeye istemeye, olayların baskısı ve ağırlığı altında kalarak bunları söylüyorlar. Devrimci, her şey her yönü ile ortaya çıktığı zaman, durumun adını koyan değil; devrimci olayları önceden gören, gelişmelerin yönünü herkesten önce gören ve gösteren; bu doğrultuda kitleleri hazırlayan kimselere dendir. Bu gün en geri insan bile ortaya çıkmış olan olayları değerlendirebilir; sorun, ileri görüşlülük olmaktır. Sosyal-reformistlerin ifade değişikliği karşısında "özeleştirme" vermediler ama, onlara "özeleştirme" verdiren devrimci gelişmenin kendisi oldu. Devrimci olaylar ve maddi koşullar, gerçek durumu yansıtmayan görüşleri illasüstüklekti. Gelişimin diyalektiği üstün geldi.

İşçi sınıfı, emekçi kitleler, Kürt özgürlük hareketi, bir devrim için ön koşul olan "toplumsal politik kaynaşma"yı gerçekleştirmiştir. Bundan sonra olacak ortak eylemler, bunu daha da güçlendirecek ve ileri götürecektir. 15 Ekim, 17 Ekim bu yolda güçlü birer adım oldu. Burada durulmayacak, gelişmeler yeni yeni olaylara yol açacaktır. Bundan sonraki süreç, işçilerin sürecin devamı ancak yeni bir sırtıma biçiminde olacaktır. Sessiz ayaklanma, silahlı ayaklanmaya, nicelik niteliğe dönüştürülmüştür. Olaylar bu yönde gelişiyor.

EN KARANLIK AN ŞAFAKTAN HEMEN ÖNCEKİ ANDIR

Cumhuriyet dönemi, burjuvazinin devlet olanaklarıyla palazlandırılması, dışa bağımlı ekonomi, kapitalizmin süreklileşen krizleri, ekonomik paketler, askeri darbeler, faşizmin kurumsallaşması, zulmün dozunu hergün arttıran bir devlet; ve yatırımsızlık, özelleştirme, işsizlik, sıfır zamlı toplu sözleşmeler, yoksulluğun yaygınlaşması...

Kürt isyanları, KUKM, Maraş, Sivas, Çorum, Gazi olayları...

TKP, TİP, THKO, THKP-C, TİKKO, Kemalizm, oportünizm, reformizmin devrimci sosyalizmden ayrışması...

TÜRK-İŞ, DİSK, KÇS; sınıf uzlaşmacı, bürokratik, devletle bütünleşmiş sendikalar, tüm toplum sorunlarına sahip çıkan sendikalara...

Gelişmeler sürekli, hareket başdöndürücü...

15 Ekim'de elimizdeki ülkenin fotoğrafı şöyleydi: KUKM vahşice ezilme ve çalışıyor.

Grevli ve toplu sözleşmeli sendikalar hakları için kamu çalışanları zorlu bir mücadele içinde...

Devrimciler tutsak alınıyor, işkenceden geçiriliyor, gözaltında kaybediliyor, fahiş meçhul(!) cinayetlere kurban gidiyor, açık infazlar sıradan günlük olaylar haline gelmiş...

Sosyalist basın 1000 yıllık hapis cezaları ve fahiş para cezaları ile susturul-

maya çalışılıyor.

Düşünce özgürlüğü, insan hakları kurumu çökertilmiş.

Burjuvazi tem bir ulusal ve uluslararası mutabakatla emekçi sınıflar ve yoksul halk üzerinde sürdürdüğü terörü süreklileştirilmiş ve artırarak bir iç savaş boyutuna ulaştırmıştır.

Göstermelik de olsa var olan hukuk sistemi tamamen işlevsiz kılınmıştır. Özelleştirme, işten atma, işyeri kapatmalarla vazgeçilmez yaşam hakkına el atılmış. İntihar, cinayet gibi toplumsal şiddet olayları sürekli artıyor...

Konut, altyapı, sağlık, eğitim kurumları tamamen işlevsiz durumdadır...

Parlamento, MGK tavsiyelerini(!) yerine getiriyor...

Parlamento, belediye, partiler, asker, polis, yolsuzluk, fuhuş, rüşvet pislüğünde debeleniyor...

Az gelişmiş ülkelerin kaderi olan soysuz burjuvazi kan ve gözyaşı pahasına el koyduğu serveti nasıl harcayacağını bilemiyor. Sapıtıyor. (Sabancı'nın su altı resimleri çektirmesi, 300 kişilik ailesini toplayıp soy ağacı yapması gibi maskaraca, abuk-subuk şeyler ve halk yoksulluktan inim inim inerken yaptırılan yüzme havuzu ihtişamlı villalar, uyuturucu alışkanlıkları ve diğer sayılamayacak soysuzluklar...)

Yatırım yerine borsaya, döviz, ran-

ta akan alınterimiz...

Bordrolarımızdan kesilen prim ve verileri; geri dönmeyen kredilere, devlet zevatinde, eş-dosta rezilce saçıp savruluyor...

Satılık basın sermayenin düdüğünü çalıyor. Promasyon çılgınlığı ile züccaciye dükkanına dönmüş, basın tekelleri birbirleriyle kıyasıya yarışıyor...

Burjuva partiler oy kurnazlığı ile yalanla politikayı bir saymış...

İşçi, memur, köylü, emekli, öğrenci üzerlerinde oynanan bunca oyunda her gün artan etkinlikleri ile bozuyorlar. Gün olmuyor ki, insanlar sokağa taşmasın, gün olmuyor ki, sermayenin/devletin güçleri ile karşı karşıya gelmesin...

Ve işçisınıfı 15 Ekim'de suskunluğunu bozdu, bu kaos dönemini mücadeleyi bir üst aşamaya sıçratarak noktalandı. Yaşananlar bu sessiz ayaklanmanın dinamiği idi. Geri bir önderlik gerçek ve vakarlı bir önderlikle eşildi.

"Devletin, sermayenin ve sendikaların barikatlarını" aşılabilir. Sermayenin tüm kurumlarıyla yönelttiği tehdit ve baskılar, askeri önlemler, yüzbinlerce emekçinin Ankara'ya akışını durduramadı. Barikatlar engeller anlatılması zor bir durdurulamazlıkta geçildi. Su gibi etkin ve güçlü...

Toplumsal, ekonomik ve politik yaşanan tüm olaylar ve geçmiş deneyimler kendiliğinden bu hareketi ortaya koydu. Olaylar devam edecek. İşte 17 Ekim Kamu Çalışanları Eylemi, işte harçları protesto eden öğrenciler. Sömürü ve zulmün devam ettiği koşullarda mücadeleye devam edecek. "Emek yoksa barış ta yok" sloganı işçilerin somutlama yeteneklerini ortaya koyuyor. Sermaye sınıfı ve devletin saldırısı devam edecek, artarak devam edecek...

Peki ne yapmalıyız?

Artık devrimi örgütlemeliyiz. Artık düşüncede, eylemde ve örgütlenmede seferberlik ilan etmeliyiz. Gelişmeler örgütlü sosyalist hareketi aşıyor. Kendimizi bu gelişmelere uyardırmazsak, gelişmeler bizi aşmaya devam edecektir. Döneme denk düşen örgütlülükler, komite ve konsey örgütlenmeleri, mülisler yaratılmalı, gelecek yeni saldırılar örgütlü, bilinçli bir yapı ile karşılanmalıdır. Bu başarılmazsa emekçi ve yoksul halk için yıkım olacaktır.

**YA DEVRİM, YA ÖLÜMÜ
YA SOSYALİZM, YA YOK OLUŞU**

ÖZLEM K.

grevler bitirildi!

DİRENİŞLER SÜRECEK...

600 bine yakın işçi greve çıktı. Grev milyonlarca insanı etkiledi. İşçi sınıfı, sosyal ve siyasal yönden gelişti, güçlendi, gücünün farkına varmıştı. Uyumsuz dev uyandı ve homurdanmaya başladı. İşçi sınıfı bir bütün olarak 12 Eylül'den bu yana en güçlü ve etkili günlerini yaşadı. Faşist devlet tüm kurumlarıyla işçi sınıfına saldırdı. Politik, ideolojik, fiziki saldırı güçlü bir devreye soktu. Tehditler azaldı, MÖK'ından, Emniyet Genel Müdürlüğüne, basınından medyaya kadar kendi sınıf çıkarlarını korumaktan telaşa düştiler. Ve çok korktular. Zira bütün tehdit, haklı ve devlet terörüne rağmen işçiler karşılıklarını gösterdiler. Ve karşı tehditlerde bulundular. "Sabrımıza taşınmayın!"

Burjuva partilerinin bir bölümü, tehditler karşısına katillerden bir bölümü işçi sınıfına ideolojik ve politik olarak saldırma ve sisteme yeniden bağlama yolunu seçti. Rejim tehlikesi dile getirildi. Başbakan Paşazade, bazen cellat öldüler. Burjuva devlet kendi güdümündeki Türk-İş'ten emindi. Nejat Ekinci başı "Bayram Meral bir şansız" diyordu. Türk-İş'e olan güvenini sessiz bir şekilde dile getiriyordu. Ve Türk-İş bir arzuya girmişti. Bir taraftan kongreler, Başkanlık, Milletvekiliği, Bakanlık, servetlerine servet katma diğer yandan dipten gelen dalgayla ileri zorlanma. Tıpkı med-eczir olayı gibi Türk-İş gitti, geldi. Ne yapacağını şaşırdı. İşçi sınıfı ve sermaye egemenliği en yalın biçimle karşı karşıya geldi. Sert çatışmalar yaşandı. Türk-İş yapması gerekeni yaptı. Devlet sendikası olduğuna gösterdi, rejime olan bağlılığına dile getirdi. Rejim dedikleri bütün kastlıkların kaynağı olan kapitalizm. Türk-İş kapitalist devletin çıkarlarına zarar veremezdi. Çünkü kendisi de onun bir parçası idi. Dipten gelen dalgayla ileri itildikçe mal varlıklarını açıklanmaya başlandı. Diğer sendikalara göz dağı verildi. Burjuva sendikacılar meraklıydılar. Ve konfederasyondan bağımsız ve açık sınıf tavrıyla dışarıdan hükümetle görüşerek protokoller imzaladılar. Haber-İş bunların başında geliyordu. Demir Yol-İş, Şeker-İş, Türk Metal, Tekstil, Tekstil-İş aynı kampanyanın fiyranlarıydılar ve her ileri adımda sınıf bölme ve parlamenterin gücünü düşürmenin yollarını aradılar. Mitingleri, direnişleri, nöbetçi grevleri sabote ettiler ve grev kırıncı olduklarını her fırsatta gösterdiler. Ve Bayram

Meral Şurekan hemen fırsatı değerlendirdi. Bir çırpıda istenen orantıda % 50 oranında indirim yaparak sermayeye bağlılığı ve nereye kadar inaceğnal gösterdi. IMF'ye verilen 0 zam politikasında direnen burjuvazinin parlamentodaki sözcüsü hükümet tekelci sermayenin karutuluğunu gösterdi ve sendikaların buna uymaya çağırdı. Türk-İş buna hazırdı fakat işçiler nasıl kana edecekti.

İşçiler tepki gösterince Bayram Meral ve şurekanı tekrar gidip geldiler. İşçilerin burjuva kurumlardan kopmalarını için ellerinden geleni yaptılar. Tüm burjuva partilerini dolayarak ağlamaya başladılar. Bu sırada hükümet de gitti, geldi. İşçiler hükümet devirdiklerini gördüler. B. Meral ve şurekanı bu sefer sistemin eli kanlı işçi düşmanı faşist Demirel'e yalvardı. Durumun ciddiyetini anlattı, ağıladı, zıtladı, el emek öpüldü olmadı. Faşist devlet karardı. 80'den sonra verdiklerini geri alacakta. Yoksa Kürdistan'daki savaş nasıl finansse edileirdi. Türk-İş olayına ötonomiden çıktığını politik bir öze birtindüğünü kavramakta gecikmedi. Sermaye egemenliği önce stratejik olarak saldırdı. Ekonomiyi kilitleyen işkollarındaki grevler ertelenecekti. Türk-İş buna direneceğiz demesine rağmen sessizce anlayadı. Burjuva devlet rahatladı, soluklandı ve yeniden saldırdı.

İşçiler Ankaru'yu ablukaya aldı. Devlet tüm güçleriyle emek cephesine saldırdı. Ve sonuçta burjuva sınıfı komutanlarıyla savasçı emek cephesinde gedikler açıldı. Daha örgütlü olan faşist devlet sınıf hareketinin saldırmayı pöskürttü. Komutanlarının burjuva sınıfa ait olduğunu gören, kavrayan işçi sınıfı geri çekildi ve anlayış burjuva sınıfına istediği gibi oldu. Grevler bitirildi. Bütün bunları salılamak zor değil. Her sınıf mücadeleye kendi sınıf çıkarlarını korumak ve geliştirmek için girer ve mücadele sınıf ve yöntemleri elbetteki kendisine ait olmalıdır. Burjuva sınıf kendi araç ve mücadele yöntemleriyle bu savaşa girer ve mücadelesinin her aşamasında zora baş vurdu. Zor tek geçerli yöntem olmaya devam ediyor ve faşist devlet işçi sınıfına nasıl mücadele edilmesini gerektiğini gösterdi. Zira dayanışma ekonomik, politik, ideolojik ve pratik kavgaya örgütlü disiplinli uzlaşmaz tutum koymak, cesaretle düşmanın üzerine gitmek, soluğuna keserek nefes alamaz hale getirmek. Esas olarak anlayış-

lamayan ve anlaşmazlık göremeyen Emek Cephesi ne yapmalıydı? Nasıl yapmalıydı? Emek cephesinin yanında kiralıcı vardı ve silahlarını kime doğrultmuşlardı. Nasıl mevzilenmişlerdi? İttifak güçleri kiralardı? Neyi hedeflemeliydi?

Tüm bu sorulara verilecek yanıt sorunun özünü ortaya koyarak. Birincisi; işçi sınıfının esaslı bir çoğunluğu Türk-İş'in ve diğer burjuva sendikacılığın işçilerin gerçek iradesini yansıtmadığını ve işçi sınıfının çıkarlarını değil burjuva devletin çıkarlarını koruduğunu bilmesine rağmen hala her şeyi kendine yabancılığına sendika ağalarından bekleme ve kendi bağımsız örgütlenmelerini geçikleştirememiş olmaları, İkincisi; tüm burjuva partilerinden ve onun parlamenterosundan büyük oranda umut kesilmesine rağmen henüz ideolojik olarak burjuva ideolojisinden bağımsızlaşmamak ve işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüyle donanmamış olmak. Bu iki temel neden burjuva sendikacıların işçi sınıfını istediği gibi kontrol etmesine yol açıyor. Bir de bunun yanında sınıf örgütlerinin sınıfın önüne ne kadar iktidar hedefini koyduklarını düşünerek sorunu kendilerinin ortaya çıkar.

Bir çok sosyalist çevre hala parlamenterizm hayalleriyle işçi sınıfını burjuva parlamenterosuna umut bağlamaya yönlendirerek burjuva partilerle, sendikalarla aynı aldatmacaya ortak oluyorlar. Emekçi memur hareketinin durumu ortada. Kendi güçlerine güvenme yerine Çankaya'nın kapılarında yalvarıp duruyorlar. Böylece hem kendilerini hem de yürütörlere emekçiyi kandırıyorlar. Kısacası sorun sağlam bir örgütlülük, doğru bir önderlik sorunudur.

Kitleler kavgaya çıkan hazır olduklarını gösteriyorlar. İşçiler fabrikalarda işçi komiteleri temelinde iktidar hedefiyle ve her türlü mücadele biçimlerine uygun örgütlenmek zorundadır. Emekçi memurların mücadelesi aynı perspektife yönelen alanlarında birleştirilmek zorundadır. İşçilerin ve emekçilerin mücadele birliği gençliğe devrimci enerjisini kendi yanına çekecektir. Kürdistan'da süren ve genellikle yoksa köylülüğü kendi yanına çekecek birleşik mücadele merkezileştirildiğinde ve esaslı olarak atıldığında Devrim ve Halk İktidarı ellerimizdedir. Bütün sorun, emekçilerin Devrim ve İktidar hedefiyle merkezi bir şekilde kavgaya önderlik edebilme sorunudur. Kısacası sorun yığınlarında değil bizdedir.

YA DEVRİM, YA ÖLÜM! sloganına uygun davranabilme sorunudur.

Devrimci İşçi Komitelerinden
Bir İşçi

BEKLE BİZİ ANKARA

Cumartesi akşamı Türkiye işçi sınıfı ertesi gün Ankara'da yapacakları miting için telaşlı bir biçimde hazırlanmaya başladı. Telaşlı bir biçimde diyoruz, çünkü Ankara Valiliği ve Emniyet yetkilileri gelen işçileri Ankara'ya sokmayacaklarını çok önceden açıklamışlardı. Biz de Devrimci Emek olarak gelişen olayları yerinde incelemek ve yoldaki başlıkların tespit edebilmek için yola çıktık. Karayolları 7. Bölgede yol kenarlarında Emniyet görevlilerinin hareketliliği göze çarpıyordu. Karayolları 7. Bölge polislerce sınırlıydı. Buradan geçtikten sonra Tuzla aşımında gördüğümüz manzara bizi şaşırttı. Burada tam 45 otobüsün önü kısılmış ve yola devam etmesi engelleniyordu. İşçilerin başlıca yolu açıldı. Yolculuk başladı. Gebze'den otoyol girişinde araçlar yine durduruldu. Araç anahtarlarına el koyan polis, yapıları açıklamalardaki sözlerini yerine getirmeye ve işçileri Ankara'ya sokmamaya kararlı olan polis araç anahtarlarına el koymaya çalıştı. Fakat işçiler öfkeyle araçlardan inerek yolların karşı tarafına geçip yolu trafiğe kapatıp Ankara'ya doğru yürümeye başladılar. Öfkeli kitlelerin yürütülmesine engel olamayan polis yolu açmak zorunda kaldı. Bolu'nun Kaynaşlı beldesine kadar gelen araçlar yine burada asker ve polis birlikleriyle karşılaştılar. Çivar şehirden gelen işçilerle birlikte

barikalara dayanıldı. Askerlerle işçiler arasında boğuşma başladı. Askerler bırakmamaya kararlıydı, işçiler ise Ankara'ya gitmeye kararlıydılar. Bu arada işçilerle asker arasında diyaloglarda kurulmuyor değildi. İşçiler kendilerine engel olmaya çalışan askere "Sizin ananız, babanız kardeşleriniz de işçi emekçi değilsiniz, bu insanların arasında sizin de ananız babanız var, hem burada bizimle çatışmanın bir anlamı yok, biz birbirimizin düşmanı değiliz, ne siz bizim ne de biz sizin düşmanınız olamayız, bizler emekçi insanlarız, asıl düşman patronlardır, bizleri sömürmektedirler, yarın siz de işçi olacaksınız aynı şeyleri siz de yaşayacaksınız" diye onlara gerçek düşmanın kim olduğunu anlatmaya çalışıyorlardı. Bu arada işçilerin bu kararlılıklarını ve askerlerle olan diyaloglarını görüp kuduzun, hincinden ne yapacağını bilemeyen bir komutan bir oraya bir buraya koşarak denetim sağlamak için çalışıyordu. Ama ne... Barikat aşıldı ve yaklaşık 2,5 km. kadar yüründü. Bu yürüyüşün ardından yine burjuvazinin peralı uzaktan geri adım atarak yolu açtı. İşte inanç ve kararlılık bir engel daha aşılmıştı... Sabahın erken saatlerinde Bolu dağı da aşılmıştı... İşçinin öfkesini ve kararlılığını gören burjuvazinin ödü kopuyor, bu insanlar hep birlikte üzerimize gelirse ne yaparız, nereye gideceğiz diyorlardı. İşçi-

ler Ankara'ya gidecekti; kararlıydılar... Onlar da emekçilerin sloganlarında bağırarak gibi "Amerika'ya" giderlerdi herhalde... Ama bu bir suç insanın bu saltanatı bir anda bırakması da beklenemez. Çünkü sürdürdüğü sefahat onu bu topraklara bağlamıştır. Kolay kolay bırakmaz, en büyük desteği ise parayla kurduğu polis ve ordudan almaktadır.

İşte bir barikat daha... Bu sefer tekrar yola inip yürüyüşe başlanıyor, itiş kakış bitirince işçi teker yola iniyor ve yürümeye devam ediyor. Omuzu bol yıldızlı bir amir oradan oraya koşuyor, yolun açılmaması için bir takım oyunlara başvuruyor. Fakat işçiler vazgeçmiyorlar. Bir süre sonra amirin Özel Timler diye hitap ettiği iki otobüs dolusu polis de barikatı delmeye çalışıyor. Bunlar tam bir köpek gibi davranıyorlar. Bir köpeğe saldırı emri verildiğinde ipini koparan kuduz köpekler gibi saldırıya geçiyorlar. Bir kaç dakika sonra bir polis helikopteri havada bir il tur atıp kayboluyor. Bu arada polisler işçilerin üzerine saldırıyorlar. Yolun sağında başlıca çekilen işçiler ellerine geçirdikleri taşlarla polisi püskürtmeye başlıyor. Bunun üzerine otobüslere binilmeye çalışılması ise bir hatı oluyor. Polis hemen saldırıyor ve terör estiriyor, kulan otobüs camları, otobüslerdeki insanlara saldırımlar kafalanıyor, sırtlarında cop kullanan, sürükleyerek, döverek otobüsten çıkamıyorlar. Bir kaç işçinin üzerine 30-40 polis birden hücum ediyor. Bu arada bir de panik içinde yeşil montu ve sakallı bir genç aranıyor, biraz da bunu bahane ederek tekrar terör insanlara saldırıyor, tartaklanıyor. Bu paniklerinden de, işçi sınıfının kararlı tavırına onlara ne kadar korku saldığı ortaya çıkıyor. Aslında bu saldırıların nedeni korkularını bastırarak, güçlü olduğuna inanılmamasını sağlamak, çünkü az önce kaybettikleri inisiyatiften kurtulmaları kendilerine pahalıya patlamıştı. Bu insanlar hazırlıklı bir şekilde cevap verirse ne olacak kim bilir? Bu arada işçiler arasında özellikle de genç olanlar arasında seçtiklerini döverek gözaltına aldılar. Bir süre sonra yol açıldı ve devam edildi. Ankara'ya girildi. Bu Ankara'ya gelen ilk işçi grubuydu. Kızılay Meydanı'na doğru yürüyüşe başlandı.

Sonunda kavga döğüş, coplanarak, dövülerek, gözaltına alınarak da olsa Ankara'ya gelinmişti. Barikatter aşılmıştı. Ve en önemlisi, polisin, askerin gerçek yüzünü, daha doğrusu bunların kime hizmet ettiklerini görmüşlerdi işçiler. Devletin ne olduğunu görmüşlerdi. Devlet onların yaşamaları için değil, onlara zulüm için vardı, onları sömürmek için vardı. Bir daha yola çıkılacaksa eylem yapılacaksa, polislerle askerlerle, copuyla, silahıyla karşı karşıya dikilenlere karşı hazırlıksız olmamak gerekiyordu. Engellenemeyecek, araçlara, silaha ihtiyacı vardı, bunun için ise iyi bir örgütlenmek gerektiğini, kendi komite ve komitelerini kurmaları gerektiğini görmüşlerdi.

İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİNİ ÖRELİM

Tekel işçileri platformunun düzenlediği Grevlerle, Direnişlerle dayanışma ziyareti 28.10.1995 günü yapıldı. Yol-İş Sendikası'na bağlı Küçükyalı'daki Grev Ziyaretiyle başlayacak olan ziyaret Türk-İş'in işçi sınıfını tam bir teslimiyet içinde burjuvaziye peşkeş çekerek bitirmesiyle ziyaret olanağımızda ortadan kalktı. Türk-İş'in sendikal anlayışını bilenler elbette şaşırmadılar. Artık Türk-İş'i eleştirmenin mantığı da kalmadı. Zira Türk-İş bulur diyorsak çok fazla bir şey beklemeye de gerek yok. Türk-İş'e rağmen yapılması gerekeni yapmak gerekiyor. Bizler de "Ah şu Türk-İş grevleri bitirmeseydi de biz de ziyaretimizi yapsaydık" demeye hakkımız yok. 20 Eylül'de toplu olarak başlayan grevleri çok daha önce ziyaret edebilirdik. Ne grevler ne de direnişler bizleri beklemiyor. Bizlerin bunlara yetişişi gerekiyor.

Moralsiz başlayan Grev Ziyaretimiz Retrans işçilerinin önce zorluğa, yokluğa, yoksunluğa rağmen hem burjuvaziye hem onun kolluk kuvvetlerinin terörist saldırısına hem de doğanın ağır koşullarına rağmen dindik coşku içinde ayakta durması ve kararlılığı moralimizi yükseltti. Aslında tüm işçi-emekçi dost çevrelere de öneririz, moraliniz bozursa Retrans'a gidin. İşçilerin durumunu görün, yaşadığı koşullara tanık olun. O insanların direnme ruhu sizlerle moral verecektir. Retrans işçilerine

moral vermeyi düşünüyorduk, moral aldık. Daha önce DEVRİMCİ EMEK sayfalarında Retrans işçileri bütün yönleriyle tanıtıldığı için fazla söze gerek yok. Bizler Retrans işçilerini Ankara'ya giderken ortaya koydukları disiplinli, kavgacı tutumlarıyla tanıyoruz. Ziyaretimizde gördük ki, Ankara yaraları hala iyileşmemiş, kimisi kafasındaki dikşileri yeni aldırılmış. Faşist devletin kendilerinde bıraktığı derin izler var ve bu izler devrime kadar sürecek kinle bütünleşmiş. Bunu her konuşmalarında hissetmek mümkün. Yarı toptrağın altında yarı üstünde bulunan çadıra girdiğimizde yıllar süren bir savaşın karargâhına girmek gibi bir duygu oluşturdu bende. Yağmurla, çamurla, soğuk hava koşullarında zafer türküleri söyleyen Retrans işçileri bende bu duyguları oluşturdu. Bütün olumsuz koşullara rağmen yatan yerlerin, yemek ve çay pişirilen çadırların temizliği dikkatimi çeken başka bir yönü. Devlet yapmadık operasyon bırakmamış, bir de tuvalet operasyonu yapmış ve bir konteyneri tuvalet olarak kullanırlarken, devlet gelmiş onu da kaldırıp götürmüş. En insani doğal ihtiyaçlarına bile saldırmış ama onlarda yılgınlık yok, direniş var. Dayanışmamızı tamamlayıp ayrılırken hep birlikte haykırıyoruz. "YILGINLIK YOK DİRENİŞ VAR!", "ZAFER DİRENEN EMEKÇİNİN OLACAK!"

Tuttuğumuz otobüsle oradan bölge-

deki İPRAGAZ direnişçilerini ziyarete gidiyoruz. Ziyaretlerimizin temel sloganı "Yaşasın Sınıf Dayanışması"nın hep birlikte haykırıyoruz; bizi duyan İpragaz işçileri çadırlarından çıkıyor sesimize ses katıyor ve sesimiz daha gür çıkıyor. Dostça karşılanıyoruz ve direniş çadırına giriyoruz. İpragaz işçilerinin durumları Retrans işçilerine göre konforlu diyebiliriz. Çadırlarında sobaları var ve içerisi sıcak. Radyo ve televizyonları da kullanıma hazır. Oturuyoruz, sohbet başlıyor. Petrol-İş'de örgütlü olan İpragaz işçileri özelleştirme sonucu taşeronla verilmiş ve ilk etapta 7 işçi atılmış bunun üzerine "ya hep beraber ya hiç birimiz" anlayışından yola çıkan işçiler hep birlikte direnişe geçmişler. Sonunda tamamı işten atılmış ve direnişleri 152 gündür devam ediyor. Sohbetimiz sırasında önerilerde bulunuyoruz, direnen Retrans işçileriyle birlikte bir gece öneren arkadaşlarımız oluyor. Bir başka arkadaşımız Kartal Meydanı'nda açık kitlesel bir eylem öneriyor, "İşçilerin Mücadele Birliğini Örelim" diyor. Tüm çevre işçi yatağı ancak yeterince bilinmiyor ve dayanışmadan yeterli desteği doğal olarak alamıyorlar. Tümüs'le görüşeceklerini belirtiyorlar. Dayanışmamızı sunuyoruz ve dayanışma duygularıyla ayrılıyor. Hep birlikte "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganını atıyoruz. Ve başka eylemlerde buluşmak üzere ayrılıyor.

BİR İŞÇİ

KAYIPLARIMIZ ARTIYOR

— ALİ İHSAN DAĞLI —
— HÜSEYİN POYRAZ —

İÜ TBMYO Haberleşme Bölümü Öğreticisi **Hüseyin Poyraz** 19 Ekim 1995 günü saat 16.00'dan beri kayıp. **Ali İhsan Dağlı** ise 14 Nisan 1995'ten beri kayıp. Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan bu kayıplar, sermayenin kendi düzeninin bekaasını sağlamlaştırmak için emekçi halklara karşı giriştiği savaşın bir parçasıdır. Kapitalistler kanlı yüzlerini, faşist işkence tezgahlarında, yargısız infazlarla, gözaltında kayıplarla, Kürdistan'da yaptığı toplu katliamlarla gösteriyor. İç savaşın sürdüğü günümüzde, toplumsal muhalefetin yükseldiği her alanda, faşist TC hükümeti karşı saldırısını artırarak yükselen bu toplumsal muhalefeti bastırmaya, boğmaya çalışıyor. Devrimci, demokrat, yurtsever ve kendine insanım diyen herkesi kayıplar konusunda duyarlı olmaya çağırıyoruz.

13 MART GKB EYLEMLERİ

13 MART GKB Cezaevleri'ndeki direnişleri desteklemek ve baskıları protesto etmek için bir dizi eylem gerçekleştirilmiştir.

- 25 Eylül 1995 günü Bağcılar Türkiye Gazetesi'ne ses bombası atılmış ve maddi hasara yol açmıştır.
- 25 Eylül 1995 tarihinde Bağcılar Garanti Bankasına ses bombası konulmuştur.
- 27 Eylül 1995 tarihinde Esenler'deki bir faşistin dükkanına parça tesirli bomba konularak tahrip edilmiştir.
- 27 Eylül 1995 Cuma akşamı Yeşilyurt semtinde bulunan Koçbank'a parça tesirli bomba konulmuştur. Bombanın cezaevlerindeki devrimci tutuklulara yapılan baskıları protesto etmek amacıyla konulduğu bildirilmiştir.
- 28 Eylül 1995'de faşist TC'nin, 72. Kuruluş Yıldönümünü protesto amacıyla Halkalı Mehmet Akif Lisesi, İnönü Yüzyıl İlköğretim Okulu ve Köprülü Mehmet Paşa İlköğretim Okulu'nda TC'nin bayrağı indirilerek yerine Proletarya Partisi TKEP/LENİNİST'in bayrakları asılmıştır.

EMEKÇİ VE YURTSEVER ÖĞRETMENLER

Tekelci kapitalizm hırsızlığıyla uyanıyor, Türkiye'de ve Kürdistan'da işçi ve emekçiler üzerindeki baskısını her geçen gün daha da artırıyor. Öylece en doğal hak olan "grev" haklarına bile tahammül edemiyor, bütün emekçileri gücleriyle kilitlerini üzerine saldıyor.

Karşı devrim cephesinden şu yılın kavgasını ki işçi sınıfı her saldırdan ve yenilgisini daha da güçlenerek çıkacaklar.

Gün, devrimci mücadeleleri yükseltme, gelişen iş savaş koşullarında işyeri komite ve komiteleşmede örgütlenerek faaliyetleri kuma gınıdır.

Gün, işçi sınıfını sızan sendika ağlarını teşhir etme, devrimci işçilerin sendika yönetimlerinde görev olarak sınıf savaşına başlatılması yükseltme gınıdır.

Ankara'da bir grup emekçi ve yurtsever kamu çalışanı gerçek kurtuluşun birlik ve örgünlü mücadele etmeden geçişin bütüncüyle gredetki işçileri şiyor etmiş, haklı mücadelelerinde yarınlarında olduklarını aşağıda yazılı olan emek bilâriyle gışenmiştir.

DİRENİŞÇİ İŞÇİ ARKADAŞLAR!

Uzun yıllardan sonra işçi sınıfının çok geniş ve görkemli eylemleri yeniden başlamış dununda... Bu eylemleri Sincan Yurtsever ve Emekçi Öğretmenleri olarak coşkuyla selamlıyoruz.

1970'li yılların ortalarından başlayarak, giderek derinleşen sermayenin ekonomik kriz ülkelerimizde ciddi bir buğulama neden oldu. Bu buğulama, 12 Eylül 1980'de generaller cuntasını 12 başına getirdi. Faşist cunta işçi ve emekçilerin ekonomik-demokratik örgütlenmelerini dağıttı, sendikalarını kapattı. 1989'ya kadar ciddi bir eylemsizlik yaşayamayan işçi sınıfı 1989 bahar eylemleri ile yeniden canlandı.

Sermaye içine düştüğü buharımdan çıkış için zaten emperyalizme bağımlı olan ekonomiyi tarzının IMF'nin denetimine bıraktı. Ekonomiyi kontrol altına alan IMF, hükümetlerin politikalarını da belirlemeye başladı. IMF'nin krizden çıkış reçetesi olarak hükümetin dışına koyduğu reçetenin ucu ilaçları hep emekçi sınıflara düştü.

İşten atılmalara, özelleştirmelere, sendikasılaşımaya çahymaları, gerçek ücretlerdeki düşüş bu ucu ilaçların sonuç-

landı.

TC'nin Kürt halkını yok sayması, yuşum hakkını dahi ortadan kaldırması, Kürt halkının haklı isyanını da beraberinde getirdi. Yıllardır beri sermayenin hükümetlerinin Kürdistan'da sürdürdüğü haksız ve kirli savaşın faturası emekçiler yüklendi. Yarattılan kaynakları büyük bir bölümü bu savaşa aktarıldı.

Eğitim, sağlık ve devletin temel hizmet alanları özelleştirilerek emekçi annuların bu baklardan faydalanması engellenmeye çalışıldı, çalışılıyor. Eğitime katkı payı adı altında emekçilerden haraç toplanmaya çalışılıyor.

Bizlerden toplanan paralarla oluşturulan SSK ve buna benzer diğer KİT'ler sermayedarlara peşkeş çekiliyor.

Bunlar ve daha da sayılabilecek bir çık otmen sermayenin içine düştüğü krizin bize yansıyan günlük sonuçlarıdır.

İşçi sınıfı başlattığı grevlerde sadece ücret artışlarını hedeflememeli, ana-yasanan ve yasaların önümüze çıkardığı engelleri ortadan kaldırıp demokratik hakları kazanmayı ve güvence altına almayı hedeflemelidir. Çünkü, bugüne

kadarki eylemler sonucu sağlanan ücret artışları enflasyon karşısında hızla eriyor.

Ekonomik olarak gerçek kurtuluşumuzun yolu kendi iktidarımızdan geçiyor. Devlet, en küçük ekonomik-demokratik talehimize polis copuyla, jandarma dipçigiyle cevap veriyor. İşyerlerimizdeki direnişlere saldıyor, zaman zaman direnişçileri kurşunluyor.

İşçiler ve emekçiler, DYP'yle CHP'yle bütün sermaye partilerinden ayrılmalı, kendi sınıf partilerini desteklemeli, güçlendirmeli, sınıf örgütlerini yaratmalı, işyeri komitelerinde örgütlenmelidir.

Sermayenin saldırılarına karşı hızla işyerlerimizi ve kendimizi korumak için savunma birliklerimizi oluşturmalı; sınıfın örgütlü birliğini sağlamalıyız.

YAŞASIN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
KIRLI VE HAKSIZ SAVAŞA SON!
YAŞASIN EMEKÇİLERİN DEVRİMCİ DEMOKRATİK İKTİDARI!

EMEKÇİ VE YURTSEVER ÖĞRETMENLER

SOSYALİST BASINA SALDIRILAR DEVAM EDİYOR

Faşist TC devleti kendisine karşı en ufak bir muhalefete bile devlet terörüyle cevap bildiriyor. Tüm emekçi sınıfın karşı karşıya kaldığı bu devlet teröründen sosyalist basın da kendi payına düşeni alıyor. Avrupa'ya vermeye çalıştıkları "demokratikleşme" mesajı sonucu 8. maddede yaptıkları sözde değişiklik taşıyan antayasana bu maddesinin özünü değiştiriyor.

Türkiye ve Kürdistan'da her gün biraz daha katmerlenerek süren toplu kullamlar, gözaltında kaybetmeler, işkenceler ve tüm saldırılar taşıyıştı bu juva basın tarafından çarpılırken, emekçilerin sesi ve soluğu olan sosyalist basın bu gerçekleri bildiği gibi aktarmak ve tüm toplumu duyarlı kılma yolunda mücadele ederken, TC'nin en yoğun saldırılarına da hedef oluyor.

İki hafta önce Atılım gazetesini çalışanlarının gözaltına alınmasıyla başlayan (aslında yani olmayan giderek de şiddetlenerek olan) saldırılar dergimiz Devrimci Emek'in sahibi ve yayıncısı müdürü Sedat Haysalın gözaltına alınması ve işkenceye tabi tutulması, iki gün önce de Kurtuluş Gazetesi'nin matbaada basımı sırasında çalışanlarının gözaltına alınması ve dergilerine el konulmasıyla devam ediyor.

Kurtuluş Gazetesi yayıncısı basın açıklamasında bu saldırılar karşısında susmayacaklarını, halkların kurtuluş kavgasında üzerlerine düşeni yapmaya devam edeceklerini belirterek arkadaşları bırakılana kadar açık grevlerini sürdürceklerini söylediler.

Tüm bu saldırıların bizi yıldırmayacağını, mücadelemizin halkların kurtuluşuna kadar devam edeceğini bir kez daha haykırıyoruz.

KAMU ÇALIŞANLARI SENDİKALARI NEYİN PEŞİNDE?

Kamu çalışanları içerisindeki devrimci unsurlarla ortaya çıkan sendikalaşma çalışmaları, KÇSKK kurulduktan, meşru zemine oturmaya başladıktan hemen sonra revizyonist-reformist çevreler, kitlelere yanlış ve yanlış propogandalarla devrimcilere bakışı değiştirme çalışmalarına girişmişlerdir. Düzenle barışık, uzlaşmacı çevreler fiili mücadelenin önünü kesmek, devrimcileri tasfiye edebilmek için "yasallık" peşine düşmüşler, kitleleri yasal zemine iknaya çalışmaktadırlar. Bunun en önemli göstergelerinden biri yasa tartışmasının içine girmek, diğeri de önerilen yasa taslağına uygun konfederasyonlaşma eğilimleridir.

Ekonomik kazanımların temel alındığı bir sendikal yapının bürokrasisini hazırlamaya çalışan, kitlelerce hiçbir şekilde tartışılmayan ve tartışılmayan ancak 10-40 delegeye onaylanarak yaşama geçirilmeye çalışan konfederasyon çatısı şimdi olduğu gibi kitlelere uzak düşecektir. "Söz-Yetki-Karar Çalışanlara" sloganını bile tabanın dayatmasıyla kul-

lanablenler karşısında direnmeli, emekçilere karşı tezgahlanan böyle bir yapının oluşmasını engellemek durumunda-
yız.

Bunun yolu sendika yapılarının dışında işyeri komitelerinde ve konseylerinde örgütlenmekten geçmektedir. Emekçi kamu çalışanları seslerini, senaryoların ürettiği temsili kurutaylarda reformist ve revizyonist tavırları mahkum etmek için yükseltmelidirler. Güçlerinin temelini oluşturan, kitlelerle kucaklaşmak, mücadele birliğini sağlamak üzere işyeri komiteleri ve konseylerini örgütlemek durumundayız.

Kitlelerin taleplerinden ve tavırlarından geriye düşen uzlaşmacı-reformist sendika bürokratları, yalnızca yapılanma konusunda değil, eylem kararlarında ve yaşama geçirilmesinde de uzlaşmacı kitleleri engelleyici, gerçek talepleri, doğru hedefleri saptırıcı davranışlar sergilemektedir. 15-18 Haziran Ankara Eylemleri sırasında kitleyi satanlar, 17 Ekim'de de bu tutumlarını sürdürdüler.

Devrimci durum olan ülke koşullarını, devrime ulaştırmak için hedef saptırarak "Ek Zam Talebi"yle ortalığa fırlatıldılar. Tüm eleştirilere, mahkum edilere rağmen vizite ve bir günlük iş bırakmayla "Ek Zam Talebi" öne çıkarıldı, kitleler uyutularak bir kez daha aldatıldı.

Emekçilerin dışlarıyla, tırnaklarıyla kurdukları sendikaların uzlaşmacı, revizyonist ve oportünistlerden temizlenmesi önümüzdeki önemli görevlerdendir. Kamu çalışanlarının işçi sınıfıyla buluşması, mücadele birliği ancak emekçi kamu çalışanlarının yönetime gelmesiyle gerçekleşecektir.

Devrimci durumu devrime dönüştürmek, Demokratik Halk Devrimi'ni gerçekleştirmek için sendikalarda yönetime, işyerlerinde komite ve konseylere!..

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Ankara'dan Devrimci Emek Okuru
Bir Grup Emekçi Kamu Çalışanı

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜMÜZE "BARBAR" SALDIRI

Dergimizin sahibi ve yazışları müdürü Sedat HAYTA, 24/10/1995 günü Devrimci Tutsak Aileleri Dayanışma Mücadele Platformu'nun halen cezaevlerinde süren açlık grevleri ve faşist basının duyarsızlığı ile ilgili yaptığı basın açıklaması sonrası sivil polisler tarafından gözaltına alındı ve götürüldüğü karakolda siyasi şube polisleri tarafından falakaya çekilerek "barbar"ca işkence edildi. Olayı bir basın açıklamasıyla protesto eden Sedat HAYTA, olayı şöyle anlattı:

"Basın açıklamasından sonra sivil polislerce gözaltına alındım. İlk önce Sultanahmet Yeki Turizm Karakolu'na götürüldüm. Polisler ağzı alınmayacak küfürler ederek ifademi almaya çalıştılar. Bu arada daha önce şubeye düşüp düşmediğimi öğrenmek istiyorlardı. Soruğıkları sonlara benden hiçbir şekilde yanıt alamayınca, kafamı ve yüzümü yumruklamaya başladılar. Daha sonra karakolun arka tarafındaki işkencehanelerine götürerek saldırılarına devam ettiler. Benim tavır koyuşum ve karşı çıktıklarım işkencecilerin daha da azgınca saldırılarına neden oluyordu. Yatırdıkları falaka sonucu ayak altlarım şişme-

ye başlayınca, işkenceye ara verip zemin kattaki bir hücreye atıldım."

Sivil polisler tarafından gözaltına alındıktan sonra, Sultanahmet'teki Turizm Karakoluna daha sonra da Eminönü Karakolu'na götürülerek kaba dayak ve işkenceye maruz kalan yazışları müdürümüz, 24 saat sonra hiçbir şey olmamış gibi serbest bırakılmasının ardından kendisi Adli Tabibliğe giderek 3 gün işgörmez raporu almıştır. Falakanın ayak tabanlarında oluşturduğu patlakları raporla belgelemek zorunda kalan Adli Tabiblik, aynı zamanda Sedat Hayta'ya işkence yapıldığını da belgelemiş oldu. Üç gün işgörmez raporuyla Savcılığa başvuran müdürümüz, kendisine iş-

kence eden polisleri tanıyabileceğini söyleyerek siyasi şube polisleri hakkında suç duyurusunda bulundu.

Ne İşkenceler Ne Gözaltılar Bizleri Yıldırılmaz

DEVRİMCİ EMEK SUSTURULAMAZ!

"ankara'nın yolları taştan"

Çok eski bir halk türküsünün ilk dizesidir bu başlık, ikinci dizesinde ise 'sen çıkardın beni baştan' der.

Elbette ki, bugün artık Ankara'nın yolları taştan falan değil... Ankara'nın yolları biçim değiştirdi, asfalttan oldu... Baştan çıkanlar da biçim değiştirdi, sınıf olmaya ve düzenin ideolojik sınırlarını zorlamaya başladı.

Anlaşılacağı gibi böylesi bir girişle kamu işçilerinin, kamu emekçilerinin de desteğini alarak son Ankara çıkarmasını değerlendirmek niyetindeyiz...

Ankara Eylemi, bir çok biçimde ele alınıp, yorumlanabilir. Ancak yapılan yorumun somut bir yorum olabilmesi için, ülkelerimizdeki sınıflar ayrımını, yani Emek-Sermaye cephelelerinin içinde bulunduğu durumla birlikte, bu iki cephenin çelişkilerinin hangi boyutlara ulaştığını doğru analiz etmek gerekir.

12 Eylül faşizminin devamı olan sivil-faşist ANAP iktidarının yetkili ağzı ÖZAL'ın 'Türkiye çağ atladı' imajını kullandığına tanık olduk. Elbette ki, gerçek anlamıyla, altyapısı, kültürel gelişimini, teknolojik gelişim, bilimsel toplumsal gelişim anlamında gerçekdışlığı bir yana, bu imajın sınıfsal kategoriler dikkate alındığında, burjuva cepheden oldukça doğru bir söylem olduğu da doğrudur. Sermayenin merkezleşmesi, kendisini siyasi iktidara ezici bir çoğunlukla transfer etmesi, bütün hiyerarşik devlet yapısını tahakkümü altına alması, orta ve küçük sermayenin yutulup, işçi ve emekçiler üzerinde büyük bir ekonomik ve militarist baskı sisteminin tesis edilmesi anlamında çok da doğru bir söylemdir.

Peki, bu çağ atlama, burjuva sınıfın bütün sorunlarını, kendi iç çelişkilerini gözlemiş midir? HAYIR...

Aksine, çelişkileri derinleştirmiş, mevcut ekonomik ve siyasi krizi içinden çıkılmayacak duruma getirmiş, iç savaş boyutlandırılmış 'Devrim Durumu' koşullarını iyiden iyiye ol-

gunlaştırmıştır. Peki tüm olgusal gelişimden genel halk yığınları ve işçi sınıfı haberdar mıdır? Maalesef değil. Çünkü, büyük bir ustalıkla burjuva medya takelleri, burjuva partiler, işbirlikçi sendikalar ve diğer düzen kurum ve kuruluşları olguları gizliyor, kitlelerin görmesini engelliyor. Sınıfsal bilincin kitlelerce kavranması, yaygınlaşması önüne barikatlar koyuyor. Militarist devlet güçlerinin terörü, katliamları, kitleleri sindiriyor. Bütün olumsuzluklara rağmen onyıllardır keskinlikle de olsa yasal yaygın organlarıyla kitlelere ve sınıfa ulaşmaya çalışan sosyalistler ise dönemin ihtiyacı olan bilinç sıçramasını yaratmıyor. Eğitsiz gelişim koşulları, sınırlı sayıda bilinçli devrimci işçi yaratıyorsa da onlarda, tenkisatlar, tutuklamalar ve yargısız infazlarla sınıftan uzaklaştırılıyor.

Böylesi bir süreçte, sınıfın güncel ekonomik talepli başkaldırısı siyasal önderlikten yoksun, kendiliğindenci eylemliliklerle ortaya çıkıyor.

İşte Ankara Eylemi de gerici Türk-İş yönetiminin ekonomist politikalarıyla, sisteme endeksli bir eylem olarak gündeme girdi. Ancak işçi sınıfı her hangi bir siyasal taleple eyleme çıkmamış olsa bile, eylem sürecince yaşadıklarından çok şey öğrendi. Burjuva sınıfın kendi sınıfsal çıkarları temelinde çağ atladığı bu süreçte, Cumhuriyet tarihinin en kitlesel grevleri ve ilk Ankara Eylemi ile işçi sınıfı kendi örgütlü gücüyle **hükümet dışı sürebileceği bilincine** ulaştı.

Bu bilinç tam da onyıllardır işçi sınıfına götürülmeye çalışılan bilincin bir kaç günde bir sıçrama ile elde edilmesiydi. Tarihi koşullar ve ülkenin içinde bulunduğu nesnel durum bu bilinç sıçraması için oldukça uygun bir zemin oluşturmaktadır.

Hükümet yıkabilen bir sendikala örgütlü gücün yerini, iktidar perspektifli bir politik örgütlü güç konduğunda, sınıfın hareket yeteneğini belirlemeye ulaşacağını görmek gerekir. Eğer işçi sınıfı gerici, uzlaşmacı sendi-

kal örgütlenmelerin cenderesinden kurtarırsa, kamu emekçilerinin giderek reformistleşen sendikala örgütlenmeleri KÇSKK yerine devrimci bir üst yapıya kavuşturulabilirse, ezilen ve sömürülen sınıfın, sömürüyü ortadan kaldırmak amacıyla harekete geçirilmesi an meselesi olacaktır.

Ankara Eylemi sınıfın kendi gücünün farkına varması anlamında çok önemli bir kazanımla sonuçlanmıştır. Şimdi önemli olan enflasyonun üç rakamlı boyutlara ulaştığı ülkemizde, % 16'lık rakamlarla siyasi iktidarı sınıfı peşkeş çeken Türk-İş ve diğer uzlaşmacı örgütlenmeleri teşhir etmektir. Bütünlüklü bir devrim projesini işçi sınıfının önüne koyabilmektir.

Sistemin baskısından yılarak reformizme yönelen ve devrimci yollarını törpüleyenler yasallık hastalığına tutularak, sınıf burjuva parlamentoda temsil etme kavgasına savrulduken, sınıf kendini dayatan anti-demokratik koşullar sonucu her gün biraz daha radikalleşiyor, her gün biraz daha sınıf kavgasını sertleştirerek yükseltiyor. İşsizliğin hızla, çığ gibi büyütüldüğü ülkelerimizde, Kürt ulusunun ulusal başkaldırısı ile işçi ve emekçilerin sınıfsal başkaldırısı her gün biraz daha yakınlaşarak sürüyor. Az sayıda iş sahibi kitle işlerini daha sıkı yamanırken, kapı önüne konan her işçi dışındaki işsiz kitleyi biraz daha büyütürken, acılar ordusunun birer çelik milisi haline getiriyor.

Ankara girişinde direnişçi işçilerin, diğerlerine oranla daha uzlaşmasız bir tavırla, polise çatışmanın nedeni, geleceği görmeye başlamasındandır.

Bu gelişmelere rağmen, hala sınıfı üç beş puanlık ücret artışı ile düzenin güdümünde tutmaya çalışan sendikalarla bir yere varılamayacağı gün gibi ortadayken, işyeri komitelerinin, sent komitelerinin ve milisleri örgütleme ve sınıfı diğer toplumsal karmalarla kaynaştırarak **Demokratik Halk İktidarına** yönlendirme çabası içinde olmayanların devrimci ilkeleri gözden geçirilmelidir.

Bugün en âel görev; işçi komite ve milislerini örgütlemek ve silahlandırmaktır...

YA DEVRİM, YA ÖLÜM!

Emekçi Kamu Çalışanları

ÖĞRENCİ GENÇLİK KONSEY VE MİLİSLERDE ÖRGÜTLENMELİDİR

Yeni bir eğitim yılına başladık. Biz, öğrenci gençlik mücadelesini eğitim dönemlerine göre düşünmemekle birlikte, özel olarak öğrenci gençliğin, belli bazı nedenlerden dolayı, mücadelesini eğitim sürecine koşullaması, bir anlamda buna uygun geliyor. Fakat, buna rağmen, biz, önümüzdeki sürecin, bir çok bakımdan farklılıklar içereceğini ve yeni durumları, belirgin olarak açığa çıkaracağını düşünüyoruz. Öğrenci gençlik mücadelesinin geçmiş deneyimleri ve artık bunların da içinde iyiden iyiye eridiği devrimci koşulların, uzun süredir össel olarak değişimleri getirdiği gibi, çok hızlı bir şekilde biçimsel farklılaşmalara da yol açacağını, şimdiden çok rahatlıkla söyleyebiliriz. Sözle, bu bağlamda daha fazla ısratmadan, DÖB'in, daha önce, Devrimci Emek ve Genç Yoldaş'ta geçirdi sayılarında yeni olarak nitelendiğimiz sürece ilişkin düşüncelerini ve politikalarını, bir süreçten beri gelişen pratik karşısında bir kez daha ele alıp, gerekli olduğu kadar bunları aydınlatmak istiyoruz. Tabii, böylece, karşıt anlamda, bazı örgüt çevre ve anlayışların, bu çerçevede görüş ve politikalarının yanlışlığını anlatmaya çalışacağız. Zira bize göre, öğrenci gençlik, her zamankinden daha fazla uyanık ve daha fazla kesin politik perspektiflerde mücadelesini yürütmek durumundayken, bu uyanıklığına ve politik enerjisini, en çok bu yanlış çevre ve anlayışları karşı kullanmak zorunda kalacaktır.

Kesin olarak söylemeliyiz ki, gelişmelerin kaynak bulduğu derin devrimci bunalım, etkisini ve rolünü, öğrenci gençlik mücadelesi alanında da gösteriyor. Giderek yeniden yapılandırılan burjuva eğitimi sistemi, bunalım durumuna uygun sömürüyü derinleştirip ve yaymaya çalışırken faşist-kapitalist devlet, bu işi mutlak olarak da başarmak istiyor. Gelişmeler, görünüş olarak ekonomik ve akademik biçimlerde açığa çıkmakla birlikte, birün olan bitenler, genel toplumsal-siyasal zemine yana-

dıkça, doğrudan devrimci patlamalara ve tarihsel hareketlenmelere yol açıyor. Gerek liseli gerekse de üniversiteli gençlik, geçmiş deneyimlerini, işte bu koşullardan ve bu özelliklerden dolayı aşınakla ve dolayısıyla değişimle karşı karşıya kalıyor. Toplumun genel yaygın hareketliliği ve tarihsel aşınmanın kesin zorunluluğundan dolayı, işte özellikle bu güçlü, ama bir alt-üst oluş için fazlasıyla güçlü ve gerekli esasel koşullardan dolayı bu böyledir. Bunlar, dönemin devrimci koşullarına uygun görev ve politikaların neler olacağına yeterli açıklıkta ortaya koyuyor, ama biz, yine de bazı belli başlı pratik-güncel gelişmelerle de, sorunu ele almayı tercih edeceğiz. Böylelikle, somut önerilerimize geçeceğiz.

Artık iyice geçmişte kalan öğrenci dernekleri, o zamanın belli başlı ve esas mücadele örgütülüğüydü. Bilindiği gibi, şimdi bir çok yerde öğrenci dernekleri bulunuyor. Biz bu sorunun, sadece yanlış yaklaşımlar neden gösterilerek açıklanamayacağını düşünüyoruz. Bir anlamda, sürecin, bu mücadele aracını "eskittiğini" ileri sürüyoruz. Hiç değilse, olmayan ya da da-ğı-tı-lan dernekler üzerinde yoğunlaşarak onları temel alınmanın yanlış olduğuna kesinlikle inanıyoruz. Bu konuda düşüncelerimizi ilerki paragraflarda farklı biçimde açacağımız için, bir değindirmeye burada keselim. Özellikle Partizan Gençlik (Sayı: 9) ve Yeni Demokrat Gençlik (Sayı: 35), bu konuda açık çağrıda bulunuyorlar. Bu tür yanlışların altında, aslında eskiye takılıp kalmak, gelişenin diyalektik değişiminde açığa çıkartılmaları unutmak veya göz ardı etmek gibi bir sakatlık olduğu gibi, bir yandan da bu yeteneğe sahip olunmadığı, böylelikle daha bir açığa çıkarıyor.

Sürecin devrimci karakteri, her biçimdeki toplumsal formasyona derinliğine sınıması, onları, böylece bu değişimle göre sürüklemesi mutlaka görülmelidir. Bu olmadığı sürece, ya politikasız kalacaktır ya da politika adına geri

ve reformist vazalarda bulunacaktır. Nitekim, örgütlü öğrenci gençliğe, genel olarak, bu halin egemen olduğu, hiç şüphesiz götürmüyor. Açıkçası, böyle bir durumda, kitlelere yapılacak ajitasyon ve propagandanın devrimci politik yönlü olmayacak, sınıfsal sallaşmayı sağlıklı bir şekilde sağlamayacak, dolayısıyla, giderek daha azgüven ve sistematikleşen saldırılar karşısında başını beklemek bir hayal olacaktır. Bırakılan en küçük boşluk, yapılan her baba..., karşılanması güç yitimlere ve yenilgilere yol açabilir. Çünkü, toplumsal ve tarihsel her hareketteki değişim, istisnasız bir çok şeyi sarsar; ileriye ya da geriye savurur. Kısacası, yanlış ve reformist yaklaşım ve politikalar, öğrenci gençliğin, devrimci dönemdeki görevlerinin üzerini örtmeye çalıştığı için, kendisi geriye giderken, yanında götüreceği "kurban" istiyor.

Bugünün temel sorunu, liseli ve yükseköğrenim gençliğinin mücadele araçları, örgütüllükleri ve bunları pratik olarak hangi biçimlerde kullanacağıdır. Öğrenci gençlik, tam da bu noktalarda tam bir kafa açıklığına sokulmalı, hiçbir şekilde güçsüzlük ve yeteneksiz örgütüllük psikozunda bulundurulmamalıdır. Hem liseli hem de üniversiteli gençliğin, tüm deneyimlerine rağmen, hala belli bir örgütlenme içinde olmadığı ve bundan kötüsü, doğru ve sağlıklı politikalarla bu sorunlarını çözmeye yönlendirilmediği için, yapılacak çok şey var. Ama tüm bunlara karşın, başa gidemeyiz; sorunu yanlış yerlerde aramış oluruz. Devrimci koşulların ve artık açık bir iç-savaşın ortasında, bu iç savaş, kesin ve açık bir devrim ve iktidar sorunu açısından öğrenci gençlik mücadelesiyle ilişkisini kurmazsak, ya tam bir saflık sergilemiş oluruz, ya da arsızca bir oportünizme kurban olacağız. Devrimci iç savaşın uygun örgütlenme ve mücadele biçimlerini, derhal somut ve pratik olarak ele almıyoruz. Tüm eksik ve yetersizliklerimize rağmen, bu amaçlarımıza gidecek,

bu isteklerimizi karşılayacak en kısa yolu bu zorunluluklar çerçevesinde seçmek zorundayız. Şimdi bu kısa ama zor yolu bulmalıyız. Bunun için hareket edeceğimiz öncüller, geride kalan işlevsiz şeyler ya da bunların artık sadece kafalarda kalmış görüntüde "çekici" etkileri olmamalıdır.

Bu aşamada bir doğandırmada daha hulumarak, savunduğlarımızı ve ileri sürdüğümüzü, sonuca taşınmak istiyoruz. Başta belirttiğimiz gibi, öğrenci gençliğin örgütlenmesini akademik-demokratik sınırdan tutmasını yanlış buluyoruz. Kimi çevrelerin yaklaşımı ise, bu yanlışta ısrarcılık ve apaçık koşulların devrimci düzleminde reformizme denk düşen bir gericiлик taşıyor. Kastedtiğimiz gruplar, kitle çalışmasını ve kitle örgütlenmesini, akademik-ekonomik çerçevede tutup, dikkatleri devrimci koşullarda, ashoda hiç bir ilerleme sağlamayacak çalışma tarzına çekiyorlar. Dikkat edilirse, siyasal anlamı olduğu görüntüsüyle, ashoda, sadece yığınların siyasallaştıkları düzey kadar bir siyasallık taşıyan, ama, hoydun boya da derin bir iktidarsızlık içeren sloganları, tüm aksi yöndeki söylemlere rağmen, okul sınırları ile çevrili ve akademik-ekonomik zincirlerle bağlıdır. Överdikleri ve savundukları örgütlenme modelleri bir yana, ajitasyon biçimleri, üslupları ve tabii ki siyasal içerikleriyle, öğrenci gençliğin mücadelesine bir nitelik kazandırmaktan çok uzaktır. Liberal bir ağız, kaskin söylemlerin ardına gizlenmiş, belirsiz-genel ve nesnellığı reddeden kendiliğindençi sloganlar... Örneğin Özgür Gençlik, içeriksiz ajitasyonlarla dolu yazı ve baysızlarında "Okulları Fetih" (Sayı: 11) hareketi başlatmış durumda. Ajitasyon ve propaganda çalışmalarında, kitlelerin zaten süreklileşen kendiliğinden sistemliklerinde tekrarlamaktan bittiği laf kalabalıklarıyla şişirilmiş, bunlar bir yana, siyasal teşhirle yetinen, dolayısıyla Bolşevik ajitasyon-propaganda anlayışından da uzak bir tarz egemen. Yeni yayın hayatına başlayan Öğrenci Birliği Bülteni ise, devrimci koşulları gözetilmeden, herhangi bir devrimci çalışma biçimi önermekten ısrarla geri durarak, sadece varolan göklere çıkarmaktan iba-

ret sayfalarla, talihsiz(!) bir çabı yaptı. Zaten kitlelerin içinde ve farkında olduklarıyla yetinmek, onları olduğu gibi göklere çıkarmak, kesinlikle devrimci-lik olamaz. Vurgu yapılan, sayfalarca, resimli bir şekilde üzerinde durulan faşist saldırılar, polis işgalleri, özel güvenlik politikaları, devletin ekonomik saldırıları vs. devrimci koşullar içinde değilmisiz gibi, onlar tamamen göz ardı edilerek, böylece her şey belirsizlik içinde boğdurularak ve akademik sınırlara hapsedilmiş ajitasyon ve örgütlenme çalışmasıyla, kitle hareketine devrimci bilinç ve yön verilemez. Böyle yapılarak, toplumsal ve siyasal olgular, gelişme ve dinamiklerin, küçük burjuva reformizminin dar ufaklılığında, devrimci yönleri siliniyor, belirsiz bir gençlik içinde eritiliyor. Yapılan soyut "militanlık", "radikallik" vb. çağrıları, bu biçimde olunca, hiç de inandırıcı ve ciddi olmuyor. Zaten reformizm, genel şeylerin arkasında kalmaktan, onlara sığınmaktan her zaman hoşlanır.

Sözünü ettiğimiz çevreler ve daha başkaları, devrimci dönemin belirleyici özelliklerini, bilhassa bunların pratik anlam ve önemini kavramaktan çok uzak durumdadırlar. Yakında dediğimiz gibi gençliğin arkasına gizlenip, sloganları, hadi diyelim politik-taktikler(!), sorunlarla son sözlerle dolu. Haklarını yememek lazım ki, yine bu gençlik arkasında kalarak, en fazla, belli belirsiz ve açık olmayan mücadele çağrılarını dile getiriyorlar. Bir türjü, sınırlar mücadelesinin gerçekleşliği, pratik düzleme inemiyorlar. İç savaş koşullarının gerektirdiği örgütlenme ve mücadele biçimleri sorunlarına en küçük bir değinme yok. Sağcı karakterlerine uygun olarak, her şeyi, kendiliğindenliğe bırakmışlar. Açıkça, kendine öncü diyenler, kitle hareketinin ardından reformist pankartlarını yetiştirme ve yarıtırma telaşındalar.

Şimdi, daha önce dergimiz sayfalarında işlenen, devrimci düncem ve iç savaş koşulları açısından överdığımız mücadele ve örgütlenme biçimlerine ve onların pratik önemi ve çalışmalarına gelmek istiyoruz.

Öncelikle, iç savaşın pratik yansımalarının okul duvarları içine daha faz-

la sarkacağından kuşku duymayalım. Daha birkaç dönemdir, tüm dağınıklığına rağmen öğrenci gençlik, en fazla sivil-faşist saldırılara karşı koydu, hatta bu mücadelelerde kayıp ve can bedellerinde bulundu. Ayrıca, son yıllardaki idare işbirliğiyle özel örgütlenmeler yaparak, devletin terör kuvvetleriyle okulların tütünden işgal edildi. Zira, artık öğrenci gençliğin direnişlerinin, eskisi gibi kalmayacağını onlar da biliyordu. Ama başka yolu olmadığını da... Ayrıca, kampüs dışında içten içe gelişen ve derin bir sallanmaya ulaşan durum, aynı şekilde okulu içinde de oldu, kaçınılmaz olarak. Dolayısıyla, eskisi gibi, genel olarak akademik örgütlenme ve çalışma, yetersiz ve yanlış kalacaktır. Akademik demokratik örgütlenme biçimleri, kendi başlarına ve asıl öncelikli esas olarak artık, temel olarak şiddetle dayalı biçimlerde yaşanacak mücadeleyi kaldıramaz. Zira devrimci dönemlerin, temel devrimci politik stratejisi olan iktidarı ele geçirme sorununa pratik-taktiklerimiz uyarlamak zorundayız ve kampüs dışındaki mücadelenin esas olarak bu çizgide giderek yükselmesini örgütleyerek, öğrenci gençlik mücadelesine de aynı pratik-politika tarzında yaklaşmak, bizim için zorunluluk demektir.

Dolayısıyla, tüm bu zorlu mücadele görevlerini yüklenerek ve iktidar savaşını devrimci iç savaşla yükseltmek olan örgütlenme modelleri, hiç beklenmeksizin kitlelere taşınmalıdır. Liselerde, üniversitelerde **Devrimci Öğrenci Konseyleri, Komiteleri** vb. oluşturmalıyız. Kendi eylemliliği içinde, örgütlenme isteği ve mücadele içgüdüleri artan kitleler, onlarda kesin devrimci dönüşümlere yol verecek bu örgütlenmelerde örgütlenmelidir. Bu örgütlenmeler, semt ve bölge düzeyinde merkezileştirilip, işçi ve halk komite-konseyleriyle, çeşitli şekillerde birlikte örgütlenmelere gidilmelidir. Bu, hem öğrenci gençliğin liselerden, üniversiteye, hem de tüm olarak onun işçi ve emekçilerle mücadele birliğinde önemli bir adım olacaktır. Okullarımızda, merkezi olmasına çalışacağımız bu komiteler, yer yer açık ama yasal olmayan, ama çoğunlukla da gizli olmalı, geniş insan

sayısı ile komiteleşmelere gidilmelidir.

Unutmamak gerekir ki, kitlelerin örgütlenme düzeyi, aynı zamanda, bir başka biçimde onların bilinç durumudur. Bu ikisi olmazsa olmaz devrimci ve devrim için gerekli unsur, birbirine diyalektik bir bağla bağlıdır. Koşullar, bu örgütlenme biçimleri için elverişli olduğuna göre, kitlelerin bilinç durumunu da yükseltecek bu örgüt biçimlerinin propagandası durmaksızın yapılmalıdır. Onlarda kesin kapışmanın, iktidar amacının devrimci bilincini geliştirecek bu örgütlenme biçimi, aynı zamanda kendisiyle birlikte bir diğer çalışmayı daha koşulluyor.

Bu dönemde, örgütlenme anlayışımız, devrimci koşullara ve kanlı iç sa-

vaşa göre şekillenmesi gerektiğine göre, bu dönemin esası olan şiddet ve buna uygun devrimci örgütlenme biçimleri de, bu komite-konseylarla birlikte ele alınmalıdır. Komite-Konseylarla örgütlenmelerimiz, basit birer kitle örgütlenmesi değil de, devrimi ve iktidarı kazanmak için ve faşist tekelci kapitalist devleti yıkmak amaçlı olduğuna göre, bu yönetici konseyler, kendileriyle bağlı ve kendileriyle birlikte, şiddet ve zor araçlarıyla donanmış silahlı Devrimci Öğrenci Milisleri örgütlemelidir. Bu örgütlenme biçimleri ve mücadele tarzı, kitle hareketine nitelik kazandırmada ve mücadelenin iç savaşa uygun bir iktidar kapışmasından dolayı, başta belirttiğimiz en kısa yol ve yön-

temdir.

Konseylar-Komite ve Milislere ilişkin pratik ve teknik sorunlar, burada dile getirilmeyecek kadar ayrıntılı ve de gereksizdir. Bu konuda "özgünlükler", "yerellikler" vb. çıkabilir. Ama, önemli olan, bunların siyasal anlamına, proletaryanın iktidar kavgasında pratik önemini gözden kaçırmadan, kitle hareketini akademizm-ekonomizmle yozlaştırmaya engel olacağını bilmektir. Dolayısıyla, bu örgütlenmeler, eğitimden, ajitasyona, istihbarattan, merkezi hareket etmeye ve daha bir çok ilgili konuya kadar çok rahatlıkla "kullanışlı" kalabilir. Burada, devrimci inisiyatif ve yaratıcılık fazlasıyla yeterli olacaktır.

FERMAN DEVLETİNSE ÜNİVERSİTELER BİZİMDİR!

Ülkenin her yanında işçi, memur, emekçi halklarımızın başlatmış olduğu grevler, sokak eylemleri, dalga dalga burjuvazinin kalbine, Ankara'ya doğru akıyor. Burjuvazinin başkenti bir hafta içinde, üç kez toplumun farklı dinamiklerince adeta işgal edildi. Önce, ülkenin dört bir yanından yüzbinlerce emekçi, faşist TC'nin polisini, askerini, işbirlikçi sarı sendikalarını aşarak, çatışa çatışa Ankara Kızılay Meydanı'nı işgal etti. İşçi sınıfı böylelikle, artık bu sömürü düzenine boyun eğmeyeceğini gösterdi. Sonrasında ise, üç gün sonra, beş yıldır süren grevli, toplu sözleşmeli hak alma mücadelelerini, iş bırakma, sokak eylemleriyle taçlandıran kamu emekçileri, memurlar, onbinler olup aktılar faşist TC'nin başkenti Ankara'ya, Kızılay Meydanı'na. İşçi sınıfının yanında biz de varız, daha fazla köleliğe hayır diyorlardı kamu emekçileri.

Ve kapitalizmin vurgun düzeninden payını alan, toplumun bir başka dinamizi, bağrından Denizleri, Mahirleri, İbrahimleri çıkarıp Türkiye halklarına sunan, öğrenci gençlik iki gün sonra, yıllar süren suskunluğunu

bozarak Kızılay Meydanı'na çıktı. Bir gün öncesinde İstanbul ve Ankara'da yaşanan yoğun gözaltılara rağmen, ikibin öğrenci doldurmuştu Kızılay Meydanı'nı.

Her yıl, harç, katkı payı vb. şekilde kendilerinden alınan paraların, Kürdistan'da faşist TC'nin kolluk kuvvetlerine, Koç'ların, Sabancı'ların ceplerine gittiğini gören, bunların karşısında okullarda özgür-bilimsel eğitim yerine, gerici-faşist eğitim sistemini, faşist disiplin yönetmeliklerini gören öğrenci gençlik devlete olan tepkilerini Kızılay Meydanı'nda "Paralı Eğitime Hayır!", "Askere Gitme, Kardeş Kanı Dükme!", "Gerici-Faşist Eğitime Son!", "Ferman Devletiense, Üniversiteler Bizimdir!" diyerek gösterdiler. Öğrenci gençliğin Kızılay eylemi içinde bazı eksiklikler, olumsuzluklar taşasa da, yıllar sonra öğrenci gençliğin suskunluğunu alanlara çıkarak bozması anlamında, bundan sonraki süreç için umut vericiydi.

Bizler öğrenci gençlik olarak önümüzdeki süreçte, daha militan eylemliliklerle, burjuvazinin süregelen kirizini, kendi alanımızdan derinleştirmeli

ve emekçi halkların mücadelesine güç vermeliyiz.

Eylem öncesi yaşanan olumsuzluklardan en önemlisi, bizim kitlelerin güvenliğine yönelik, sopah-molotoflu koruma önerimize, eylem komitesinin "Polis saldırısı olduğunda, kitle, oturma eylemine geçirilecek" şeklindeki yanıtıydı. Bu yanıt aslında Eylem Komitesi'nde yer alan anlayışların eylemi geriye çekmeye yönelik politikalarının bir sonucu idi.

Öğrenci gençlik, derinleşen devrimci durum koşullarında, iç savaş koşullarına uygun olarak, milis örgütlenmelerini kurmalı ve 12 Eylül cuntasının getirdiği pasifliği kırarak, militan bir niteliğe büründürmelidir. Böylelikle, emekçilerin mücadeleyle açtığı yoldan, öğrenciler de militan eylemlilikleriyle ilerleyerek Demokratik Halk İktidarı savaşını emekçi halklarımızın zafiriyle taçlandıracaktır.

**YAŞASIN ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN
MÜCADELE BİRLİĞİ
FERMAN DEVLETİNSE
ÜNİVERSİTELER BİZİMDİR!**

ANKARA DÖB

İKİNCİ DÖNEM KURS KAYITLARIMIZ DEVAM EDİYOR

Üç yıllık kültür sanat cephesinden itibaren yör kullurüne karşı mücadele ediyoruz. Yaşamın her alanında sınırsız bir bombardıman altında, toplumsal gerçekçi sanat anlayışımızla, multiten ölçümüzle, sadece eleştiren değil, aynı zamanda dağıtılan sanat balaşması alternatif olduğumuzu gösteriyoruz. Üretmelerimizin çocuklarına her geçen gün daha sıcak yaşıyoruz. Bu üç yıllık süren içinde, tiyatro, şiir ve müzik gruplarımız oluşturduk. Hem teorik, hem pratik olarak uzun soluklu çalışmalar yaptık. İyçi direnişlerinde, etkinliklerde, şenliklerde, tiyatro, şiir, müzik kurslarımızla, etkinliklerimizle, müziklerimiz ve coşkumuzla aktif olarak yer aldık. Gündemi yakalayan, gündeme müdahale eden, paneller, söyleşiler, seminerler, dinletiler düzenledik. Üstünümüzü yeni disiplinlerle da pekiştik. Görsel, fotoğra, tiyatro kurslarımızla, etkinliklerimizden doğan paylaşımları halles halles çoğalttık.

İnsandan doğan güçle, **Umudumuz Kavgada, Kavgamız Sanatımızla** dâvan GENÇ EKİN, KİM Aydın, sanatçı ve emeçli sanatları çalışmalarına bekliyor.

Gelin, bağır insanı ve yeni dünyeyi birlikte yaratalım!

Yeni dönem çalışmalarımız için keşil 10-remiz **12 Kasım 1995 Pazar** gününe kadar devam edecektir.

GİTAR BAĞLAMA HALK DANSLARI NOTA SOLFEJ DERSLERİ ŞAN FOTOĞRAFÇILIK ESTETİK SEMİNERLERİ (Cengiz Gündoğdu'nun Katılımıyla) ÇOCUK KULÜBÜ Çocuk Tiyatrosu Çocuk Korosu

GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ
ETKİNLİKLERİ / KASIM 1995

01/11/1995 ÇARŞAMBA / SAAT: 19.00
Film Gösterimi:

GANDHİ (I)

Richard Attenborough'un 8 Oscarlı başyapıtı, 20. yüzyılın en büyük şahsiyetlerinden biri olan Mahatma Gandhi'nin öyküsünü anlatıyor.

05/11/1995 PAZAR / SAAT: 14.00
"EKİM DEVRİMİ"

Dia Gösterimi

Şiir Dinletisi

GENÇ EKİN ŞİİR GRUBU

08/11/1995 ÇARŞAMBA / SAAT: 19.00
Film Gösterimi

GANDHİ (II)

12/11/1995 PAZAR / SAAT: 14.00

Tiyatro

"YAŞAR NE YAŞAR NE YAŞAMAZ"
FİR SULTAN ABDAL DERNEĞİ
ESENLER ŞUBESİ GENÇLİK TİYATROSU

15/11/1995 ÇARŞAMBA / SAAT: 19.00

Film Gösterimi

KALEMLERİN GECESİ

19/11/1995 PAZAR / SAAT: 14.00

Müzik Dinletisi

KUTUP YILDIZI

22/11/1995 ÇARŞAMBA / SAAT: 19.00

Film Gösterimi

26/11/1995 PAZAR / SAAT: 14.00

Panel

"EĞİTİMCİ GÖZÜYLE 24 KASIM"

Katılımcılar:

Eğitim-Sen 'li Öğretmenler
Bir Öğrenci

29/11/1995 ÇARŞAMBA / SAAT: 19.00

Film Gösterimi

- ARALIK / 1995 -

03/12/1995 PAZAR / SAAT: 14.00

"DEVİRİMCİ

SANATIN

NERESİNDEYİZ?"

"91 Temmuz'unda
Genç Ekin Sanat Merkezi
bünyesinde kuruldu.

Amacımız, mücadeleye müziğimizle
birleşerek katılmaktır.

Oğünden bu güne, direnişlerde,
kitle gösterilerinde, etkinliklerde,
konserlerde amacımızı
gerçekleştirmeye çalıştık.
Peki bu yeterli miydi?

Hayır.

Henüz yaptığımız hiçbir şeyin
yeterli olmadığını, bu yeterliliğe
ancak emekçilerle,
gençlerle bütünleşerek
ve çok çalışarak
ulaşacağımızı düşünüyoruz.

Ve sizleri

bu bütünleşmenin ilk adımı olarak
Pazar günü Genç Ekin
Sanat Merkezi'nde
bizlerle tanışmaya ve dayanışmaya
çağırıyoruz.

Sözümüz, Sözümüzle, Türkülerimizle,
Umudumuz Kavgada,
Kavgamız Sanatımızla!

Müzik Dinletisi

GENÇ EKİN MÜZİK TOPLULUĞU

Söyleşi

Konuk Grup

ROMA AMED

KITAP... KITAP... KITAP... KITAP...

Lewis Henri Morgan Eski Toplum 1877'de yayımlandı. Bu Amerikalı toplum bilimcinin yerli İRAQUOİ'ler üzerindeki incelemeleri Engels'in "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni"ne temel alınmıştır.

Engels, Morgan için, "Darwin'in yapın biyoloji için ne denli önemli ise, Eski Toplum'da, toplumun bilim için; toplumların oluşumu ve kökenlerini anlamak için o denli önemlidir."

Morgan, kırk yıl önce Marx'ın keşfetmiş olduğu materyalist tarih görüşünü kendi alanında yeniden keşfermiş ve bu durum onu belli başlı noktalar üzerinde Marx'la aynı sonuçlara varmaya götürmüştür. Materyalist anlayışa göre, tarihte egemen etken sonunda, maddi yaşamın üretimi ve yeniden üretimidir.

Önyargısız ve namuslu bir burjuva bilim adamının araştırması onu sonuçta Marx'ın ortaya koyduğu bilimsel gerçeğe ulaşması, üstelik de aynı ayrı yer ve zamanda aynı sonuçlara birbirinden habersiz ulaşması, marksizmin bilimselliğini tartışmasız, bir defa daha ortaya çıkarır. Veriler Morgan'a toplumsal gelişimin iktisadi, biyolojik, idari gelişmeler gibi bir evrim geçirdiği sonucunu vermiştir. Yıllarca süren araştırmalar sonucu Morgan; "İnsanoğlun birbirinden ayrı yerlerde, belki ayrı zamanlarda aynı yollardan geçmiş, aynı benzer süreçleri yaşayarak, gelişimini benzer aşamalarına varmıştır. Kesintisiz bir gelişme sürecidir bu. Değişme sürecidir. Toplumlar geçmişte olduğu gibi gelecekte de değişecektir" demmiştir.

Morgan'ın iki ciltlik Eski Toplum'u (Payel Yayınları) şu sözlerle bitiyor:

"İnsan aklı şimdi kendi yaratığı, mülkiyet kurumu karşısında, kendi çalkınlığı ile tek başına kalıyor. Ne var ki, bir gün gelecek insan aklı mülkiyet üzerine yeniden kendi efendiliğini kuracak, devletle devletin kurumla yükümlü olduğu mülkiyet arasındaki bağıntı ve ilişkileri kavrayıp betimleyerek, bu sis perdesini aralayacaktır. Birysel ve toplumsal çıkarlar arasında uyumlu bir ilişki kurmak gereklidir. İnsanoğlun gelişme çizgisini sürdürülmesi insanoğlun gelişmemenin bir yansıması ise, bu gün varolan mülkiyet kurumunun bir kör yazgı gibi, insanoğlun varoluşu için son nokta olmaması gerekiyor. Uygarlığın başlangıcından bu yana geçen zaman insanoğlun uzun geçmişinde, olsa olsa belirli bir zaman dönemidir. Mülkiyet kurumuna saptanmış bir gelişme çizgisi, kendi yakını kendi içinde sürükleyeceği için yakından başka bir şey görmeyeceği açılır. Bu gün varolan gelişkin toplumsal düzey, özel mülkiyetin olmadığı eski toplumlardaki özgürlük, eşitlik ve kardeşlik günlerinin daha gelişkin bir biçimde yeniden hayata kazandırılması olacaktır."

ÖZLEM K.

Ankara DGM'de yaklaşık iki yıl süren ve geçtiğimiz günlerde sonuçlanan TKEP/Leninist davasında müebbet hapis cezasına çarptırılan Baki YAŞ'ın savunmasının ilk bölümünü yayımlıyoruz.

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

Suyun Mahkeme Üyeleri, Bay Başkan,

Tarafınıza devletin ve toplumun güvenliğini bozucu niçekte görülen faaliyetleri sorgulayan bu tür davalarda, yargılanan kişinin mahkemeye karşı görevsizliğini belirtmesi; mahkemelerin tek yuhhüğü, adaletsizliğini dış göstermesi bir gelenek olmuştur. Kurulduğunda bu yasa DGM'ler bu tür beyanlara hiç yuhbanı değiller. Yargılanan bu salonlarda düşüncelerini savunan onurlu devrimcilerin mahkemeye görevsizliklerini belirtmelerinde şaşılacak bir taraf yok. Ama kendi adına, artık bu tür tartışmaları pek yararlı görmüyorum ve böyle bir beyana gerek görmüyorum. Bu düşünceye temel olan en önemli nedeni, onu oluşturan kişiler düzeyinde DGM'leri değerlendirmememdir. Kuşkusuz, mahkemelerin kurulu toplumu korumaya yönelik refleksleri ifade eden yasalara ve her siyasi değişim arkasından gelen yasal uygulamaların farklılıklarına en duyarlı kurum olduğuna kabul ediyebilirim. Hemen herkasın kolayca gözlemleyebileceği bir olgudur: Toplum içi savaşın sertleştiği oranda mahkemelerin kararları ve yasaları uygulamadaki keskinliği de artar. Oysa ki, savaşın bir uzlaşmaya ve yumuşamaya overdildiği koşullar en ağır cezaların bile uygulamada büyük esneklikleri beraberinde getirir. Sonuç olarak, mahkemelerde ortaya konan sorun kurulu toplum düzenini korumaktan ibaretse, ki böyle olduğuna bizlerden açıklıkla göstereceğim, ben, topluma yargılamaya, mahkemeyi yargılamaya tercih ederim. Savunmamın başından sonuna kadar illeyeceğim temel çığı bu olacaktır.

Mahkememizin nasıl bir karar olduğuna, nasıl bir topluma korumaya çabı olduğuna, kurulu düzeni koruma reflekslerinin bu dava ve iddianame açısından sonuçlarını ifadelemek tüm söyleyeceklerimin özünü oluşturuyor. İşte bu düşüncelerle sonda söyleyeceklerimi en başta belirtmeyi yararlı görüyorum: Burada, bu salonda yargınanın ne kişi olarak BAKI YAŞ'ım, ne de yargılayan kendi tekliliğinde Ankara 1 No'lu DGM'dir. Burada hen de değil, partim TKEP/LENİNİST ve onun temel düşüncesi Marksizm-Leninizm sanık sandalyesinde dir. Öte yandan anayasal düzen demilen kan içli tekelci kapitalist düzenin faşist egemenliği de yargılayan tarafındadır. Bir yanda yeni bir topluma gebe eski bir top-

lum, öte yanda ise çürüten eskinin yerine geçecek olan mükemmel bir gelecekte. Bu salonda bu ikisinin savaşı var.

Benim bu düşüncelerimi destekleyen savcı heyin hazırladığı iddianameye hakmahkum mahkeme heyetinden itiyorum. Bundan sonuna kadar iddianamayı okuyan bu kişi için, İktidat Anayasal düzen denilen kurulu çürümüş topluma ve onun yerine mutlaka geçecek olan proletaryas diktatörlüğünü savunmaların ve sanık yerine konan bizlerin ayrı ayrı amaçları olarak sunulduğu çok açıktır. Savcı, anayasal kurulu düzeni korumak amacıyla olduğunu açıklıyor ve bu amaçla hareket ediyor. Bizlerin yaptığını, gerçekleştirdiğini iddia ettiği eylemlerin nihai hedefinin proletaryas diktatörlüğünü kurmak olduğu iddianamede bir çok defa geçiyor. İddianamede, daha ilk sayfada, suç olarak gösterilen özede şudur: "TC anayasal düzenini değiştirmek için silahlı mücadale yapmak, anayasal düzeni silahlı zorla değiştirmek için kurulu silahlı çete TKEP/LENİNİST'e üye olmak."

İddianamenin devamında, üçüncü sayfadan itibaren savcı TKEP/LENİNİST'in özet bir tarihçesini anlatmaya başlıyor. 1971 yfırm başında THKO'nun kurulması, 80 yılında parçileşme, 90 yılında parti içinde başlayan ve ayrışma ile sonuçlanan tartışmalar, TKEP/LENİNİST'in kuruluşu, amacı, stratejisi ve örgütsel yapısı tanıtılıyor. Ve savcı olay bilimünde iddia ettiği eylemlerin anayasal düzeni yuhmaya yönelik olduğu sonucuna varırken, işte bu bilgiler ve siyasi değerlendirmeleri temel alıyor.

Öte yandan savcı hey, benim firari sanık olarak görüldüğüm, 1993/33 No'lu Ali Yılmaz ve arkadaşlarının yargılandığı iddianamenin hukuki değerlendirme bölümünde kendi görüşlerini çok daha açık bir biçimde dile getirmiş. İnanızla söz konusu bölümü buraya aktarmak itiyorum:

Yukarıda TKEP/LENİNİST örgütü hakkında bilgi verilirken anlatıldığı gibi TKEP/LENİNİST örgütü, bu günkü anayasal düzeni yıkmak, yerine marksist-leninist ilkelere dayalı proletaryas diktatörlüğünü kurmak için illegal olarak kurulanın illegal faaliyet gösteren silahlı bir örgüttür. Örgüt çalgımlarında yasal imkânlardan yararlanmaktan, taraftarlarını yasal olarak çavartığı Devrimci Emek, Genç Yuhluş gibi yuhluşlarıyla kendisine tabii oluşturmaya, taraftar kazanmaya çalgımlıdır. Ancak örgütün amacına ulaşmak için Türkiye partlarında illegal çalgı-

maya ve silahlı mücadaleyi esas alır. Kurulduğu gündür itibaren, illegal faaliyet göstermeye ve silahlı terör eylemleri gerçekleştirmeye başlayan örgüt, 1992 Eylül ayında yapılan 1. Kongre'sünde silahlı Leninist Geniş Buluşma'nın kurulmasını kararlaştırmış ve bu gün İstanbul ve Ankara'da Leninist Geniş Buluşmaları oluşturmıştır. (Buradan sonraki özelliklerle önemli). Ordu ve polis tesisleri, devlet kurumlarında görev yapan bürokratlara, bürokratik kurum ve kuruluşlara, partilere ait binalara partinin mali güçlerini koruması için kapitalistlere ait paraları çalgı (Buna biddediği, savcı beyler yuhluş), işçi ve emekçi kitlelerin aydınlarını silahlı desteklemesi (Buna buna da savcı beyler yuhluş) Leninist Geniş Buluşma'nın hedefleri arasında dir. Bütün bu eylemleri mevcut anayasal düzeni yıkmak, halkın devlete olan güvenini yok etmek, anayasal düzenin normal bir düzen olmadığını halka göstermek, neçede silahlı güç kullanarak anayasal düzeni yıkmak, yerine marksist-leninist düzeni kurmak için yapılmaktadır."

Mahkeme üyeleri ya da dinleyiciler, sakın okud, bu pasajı parti bildirilerinden itidirmiş sanmasınlar. Hayır, bu parti propagandasını savcı Talat Şahk yapıyor. Ünlü S. maddenin ihlâlinin savcı bey için silz kınusu olup olmadığını tartışmasını mahkemeye heyetle bırakıyorum. Ama bundan çok daha hafif söylemler yüzünden birçok yazar ve yazı işleri müdürlerinin, örgüt propagandası suçlamasıyla cezalarına konulduğuna hatırlatırım. Ben, savcı beyin yanlış bir değerlendirmesini işeren son örneği hariç, memleketin tüm duvarlarına, tüm panolarına bu değerlendirmeün usulmasını esni gönülden desteklerim. Özellikle işkân, ordu dan ve polisten bu kadar nefret ettiği, en ufak bir olayda karakol başığı, hatta bunun için canını bile vermekteli çemmediği, kur içli kapitalistlere karşı hühük bir kin ile "Kahrolsun Ücretli Kötelik Düzen!" diye haykırıldığı işçi ve emekçi eylemlerinin bir umut olarak yükseldiği bir dönemde, bir memlekette, yukarıdaki sözler pek güzel bir propaganda malzemesi olurdu. Ee, savcının bu sözlerinin propaganda haline geldiği siyasi ortamı değerlendirmemizin, öznel düşüncelerimiz değil, gerçek bilimsel verlere dayandığımız uzun zaman açıklayacağız. Şimdilik bu değerlendirmevi, anlamını derinde irdelemek üzere bir kenara not edelim.

Baki YAŞ

DEVLET GÜCÜMÜZÜ SINAMAYA KALKMASIN

BİZ BU SAVAŞI BAŞLARKEN KAZANDIK

Cezaevlerinde yaklaşık 1200 devrimci tutsağın başlatmış süresiz açlık grevi direnişi 40'li günlere yaklaştı. Tutsakların sağlık durumları bozulurken tedavisi kabul etmeyerek direnişi sürdürüyorlar.

Devletin son dönemde yeniden artırılmış baskılara karşı başlatılan ve fülü direnişlerle güçlendirilen açlık grevi ve ailelerin dışında vermiş olduğu mücadeleye karşısında devlet geri adım etti. Bucada yaşanan katliam denemesi savayarak düzenlere rağmen genel anlamda baskılara çarpanak geri püskürtüldü. 25 Eylül 1995 tarihinde başlayan açlık grevleri bir çığ gibi tüm cezaevlerini sardı. Bayrampaşa'dan Amasya'ya, Amasya'dan Erzurum'a, Erzurum'dan İskenderun'a, İskenderun'dan Bucaya ve nice cezaevine. Yeni açlık greviden çıkan, sağlık durumları bozulmuş, fiziki sakatlarla karşılanmış tutsaklar yine bedenlerini açlığa yandırdılar. Başlarken de söylemişlerdi, şimdi de söylüyorlar; "Biz bu savaşı başlarken kazanmıştık."

Ve dışarıda seslerini devrimci tutsakların seslerine katıp çocukları, dostları, yoldaşları için rokağa döktüler... Bir gün, çocuklarını hedef gösteren Milliyet Gazetesi'nin önünde, bir gün Taksim'de başka bir gün Özgürlük meydanında... İşçi direnişlerinden memur eylemlerine, Boğaz Köprüsü'nden Baro'ya...

Devletin, devrimci tutsakların ve devrimci tutsak ailelerinin kararlılığı karşısında masaya oturması. Sonuç; devletin cezaevlerinde taleplerin kabul edilmesine yönelik verdiği sözler, Ümraniye Cezaevi'nin durumununun iyileştirilerek hükümeti yapması, Bayrampaşa Cezaevi'nin kendi sorunları ile ilgili tüm taleplerinin kabul edilmesi.

Bayrampaşa ve diğer cezaevlerinde açlık grevleri sürüyor. Tüm cezaevlerindeki sorunlar çözülmünceye, talepler kabul edilinceye kadar direniş sürecektir.

Aileler de genel direniş zaferle sonuçlanıncaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirterek "çocuklarımızın dediği gibi biz baştan kazandık, devlet çocuklarımızın ve bizim gücümüzü sinamaya" diyorlar. Ve biz de diyoruz ki, burjuvazi tüm sakatlarına rağmen, tutsakların ve tutsak ailelerinin bu kararlı ve onurlu mücadelesi karşısında geri adım atacak, zafer dirençlerinin olacak.